ΠΑΡΟΙΜΙΑΣΤΗΡΙΟΝ

Η

ΣΥΛΛΟΓΗ ΠΑΡΟΙΜΙΩΝ.

ΕΝ ΧΡΗΣΕΙ ΟΥΣΩΝ

ΠΑΡΑ ΤΟΙΣ ΗΠΕΙΡΩΤΑΙΣ,

ΜΕΤ' ΑΝΑΠΤΥΞΕΩΣ ΤΗΣ ΕΝΝΟΙΑΣ ΑΥΤΩΝ

ΚΑΙ ΠΑΡΑΛΛΗΛΙΣΜΟΥ ΠΡΟΣ ΤΑΣ ΑΡΧΑΙΑΣ.

ΥΠΟ

Π. ΑΡΑΒΑΝΤΙΝΟΥ.

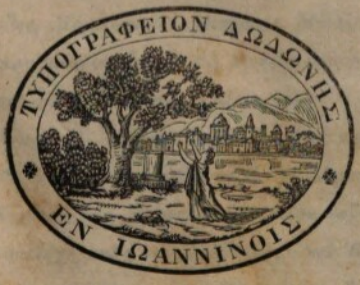

1863.

63687-B.

Ἀσυγχώρητος ἡ παρατύπωσις.

ΠΡΟΟΙΜΙΟΝ.

Ὁ ἀναλόγως τῆς δυνάμεως αὐτοῦ ἐργαζόμενος πρὸς ἀνακάλυψιν καὶ ἀποταμίευσιν οἱωνδήποτε σπουδαίων προϊόντων τῆς τοῦ ἔθνους του παραγωγῆς, ἐκτελεῖ χρέος ἱερόν. Ὅτι δὲ μεταξὺ τῶν τοιούτων νοερῶν προϊόντων συγκαταλέγονται καὶ αἱ ἐθνικαὶ παροιμίαι, καταδεικνύεται τοῦτο ζωηρότερον ἐκ τῆς προθυμίας, μεθ' ἧς τοσοῦτοι τῶν σοφῶν ἡμετέρων προγόνων ἐπελήφθησαν τῆς συλλογῆς καὶ ἑρμηνείας τῶν Ἑλληνικῶν παροιμιῶν, θεωρήσαντες φιλοσοφικὸν ἀντικείμενον τὸ τοιοῦτον ἔργον (1). Τῆς δὲ λέξεως παροιμία, ἥτις καὶ λόγος, ἀπόλογος, παροιμιῶδες, φασίν, καὶ φασὶν οἱ παροιμιαζόμενοι ἐλέγετο, ἐδόθησαν οἱ ἑπόμενοι ὁρισμοί.

---

(1) Μεταξὺ τῶν εἰδικῶς πραγματευθέντων περὶ τοῦ τοιούτου ἀντικειμένου ἀναφέρονται, Ἀριστοτέλης, Θεόφραστος, Κλέαρχος, Χρύσιππος, Κλεάνθης, Θεότευκτος, Ἀριστείδης, Ἀριστοφάνης, Αἰσχύλος, Μύλων, Ἀρίσταρχος, Δίδυμος καὶ Ταῤῥαῖος, ὧν αἱ πραγματεῖαι ἀπώλοντο. Ἐκ τῶν πραγματειῶν αὐτῶν συλλογαί τινες διασώζονται, ὧν αἱ πληρέστεραί εἰσιν αὗται· ἡ τοῦ σοφιστοῦ Ζηνοβίου, φιλοσοφοῦντος ἐν Ῥώμῃ ἐπὶ Ἀνδριανοῦ καὶ ἐπιτεμόντος ἐν βιβλίοις τρισὶ τὰ παρὰ Διδύμου καὶ Ταῤῥαίου φιλοπονηθέντα, ἡ τοῦ Ἡρακλείτου τοῦ Διογενιανοῦ, ἡ τοῦ Πατριάρχου Κύρου, ἡ τοῦ Μιχαὴλ Ἀποστολίου τοῦ Βυζαντίου, ἡ τοῦ Βατικάνου λεγομένη συλλογὴ καὶ ἡ τοῦ Σκαλιγήρου καὶ Ἐράσμου, ἐν αἷς συμπεριελήφθησαν αἱ τεθησαυρισμέναι παρὰ τῷ Πλουτάρχῳ, Σουΐδᾳ, Μιχαὴλ Ἀποστολίου, Βαρίνῳ καὶ εἴ τινι ἄλλῳ. Ἐν ταύταις καταριθμητέα καὶ ἡ τοῦ Παρθενίου Κατσιδίλη, συλλεχθεῖσα, καθά φησιν αὐτός, ἀπὸ Βαρίνου καὶ Σουΐδα, ἀπό τε Μιχαὴλ Ἀποστολίου καὶ Ταῤῥαίου καὶ Διδύμου, ἀπό τέ τινος Γραικολατίνου καὶ ἄλλων ἀνωνύμων.

δ'.

1) *Αἱ παροιμίαι παλαιᾶς εἰσι φιλοσοφίας ἐγκαταλείμματα, περισωθέντα διὰ συντομίαν καὶ δεξιότητα. Ἀριστοτέλης.*

2) *Παροιμία λόγος ὠφέλιμος. Καταχρηστικῶς δέ, πᾶν παροδικὸν διήγημα, οἷμος γὰρ ἡ ὁδός. Σουΐδας ἐν τῇ λέξει.*

3) *Παροιμία βιωφελὴς λόγος παρὰ τὴν ὁδὸν λεγόμενος, οἷον παροδία· οἷμος γὰρ ἡ ὁδός. Ἡσύχιος.*

4) *Παροιμία λόγος ἄλλα σημαίνων καὶ ἄλλα ἐκφράζων.*

5) *Παροιμία λόγος ὑποκρύφως περιέχων πράγματα ὁρατά.*

6) *Παροιμίαι παρόδια καὶ τετριμμένα ῥήματα, τὰ ἐν χρήσει τῶν πολλῶν, ἅτινα δύνανται ἀπ' ὀλίγων μεταληφθῆναι ἐπὶ πλείονα ὅμοια πράγματα. Βασίλειος ὁ μέγας.*

7) *Παροιμία λόγος ὠφέλιμος μετ' ἐπικρύψεως μετρίας ἐκδεδομένος, πολὺ μὲν τὸ αὐτόθεν χρήσιμον περιέχων, πολλὴν δὲ καὶ ἐν τῷ βάθει τὴν διάνοιαν συγκαλύπτων. ὁ αὐτός.*

8) *Παροιμία σοφόν. Πῶς γὰρ οὐχὶ σοφόν, περὶ ὧν Ἀριστοτέλης φησίν, ὅτι παλαιᾶς εἰσι φιλοσοφίας ἐγκαταλείμματα, περισωθέντα διὰ συντομίαν καὶ δεξιότητα; Παροιμία δὲ καὶ τοῦτο καὶ λόγος ἔχων ἀξίωμα, τῆς ὅθεν κατηνέχθη φιλοσοφίας τὴν ἀρχαιότητα, ὥστε βόειον ἐπιβλέπειν αὐτῇ. Πάμπολλοι γὰρ οἱ πάλαι τῶν νῦν εἰς ἀλήθειαν εὐστοχώτεροι. Συνέσιος.*

9) *Ταύτας δὲ παροιμίας ὠνόμασαν οἱ ἔξωθεν, δι' οὐδὲν ἕτερον ἐμοὶ δοκεῖ.., ἀλλ' ἐπειδὴ τὰς τοῦ σοφωτάτου Σολομῶντος παροιμίας ἐντυγχάνοντες, καὶ γιγνώσκοντες δι' αὐτῶν, ὅτι οὐδέν ἐστιν ἐκ τοῦ προχείρου σαφὲς τῶν ἐν αὐταῖς εἰρημένων μαθεῖν, καὶ αὐτοὶ ζηλῶσαι τὸ προφητικὸν βουληθέντες γράμμα, τὸν αὐτὸν ἐκείνῳ γεγράφασι τρόπον. Μάρκελος.*

10) *Τούτων δὲ (τῶν παροιμιῶν) τὸ χρήσιμόν τε καὶ ὑπουργὸν ἐγνωσμένον ὑμῖν. Ἤθη γὰρ παραινοῦσι, καὶ πάθη ἐπανορθοῦσι, λόγοι γὰρ βιωφελεῖς αἱ παροιμίαι, καί εἰσιν οἷον ὕλη ἀναγκαιοτάτη τοῖς λόγου καὶ ἐπιζήμιης μετεσχηκόσιν· ὑπουργοῦσι γὰρ ὑμῖν πρὸς τὸ ὁμιλεῖν ἀστείως καὶ συγγράφειν κοσμίως. Παρθένιος Κατσιούλης.*

11) *Αἱ παροιμίαι εἶναι ἡ φιλοσοφία τοῦ κοινοῦ λαοῦ ἢ τοὐλάχιστον αἱ ἀπὸ τὰς ὁποίας κατευθύνεται καὶ κυβερνᾶται εἰς πολλάς του πράξεις γνῶμαι. Ὁ κοινὸς λαὸς καὶ διὰ τὴν ἀπαιδευσίαν του, καὶ διὰ τὰς βαναύσους τέχνας, εἰς τὰς ὁποίας ἡ πενία τὸν ἀναγκάζει ν' ἀσχολῆται, μήτε δύναται, μήτε καιρὸν ἔχει νὰ πλέκῃ μεγάλους συλλογισμούς, διὰ ν' ἀνακαλύψῃ τὴν ὀρθότητα τῆς πράξεως· παρ. χάριν, διὰ νὰ καταλάβῃ, ὅτι ἡ ἀναβολὴ τοῦ ἔργου εἶναι πολλάκις κακόν, δὲν εἶναι εἰς κατάσασιν νὰ συλλογισθῇ, ὅσα λέγει περὶ τούτου ὁ Ἡσίοδος·*

Μήδ' ἀναβάλλεσθαι ἐς τ' αὔριον, ἐς τ' ἔνηφιν.
Οὐ γὰρ ἐτωσιεργὸς ἀνὴρ πίμπλησι καλιήν,
Οὐδ' ἀναβαλλόμενος· μελέτη δέ τοι ἔργον ὀφέλλει.
Αἰεὶ δ' ἀμβολιεργὸς ἀνὴρ ἄτῃσι παλαίει.

Ἀρκεῖ εἰς αὐτὸν (τὸν κοινὸν λαὸν) νὰ ἔχῃ εἰς τὸν νοῦν του Μὴν ἀφίνῃς δι' αὔριον, ὅτι ἔχεις νὰ κάμῃς σήμερον. Κοραής, Προλεγόμενα.

12) *Παροιμία σύντομος κατὰ παράδοσιν παραίνεσις, ἐκφράζουσα σαφῶς ἢ μεταφορικῶς καὶ ἀεὶ χαριέντως ἀλήθειαν ἢ παρατήρησίν τινα. Ι. Δεκιγάλας.*

Τοιοῦτοι οἱ ὁρισμοὶ περὶ τῆς γενέσεως καὶ σκοπιμότητος τῶν παροιμιῶν τῶν γενικῶν (1) καὶ εἰδικῶν ἑκάστου ἔθνους· ὡς πρὸς

---

(1) *Αἱ παροιμίαι, ὅσαι περιέχουσι γενικωτέρας ἀληθείας καὶ παρατηρήσεις, εἰσὶ παρὰ πᾶσι σχεδὸν τοῖς Ἕλλησιν ἐν χρήσει, διαφέρουσι δὲ κατὰ γλῶσσαν καὶ κατ' ἰδιαίτερόν τινα τρόπον τῆς ἐκφράσεώς των.*

δὲ τὴν βαθεῖαν καὶ ὑπόκρυφον διάνοιαν τῶν πλείστων, ἀντιγράφομεν τὰ παρὰ τοῦ ῥηθέντος Μαρκέλου ἀπαντώμενα εἰς τὸ πόνημά του, Περὶ τῶν παρ' Ἕλλησι παροιμιῶν.

" Οὐδὲν γὰρ ἄτοπον οἶμαι ἐν τῷ παρόντι ὀλίγων τῶν ἔξωθεν ὑπομνῆσαί σοι παροιμιῶν· ἀλλ' ἢ τέθνηκεν ἢ διδάσκει γράμματα. Ταύτην τὴν παροιμίαν, πρὸς μὲν τὸ φαινόμενον τοῦ γράμματος, ὑπολάβοι ἄν τις κατὰ τῶν γράμματα διδασκόντων εἰρῆσθαι· ἐπεὶ καὶ ἕτερός τις τῶν παρ' αὐτοῖς (τοῖς Ἕλλησιν), ἐδίδασκες γράμματα, ἐγὼ δ' ἐφοίτων, ἔφη (2). Τὸ δ' οὐχ οὕτως ἔχειν οἱ τὰ ὑπομνήματα γράψαντες ἔφασαν· ἀλλ' ἐπειδὴ Ἀθηναίους Σικελιῶται, φασί, πολέμῳ νενικηκότες μόνους ἔσωζον τοὺς παιδείαν σκηπτομένους, διδασκάλους αὐτοὺς τοῖς παισὶν ἄγοντες, τοὺς δ' ἄλλους πάντας ἐφόνευον, ἐξ αὐτῶν δέ τινας, φυγόντας καὶ ἐπανελθόντας, ἐρωτωμένους τε ὑπὸ Ἀθηναίων περί τινων διαφερόντων αὐτοῖς, ἔφασαν εἰρηκέναι, ἀλλ ἢ τέθνηκεν ἢ διδάσκει γράμματα. Τί δὲ καὶ τὸ Αἶξ τὴν μάχαιραν νομίσειεν αὐτοῖς εἰρῆσθαι;.... Ὁρᾷς τὸ δυσχερὲς τῆς παροιμίας, ὃ καὶ διὰ τοῦτο δεικνύεται, διὰ τὸ μηδὲν ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἑρμηνείας σῆναι τοὺς τὴν παροιμίαν ταύτην ἐξηγήσασθαι βουληθέντας. Οὕτω δυσεύρετόν τι πρᾶγμα τὸ τῆς παροιμίας καὶ παρὰ τοῖς ἔξωθεν εἶναι δοκεῖ. "

Ἐκ τῶν δημωδῶν λοιπὸν παροιμιῶν τῆς Ἠπείρου συνέλαβον τὸν σκοπόν, ἵνα ὅσας πλείστας συλλέξω· καὶ δή, θερμὸν ζῆλον καὶ κόπους καταβαλών, ἐνέτυχον ποσότητος μείζονος τῶν προσδοκιῶν μου. Τὸ πλεῖστον δὲ αὐτῶν φέρει ἐνδείξεις καὶ τεκμήρια τῆς οὐχὶ εὐκαταφρονήτου εὐαισθησίας καὶ νοερᾶς καταστάσεως τῶν λαῶν, παρ' οἷς ἐθίζονται ὡς λείψανα προγονικὰ καὶ ὡς ἴδιά των ἀποκυήματα. Ὅθεν ἔσπευσα θαῤῥοῦντως, ἵνα ἑρμηνεύσω καὶ τὴν ἐγκρυπτομένην ἔννοιαν ἑκάστης, ὅσον οἷόν τε εὐστόχως, ἢ διὰ

(2) Ὁ Δημοσθένης εἰς τὸν περὶ στεφάνου λόγον του.

προσεγγίσεως εἰς τὸ πνεῦμα τοῦ παροιμιαστοῦ (1). Προσέτι ἐνησχολήθην, ἵνα εἰς τὰς πλείσας αὐτῶν ἀντιπαραθέσω, ὅσας ἐκ τῶν ἀρχαίων παροιμιῶν εὗρον καὶ ἔκρινα ὡς γενετρίας, ἢ ἐχούσας ὁμοιότητα, ἀναλογίαν καὶ σχέσιν πρὸς τὰς νεωτέρας (2).

Τῆς συλλογῆς μου ταύτης πολλαὶ παροιμίαι εἰσὶ γνωσαὶ καὶ ἐν χρήσει, ὡς ἐθνικὸν ἀποκύημα, εἰς διαφόρους ἄλλας Ἑλληνικὰς χώρας· ἀλλὰ παρατηρητέον, ὅτι καὶ αὗται, ὡς καὶ αἱ ἰδιαίτεραι τῆς Ἠπείρου παροιμίαι διετηρήθησαν αὐτόθι ἐπὶ τὸ ἑλληνικώτερον ἐκφραζόμεναι, διότι μόλις τεσσαράκοντα ξενικαὶ λέξεις παρεισέφρησαν εἰς ὑπὲρ τὰς δισχιλίας τῆς συλλογῆς μου παροιμίας. Παρατηρητέον προσέτι, ὅτι αἱ πλεῖσαι αὐτῶν ἐξυφάνθησαν ἐμμέτρως (3) καὶ τοιαῦται εἰσέτι διατηροῦνται. Ὁμολογῶ δὲ ὅτι ἐπήνεγκον

---

(1) Ἐὰν εἴς τινας τῶν ἑρμηνειῶν μὲ θεωρήσῃ ὁ ἀναγνώστης ὡς ἄσχον καὶ ἀτυχῆ, μὴ φανείτω αὐστηρὸς ἐπικριτὴς, ἔχων ὑπ' ὄψιν τὰ παρὰ τοῦ ῥηθέντος Μαρκέλου σημειωθέντα ἀνωτέρω περὶ τοῦ δυσνοήτου νοήματος τῶν παροιμιῶν.

(2) Τῶν εἰδῶν τούτων συνάπτομεν τὰ ὀλίγα ταῦτα παραδείγματα.

α') Γενέτρια. ἡ, Ἀπὸ τ' ἄλογο στὸ γομάρι, ἐκ τῆς, Ἀφ' ἵππων ἐπ' ὄνους.

β') Παρεμφερής. Ἀκόμα δὲν τὸν εἴδαμε, καὶ Γιάννη τὸν ἐκράξαμε,

τῇ, Πρὶν τῆς νίκης τὸ ἐγκώμιον ᾄδεις.

γ') Ἀνάλογος. ἡ, Ἄλλα εἰς τὰ χείλη κι' ἄλλα στὴν καρδιά, τῇ, Ἡ μὲν γλῶττ' ὁμώμοκεν, ἡ δὲ φρὴν ἀνώμοτος. . . .

δ') Σχετική. ἡ, Ἂν τὸν ματαΐδῃς, γράψετον ἀράπη, τῇ, Ἀνὴρ φεύγων οὐ μενεῖ λύρας κτύπον.

(3) Εἰς διάφορα δηλ. μέτρα τῆς νεωτέρας στιχουργίας, οἷον ἀπὸ στίχου τετρασυλλάβου μέχρι εἴκοσι καὶ δύο συλλαβῶν. Συλλαβὰς 4 τό, Καὶ γαλάτα Καὶ μαλλάτα. 5 τό, Ὅπου πεινάει, Καρβέλια βλέπει. 17 τό, Φείδι φύλαξε τὸν χειμῶνα, νὰ σὲ φάγῃ τὸ καλοκαίρι. 18 τό, Ὁ ἀκαμάτης

κον λεκτικάς τινας διορθώσεις εἰς ὅσας διὰ τὴν ἀπὸ στόματος εἰς ςόμα μετάδοσίν των ἐθεώρησα παθούσας διαστροφὴν τοῦ ῥυθμοῦ, τῶν λέξεων καὶ τῆς ἐννοίας.

Τοιαύτη ὡς ἔγγιςα λεκτικὴ μετάπτωσις ἀπαντᾶται καὶ εἴς τινας τῶν ἀρχαίων παροιμιῶν, ὁποία ἡ, Ἄννου ὁ κρίβανος (ἐφεύρημα δηλονότι), ἥτις ἐν ἄλλῃ συλλογῇ ἀναγιγνώσκεται, Ἄνους κρίβανον (ἐφεῦρε). Ὡσαύτως, Ἀπήντησε κεράμου βολήν, ἀναγιγνώσκεται ἀλλαχόσε, Ἀπήντησε κεραυνοῦ βολήν, καὶ Μεταφυτεύειν γερόδρυον, ἀντί, Μεταφυτεύειν γεράνδριον. Τοιαύτην λοιπὸν διάφορον γραφὴν καὶ διαστροφὴν λεκτικὴν φυσικῷ τῷ λόγῳ ἔσχον πλείονα αἱ ἡμέτεραι δημώδεις παροιμίαι· παρ. χάριν ἡ Ἡ δεῖρ' το τ' ἀρχοντόπουλο, ἢ μὴν τὸ φοβερίζῃς, παρ' ἄλλων προφέρεται, ἢ μὴν τὸ δοκιμάζῃς, παράτινων δέ, μὴν τὸ μαγαρίζῃς· καὶ ἡ, Λαγὸς πιπέριν ἔσπερνε, κακὸ τῆς κεφαλῆς του, ἀντὶ τῆς ὀρθῆς, Λαγὸς τὴν φτέριν ἔτριβε, κακὸ τῆς κεφαλῆς του. (1).

διπλᾶ δουλεύει, καὶ μακρὺ δρόμο τρέχ' ὀκνηρός. 20 τό, Ἂν εἰσακούονταν ἡ κουρούναις, ὅλ' οἱ γαϊδάροι θὰ νὰ ψοφοῦσαν. 21 τό, Ἄλλος ἔψαινεν αὐγό, ἄλλος τὸ παράστεκε, καὶ ἄλλος ἦρθε τῶφαγε. 22 τό, Χορταμένος ὁ παππᾶς, χορταμένη ἡ παπαδιά, νύφη, σήκωσε τὴν τάβλα.

(1) Ἡ τελευταία αὕτη παροιμία ληφθείτω ὡς δεῖγμα τῆς σχέσεως τοῦ μύθου ὡς πρὸς τὴν παροιμίαν. Ἡ ἔννοια τοῦ παθήματος τοῦ λαγωοῦ, ἣν τοσοῦτον ἀφελῶς καὶ συντόμως παρίςησιν ὁ παροιμιαςής, οὕτω πως ὑπὸ τοῦ μυθοποιοῦ ἔμελλεν ἐκτεθῆναι "Λαγωὸς ὑπὸ θηρευτῶν διωκόμενος, κατέφυγεν εἰς μέρος ὑπὸ πυκνῶν πτέρεων κεκαλυμμένον. Ἐκεῖσε δὲ ἐγκρυβείς, οὐκ ἔμεινεν ἐφησυχάζων, ἀλλὰ διὰ τῶν ὠτίων καὶ τῶν ποδῶν του συνεχῶς τὰς πτέρεις ἔσειεν, ὥστε οἱ θηρευταὶ τὴν τοιαύτην κίνησιν ἰδόντες, ἀνεκάλυψαν τοῦ διωκομένου θηράματος τὸ καταφύγιον, καὶ οὕτως ὁ λαγωὸς ἐγένετο τῆς ἀπωλείας του ὁ αἴτιος." Πρὸς τὸν μῦθον τοῦτον λοιπὸν ἡ παροιμία παρίσταται τόπον ἐπιμυθίου ἔχουσα.

Μεταξὺ τῶν παροιμιῶν τῆς συλλογῆς μου ἀπαντήσει ὁ ἀναγνώστης καὶ οὐκ ὀλίγας παροιμίας μὴ ἐχούσας πλήρη τὰ προσόντα, τὰ κατὰ τοὺς προεκτεθειμένους ὁρισμούς· αὗται δέ εἰσι δύο εἰδῶν, παροιμιώδεις δηλ. γνῶμαι ἢ ἀποφθέγματα, καὶ παροιμιώδεις λόγοι ἢ ἐκφράσεις, διαφέρουσαι τῶν θετικῶν παροιμιῶν, διότι αἱ μὲν παροιμιώδεις γνῶμαι, ἐκφράζουσι κοινήν τινα παραδεδεγμένην ἀλήθειαν ἐπιδεξίως ἐφαρμοζομένην εἰς τὸ προκείμενον πρᾶγμα, αἱ δὲ ἐκφράσεις περιέχουσι μεταφοράν τινα ἰδιάζουσαν τῷ ἔθνει, παρ' ᾧ ἐθίζονται· ὁποῖαι λόγου χάριν αἱ, Νερὸ τοῦ χάρου κουβαλεῖ, Χρωζάει τῆς Μοιχαλοῦς, Ἀγαπάει τὰ ξινά, ἀντὶ τῶν λέξεων, τυγχάνει ἑτοιμοθάνατος, θεότρελος, γυναικομανής. Τῶν δύο ἀνωτέρω εἰδῶν δείγματα ἱκανὰ ἀπαντῶνται εἰς τὴν Ἁγίαν γραφήν· οἷον, Εἰ βρωθήσεται ἄρτος ἄνευ ἁλός, Ὁ ἐργαζόμενος τὴν ἑαυτοῦ γῆν ἐμπλησθήσεται ἄρτων, καὶ πλεῖσα ἕτερα παρὰ τῷ Παροιμιαζῇ· τοῦ δὲ δευτέρου εἴδους τά, Ἰατρὲ θεράπευσον σεαυτόν, Τῷ αὐτῷ μέτρῳ, ᾧ μετρεῖτε, ἀντιμετρηθήσεσθε, κτλ. (1).

Παρατηρητέον ἐνταῦθα, ὅτι τὰ ἀντικείμενα, ἐξ ὧν αἱ παροιμιώδεις ἀλήθειαι ἔλαβον τὴν ζύμην, καὶ ἐκεῖνα, πρὸς ἃ ἀνάγονται καὶ συρρέφονται, οὐ περιορίζονται εἰς μόνον τὸν κύκλον τῶν ἁπλουστέρων φυσικῶν καὶ ἠθικῶν παρατηρήσεων, ἀλλὰ εἰσέρχονται καὶ εἰς τὸν κύκλον τῶν ἠθικωτέρων καὶ ὑψηλοτέρων ἀνθρωπίνων γνώσεων· διὸ καὶ ἀπαντῶνται ἀλήθειαι καὶ παρατηρήσεις πάσης ἐπιστήμης καὶ βιομηχανίας, καὶ κοινωνικῆς διατάξεως καὶ ἐνεργείας, διότι μεταξὺ τῶν παροιμιοπλαστῶν ὑπῆρξαν καὶ φιλόσοφοι καὶ ἐπιστήμονες καὶ πολιτικοὶ καὶ ἔμποροι καὶ βιομήχανοι καὶ γεωπόνοι κτλ. (2).

---

(1) Ἐπειδὴ καὶ πλεῖσα ἐκκλησιαστικὰ ῥητά, ὧν ἱκανά εἰσι παρηλλαγμένα λεκτικῶς καὶ κεχωλωμένα, ἔλαβον θέσιν παροιμιωδῶν φράσεων, συλλέξαντες τοιαῦτα, ὅσα ἠκούσαμεν ἐν τῇ Ἠπείρῳ ἐθιζόμενα καὶ ἀπαγγελλόμενα, κατεχωρήσαμεν καὶ ταῦτα ἐν τῷ τέλει τῆς συλλογῆς, ὡς καὶ φρασίδιά τινα ἔχοντα παροιμιῶδές τι χρῶμα.

(2) Δεῖγμα τῆς παρατηρήσεως ταύτης ἔστωσαν αἱ ἐπισυναπτόμεναι δημώδεις παροιμίαι.

Ταῦτα ἐν συντόμῳ περὶ τοῦ ἀντικειμένου τῆς συλλογῆς μου ταύτης προοιμιάζων, προτρέπω καὶ προσκαλῶ τοὺς λογίους Ἠπειρώτας, ἵνα ἀναπληρώσωσι τὰς ἐλλείψεις μου, συλλέγοντες καὶ ὅσας ἄλλας παροιμίας εὕρωσιν ἐν χρήσει οὔσας κατὰ τὰς διαφόρους τῆς Ἠπείρου χώρας, διότι πλεῖσται πολλαχοῦ εὑρίσκονται εἰς τὰ ςόματα τῶν ἁπλουστέρων. Περαίνων δὲ τὸν λόγον μου ἀναφέρω, ὅτι τοῦ μακαρίτου Παρθενίου Κατσιούλη, τοῦ ἀκμάσαντος κατὰ τὰς ἀρχὰς τῆς παρελθούσης ἑκατονταετηρίδος, εὑρὼν ἐσχάτως ἀντίγραφον τοῦ ἀνεκδότου Παροιμιαστηρίου του, διῆλθον αὐτὸ μετὰ

---

1. *Θεολογική.* Ὁ Θεὸς εἶναι ψηλά, μόνε βλέπει χαμηλά.
2. *Ἠθική.* Κάμεις λάβεις, καρδιὰ μὴ σὲ πονέσῃ.
3. *Φιλοσοφική.* Κάμε καλό, καὶ ρίξτο 'ς τὸ γιαλό.
4. *Ψυχολογική.* Μὲ τὸν νοῦ πλουταίν' ἡ κόρη, μὲ τὸν ὕπνο ἡ ἀκαμάτρα.
5. *Κυριαρχική.* Τὸν γαϊδαρο δὲν τὸν ῥωτᾷν, ὅταν τὸν σαμαρόνουν.
6. *Οἰκονομολογική.* Ὅπ' ἀγαπάει φθινὸ κρηάς, χάνει καὶ τὸ ζουμί του.
7. *Μετεωρολογική.* Τοῦ κακοῦ καιροῦ τὰ γνέφια, ἄλλα 'πάνω κι' ἄλλα κάτω.
8. *Ἐθνογραφική.* Τοῦρκον εἶδες; γρόσια θέλει.
9. *Φορολογική.* Ἀπὸ ἓν ἀρνὶ δύο τομάρια.
10. *Διπλωματική.* Φίλει τὸ χέρι τοῦ ἐχθροῦ, ὅταν δὲν δαγκάνεται.
11. *Ἰατρική.* Ἄλλοι ἀπ' τὸν νηὸ ποῦ δέρνεται, τὸν γέρο ποῦ κοιμᾶται.
12. *Νομολογική.* Τὸ ἄλογο ἀποκάτω 'ς τ' ἀγώγι του ψοφάει.
13. *Διαιτητική.* Τὸν μῆνα ποῦ δὲν ἔχει ῥό, πίνε κρασὶ μὲ τὸ νερό.
14. *Λογιστική.* Τρεῖς 'ς τὸ λάδι, τρεῖς 'ς τὸ ξείδι καὶ ἕξη 'ς τὸ ξειδόλαδο.
15. *Κερδοσκοπική.* Τὸ ἀγώγι ξυπνάει τὸν ἀγωγιάτη.
16. *Ἐμπορική.* Ἔπαρε λάδι ἀπ' τὴν κορφὴ καὶ μέλι ἀπὸ τὸν πάτο
17. *Ἐπιτηδευματική.* Ταμπουρᾶ λαλεῖς; προκοπὴ θὰ ἰδῇς.
18. *Γενεαλογική.* Κατὰ μάνα, κατὰ κύρι, τὸ παιδὶ κ' ἡ θυγατέρα.
19. *Ποιμενική.* Εἴχαμε σκυλί, κι' ἐβοήθαγε τοῦ λύκου.
20. *Γεωπονική.* Ἔσπειρε σιτάρι, κι' εὐγῆκε κριθάρι.
21. *Κυνηγετική.* Ποιὸς κυνηγάει δυὸ λαγούς, δὲν πιάν' οὔτε τὸν ἕναν.
22. *Ναυτική.* Ἁπλα φεγγάρι; ὀρθὸς ὁ ναύτης.
23. *Στρατιωτική.* Τοῦ βρωμάει ἡ μπαρούτη.

προσοχῆς καὶ παρετήρησα, ὅτι τὰς δημώδεις παροιμίας παρέργως διέλαβε, μόλις ἑπτακοσίας Ἰωαννιτικὰς συγκαταλέξας ἐν τῷ τέλει τῆς συλλογῆς του, μὴ κατὰ στοιχεῖον ἐγγεγραμμένας, ὧν ἑκάστην ἐξελληνίσας κατέταξε μεταξὺ τῶν ἀρχαίων παροιμιῶν· καὶ ἐξ ἐκείνων ὁ μακαρίτης Γεώργιος Κρομμύδης ἠρανίσθη τὰς ἐν ταῖς διατριβαῖς του περὶ τῆς ἐνεστώσης καταστάσεως τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης ἀναγιγνωσκομένας σποράδην.

Ἔγραφον ἐν Ἰωαννίνοις τὸ 1861.

Ἐρρῶσθε.

Π. ΑΡΑΒΑΝΤΙΝΟΣ.

ΠΑΡΟΙΜΙΑΣΤΗΡΙΟΝ

Η

ΣΥΛΛΟΓΗ ΠΑΡΟΙΜΙΩΝ.

ΕΝ ΧΡΗΣΕΙ ΟΥΣΩΝ

ΠΑΡΑ ΤΟΙΣ ΗΠΕΙΡΩΤΑΙΣ,

ΜΕΤ' ΑΝΑΠΤΥΞΕΩΣ ΤΗΣ ΕΝΝΟΙΑΣ ΑΥΤΩΝ

ΚΑΙ ΠΑΡΑΛΛΗΛΙΣΜΟΥ ΠΡΟΣ ΤΑΣ ΑΡΧΑΙΑΣ.

Α.

1.

Ἀγάλια ᾽γάλια γένεται ἡ ἀγουρίδα μέλι.

Ὅτι διὰ τῆς ὑπομονῆς καὶ ἐν τῷ δέοντι καιρῷ ἀπολαμβάνομεν τὸν καρπὸν τῶν ἡμετέρων προσπαθειῶν. Παρεμφερὴς τῇ ἀρχαίᾳ,

Ἀέλφακα τρέφων χοῖρον ἔξει.

2.

Ἀγαλιᾶτε νὰ μὴ στάξῃ ἡ οὐρά του ᾽ς τὸ πηγάδι.

Ὄνου πνιγέντος εἰς φρέαρ καὶ ἐκβαλλομένου, εἷς τῶν ἐκβαλλόντων ἔδωκε τότε τὴν ἀνόητον ταύτην συμβουλήν.

3.

Ἀγάπαε τὸν φίλο σου μὲ τὸ ἐλάττωμά του.

Ὅτι ἕκαστος κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἧττον οὐκ ἔστιν ἄμοιρος ἰδιοτροπιῶν καὶ ἐλαττωμάτων.

Ἤθη φίλων γίνωσκε, μιμήσῃ δὲ μή.
Μὴ δ' ἔχθαιρε φίλον σὸν ἁμαρτάδος ἕνεκα μικρῆς.

4.

Ἀγαπάει τὰ ξινά.

Πρὸς τοὺς ἐκδεδομένους εἰς τὰς σαρκικὰς ἡδονάς.

Μῦς λευκός.

5.

Ἀγαπάει ὁ Θεὸς τὸν κλέφτη, ἀγαπάει καὶ τὸν οἰκοκύρι.

Ὅτι ἐνίοτε ὁ κλέπτης ἀνακαλύπτεται προδιδοὺς αὐτὸς ἑαυτόν.

6.

Ἀγάπαε ἡ Μάρο τὸ χορό, κι᾽ ηὗρε κι᾽ ἄνδρα λυριστή.

Περὶ ὁμοιώσεως γνώμης καὶ ἠθῶν. 325, 477, 550.

Γράσος γράσον εὑρίσκει.

7.

Ἀγαπῶ, γρηά, νὰ κλάνῃς, μὰ νὰ μὴν τὸ παρακάνῃς.

Πρὸς τοὺς λίαν καταχρηστικῶς ἐξασκοῦντας τὴν δοθεῖσαν αὐτοῖς ἐλευθερίαν. 291.

8.

Ἄϊ Νικόλα βόηθα· κοῦνα καὶ τὸ χέρι σου.

Ὅτι ἐπικαλούμενοι τὴν θείαν ἀρωγὴν ὀφείλομεν χρᾶσθαι καὶ τοῖς ἐν χερσὶν ἡμῶν ὑλικοῖς μέσοις. 1162, 1482.

Σὺν ἀθηνᾷ καὶ χεῖρα κίνει.

9.

Ἅγιο τὸ κόκκαλό του, κι' ἅγιο τὸ χῶμά του.

Χλευαστικὴ φράσις πρὸς τοὺς ἐν κακίᾳ βιώσαντας. 1251.

10.

Ἀδειανὸς καλόγερος μυίγαις ἐκοντάρευε.

Πρὸς ὀκνηροβίους καὶ ἀμεριμνῶντας.

11.

Ἀδελφέ, γιὰ τ' ἴδρωσες; ὠμιλοῦσα μὲ τρελλόν.

Ὅτι εἰς ἀνοήτους καὶ τρελλοὺς ἡ πειθὼ καὶ προτροπὴ εἰς μάτην ἀναλίσκεται.

Ἀργαλέον φρονέοντα παρ' ἄφροσι πολλ' ἀγορεύειν.

12.

Ἀδελφέ μου, καὶ μὴ καλλίτερέ μου.

Ἐπὶ ἐγωϊστῶν.

13.

Ἀκόμα δὲν τὸν εἴδαμε, καὶ Γιάννη τὸν ἐκράξαμε.

Περὶ τῶν ἀκαίρως ἐνασχολουμένων εἰς ἔργον τί.

Πρὶν τῆς νίκης τὸ ἐγκώμιον ᾄδεις.

14.

Ἀκόμα δὲν ἐβγῆκεν ἀπὸ τὰ σπάργανα.

Πρὸς ἀπόρους καὶ ἀνεπιδεξίους εἰς ἔργον τί. 245.

Ὁ ὀμφαλός σου οὐ περιετμήθη.

15.

Ἀκόμα δὲν ἐβάλαμε τὴν κόττα, καὶ γυρεύει τὰ πουλιά.

Ὁμοία τῇ 13, 62, 1429.

16.

Ἀκούει ἕναν καὶ κρίνει δύο.

Πρὸς τοὺς καταδικάζοντας ἐκ προκαταλήψεως.

Μὴ δίκην δικάσῃς, πρὶν ἀμφοῖν μῦθον ἀκούσῃς.

17.

Ἀκριβὰ τὰ σφογκάτα του.

Περὶ τῶν παραχωρησάντων πρᾶγμά τι εὐτελὲς διὰ πλείστης ὅσης τιμῆς. Ἡ παροιμία ἐλήφθη ἐκ τῶν θαυμάτων τοῦ ἁγίου Γεωργίου.

18.

Ἀκριβὸς ᾽ς τὰ πίτυρα καὶ φθινὸς ᾽ς τ᾽ ἀλεύρι.

Περὶ τῶν φειδομένων τὰ μικρὰ καὶ ἀσωτευόντων εἰς τὰ μεγάλα. 840.

Μέτρῳ ὕδωρ πίνοντες, ἀμέτρῳ μάζαν ἔδοντες.

19.

Ἁλάτι πάγ᾽ ᾽σ τὴν ἁλικὴ καὶ ξύλα πάγ᾽ ᾽σ τὸν λόγκο.

Πρὸς τοὺς ἐμπορευομένους πράγματα ἀκαταζήτητα.

Ποταμοῖς καὶ λίμναις αἴθειαι.

Γλαῦκας εἰς Ἀθήνας.

20.

Ἀλέθει ὁ μῦλός του.

Πρὸς πολυφάγους, καὶ ἰδίως πρὸς γέροντας· περὶ ὧν ἡ ἀρχαία παροιμία,

Ἀνδρὸς γέροντος αἱ γνάθοι βακτηρία.

21.

Ἀλείφθηκεν ὁ τροχός.

Περὶ δωροδοκίας. 390.

Βοῦς ἐπέβη.

22.

Ἄλλα εἰς τὰ χείλη, κι᾽ ἄλλα ᾽σ τὴν καρδιά.

Περὶ τῶν ὑποκρυπτόντων τοὺς κακούς των σκοπούς.

Ἡ μὲν γλῶσσ᾽ ὁμώμοκεν, ἡ δὲ φρὴν ἀνώμοτος.

23.

Ἄλλο εἶναι τ᾽ ἄλλα, κι᾽ ἄλλο εἶν᾽ τὸ γάλα.

Ἐπὶ ὁμοίων μὲν πραγμάτων, ἀλλ᾽ ἐχόντων μεγίστην τὴν διαφοράν. 1295.

Ῥόδον ἀνεμώνῃ (συγκρίνει).

24.

Ἄλλα λένε τὸ βραδύ, κι᾽ ἄλλα κάνουν τὸ ταχύ.

Ἐπὶ τῶν οὐδεμίαν βάσιν ἐχόντων εἰς τοὺς λόγους των.

25.

Ἄλλα λογιάζ᾽ ὁ γάϊδαρος, κι᾽ ἄλλα ὁ γαϊδουριάρης.

Ὅτι οὐδεὶς ὑπόδουλος ἔχει ἰδιαιτέραν θέλησιν. 1748.

26.

Ἄλλα τὰ μάτια τοῦ λαγοῦ, κι᾽ ἄλλα τῆς κουκοβάγιας.

Περὶ οὐσιωδεστάτης διαφορᾶς ἀνθρώπου πρὸς ἄνθρωπον καὶ πράγματος πρὸς πρᾶγμα· παρεμφερὴς τῇ ἀρχαίᾳ,

Ἄλλο γλαῦξ, ἄλλο κωρώνη φθέγγεται.

27.

Ἄλλα φαίνονται, κι᾽ ἄλλα εἶναι.

Ὅτι ἄλλα τὰ ἔσωθεν, κι᾽ ἄλλα τὰ ἔξωθεν.

Ἄλλα μὲν Λεύκωνος ὄνος, ἄλλα δὲ Λεύκων λέγει.

28.

Ἄλλη κάμμία δὲν ἐγέννησε, μὸν ἡ Μαριὰ τὸν Γιάννη.

Πρὸς τοὺς μεμψιμοιροῦντας καὶ τοὺς ἐπαιρομένους ἐπὶ πραγμάτων συνήθων καὶ συνεχῶν.

29.

Ἄλλο εἶναι τὸ κάτσε, κάτσε, κι' ἄλλο τὸ μανικοτράβα.

Ὅτι διαφέρει ἡ διὰ λόγων φιλοφροσύνη τῆς διὰ πραγμάτων.

30.

Ἄλλοι πιθυμοῦν τὰ γένεια, κι' ἄλλοι τὰ μασσᾶν καὶ φτιοῦνε.

Ὅτι τὰ παρ' ἄλλων ποθούμενα περιφρονοῦνται ἐκ τῶν ἐχόντων αὐτὰ ἄφθονα.

31.

Ἄλλοι σκάφτουν καὶ κλαδεύουν, κι' ἄλλοι πίνουν καὶ μεθοῦν.

Περὶ τῶν παρ' ἐλπίδα ἀπολαμβανόντων τοὺς καρποὺς τῶν ἄλλων. 1495.

Ἄλλοι μὲν σπείρουσιν, ἄλλοι δ' ἀμήσουσι.

32.

Ἄλλοι χάσκουν, κι' ἄλλοι χάφτουν.

Πρὸς τοὺς ἀπολαμβάνοντας, ὅσα ἄλλοι ἀπερισκέπτως θηρεύουσι καὶ προσδοκῶσι. 39.

33.

Ἄλλος ἀνάφτει τὴν φωτιά, κι' ἄλλος τὴν ἀνεμίζει.

Ἐπὶ τῶν ἐπισπευδόντων εἰς τὸ ἀνάπτειν σκάνδαλα καὶ ἔριδας, καὶ ἐπὶ τῶν διεκπεραιούντων τὰ παρ' ἄλλων ἀρχόμενα κακά.

34.

Ἄλλος τἄφαγε τὰ σῦκα, κι' ἄλλος τὰ πληρόνει.

Ὅτι ἀντὶ τοῦ ἐνόχου ὁ ἀνεύθυνος τιμωρεῖται. 1276.

Τὸ κυνὸς κακὸν ὗς ἀπέτισε.

35.

Ἄλλος ἔχει τὤνομα, κι' ἄλλος (ἔχει) τὴν χάρι.

Περὶ τῶν ὠφελουμένων ἐκ τῆς δαπάνης τῶν ματαιοδόξων.

36.

Ἄλλος τὸ μακρύ, κι' ἄλλος τὸ κοντό.

Πρὸς τοὺς ἐκ συστήματος διχονοοῦντας. 1546.

37.

Ἄλλος τὸν λούζει, κι' ἄλλος τὸν χτενίζει.

Περὶ ὀρφανῶν καὶ παντερήμων, καὶ μεταφορικώτερον, περὶ τῶν στερουμένων τὰ μέσα τῆς ἑαυτῶν συντηρήσεως· ἐφαρμόζεται δὲ ἡ παροιμία καὶ ἐπὶ τῶν μεταξὺ δύο κακῶν ἐκτεθειμένων.

38.

Ἄλλος τοῦ φταίει, καὶ ς ἄλλον ξεθυμαίνει.

Πρὸς τοὺς ὑφισαμένους τὴν ποινὴν τῶν ἐνόχων· παρεμφερὴς τῇ 34 *καὶ σχετικὴ τῇ ἀρχαίᾳ,*

Δίκην ὀφείλει, κἂν ὄνος δάκνῃ κύνα.

39.

Ἄλλος χάσκα, κἄλλος πάσκα.

Ὁμοία τῇ 32.

40.

Ἄλλος ψυχομαχάει, κἄλλος καυλομαχάει.

Ὅτι ἄλλοι πενθοῦσι, καὶ ἄλλοι ἐν τῷ αὐτῷ καιρῷ καὶ τόπῳ θηρεύουσι τὰς ὀρέξεις των. 43.

41.

Ἀλλοῦ βροντάει, κἀλλοῦ βρέχει.

Παρεμφερὴς τῇ 40.

42.

Ἀλλοῦ εἶν' ὁ καλόγηρος, κἀλλοῦ εἶναι τὰ ῥάσσα του.

Πρὸς ἀνθρώπους ὑποκρύπτοντας τὰ κακουργήματα αὐτῶν διαπατηλῶν φαινομένων.

Ἡ μὲν χεὶρ ἐν Αἰτωλοῖς, ὁ δὲ νοῦς ἐν Κλοπιδῶν.

43.

Ἀλλοῦ κλαῖνε, κἀλλοῦ γελᾶνε.

Ὁμοία τῇ 40.

44.

Ἀλλοῦ μὲ τρίβεις, δέσποτα, κἀλλοῦ ἔχω τὸν πόνο.

Ἐπὶ ἀσελγῶν προσψαύσεων ἐπὶ λόγῳ περιθάλψεως τοῦ πάσχοντος· καὶ μεταφορικῶς, ἐπὶ παθῶν κρυπτομένων παρὰ τῶν πασχόντων.

45.

Ἀλλοῦ νὰ τὰ πουλῇς αὐτά.

Πρὸς τοὺς ἀποπειρωμένους, ἵνα ἐξαπατήσωσι τοὺς προσεκτικούς.

Ἄλλην δρῦν βαλάνιζε.

45.

Ἀλλουνοῦ παπτᾶ βαγγέλιο.

Πρὸς τοὺς ἀντιποιουμένους ἀλλότρια δίκαια καὶ προνόμια.

46.

Ἀλλοῦ πατᾷς, κἀλλοῦ κυττᾷς.

Πρὸς τοὺς δι' ἀπερισκεψίαν προσκόπτοντας καὶ πρὸς τοὺς ἄλλο πράττοντας καὶ ἄλλο σκοποῦντας. 410.

47.

Ἀλλοῦ τὰ καρκαλίσματα κἀλλοῦ γεννᾷ ἡ κόττα.

Περὶ πραγμάτων διατελούντων οὐχὶ ὅπου ὑποτίθενται ὄντα, καὶ περὶ τῶν ἄλλα σκοπευόντων καὶ ἄλλα δεικνύντων τοῖς ἄλλοις.

48.

Ἀλλουνῶν δουλεύει ἡ γλῶσσα κἀλλουνῶν τὰ δόντια.

Ὅτι οἱ μὲν εἰσὶ φλύαροι, οἱ δὲ πολυφάγοι.

Ἄλλοισι μὲν γλῶσσα, ἄλλοισι δὲ γομφίοι.

49.

Ἄλογο μὴ διαλέγῃς τὴν ἄνοιξι.

Διότι ἡ χλόη καὶ τὸν κακὸν ἵππον ὑποδεικνύει καλόν. 223.

50.

Ἄλογο πράσινο ζητάει.

Πρὸς τοὺς ἐπιδιώκοντας ἀδύνατα καὶ ἀνύπαρκτα.

Γάλα ὀρνίθων.

51.

Ἀλογάριαστος πραγματευτής, καθάριος διακονάρης.

Διότι ὁ τοιοῦτος ἀφεύκτως πτωχεύει. 164.

52.

Ἀλοιὰ ποῦ τὤχ᾽ ἡ κούρατου νὰ καταιβάζῃ ψείραις.

Ὅτι ἡ κακὴ φύσις οὐ μεταβάλλεται.

Φύσιν πονηρὰν μεταβαλεῖν οὐ ῥᾴδιον.

53.

Ἀλοιὰ ᾽πτὸν νεὸ ποῦ δέρνεται, τὸν γέρο ποῦ κοιμᾶται.

Ἐπὶ κινδυνωδῶν συμπτωμάτων.

54.

Ἀλοιὰ ᾽πὸ τὸν δαρμένον, ὅσο νἄρθουν οἱ κριτάδες.

Ἐπὶ τῶν μὴ δυναμένων ἱκανοποιηθῆναι διὰ τῆς ἰδίας των χειρός.

55.

Ἀλοιὰ ἀπὸ τὸν ἀνδρειωμένον, ἂν τὸν πιάσουνδυὸ σπασμένοι.

Οἱ ἀρχαῖοι ἔλεγον

Οὐδ᾽ Ἡρακλῆς πρὸς δύω.

56.

Ἀλοιὰ ᾽πὸ ἐκεῖνον ὁποῦ δὲν ξυέται μὲ τὰ νύχιά του.

Πρὸς τοὺς προσδοκῶντας ὄφελος ἐκ ξένης φροντίδος καὶ συνδρομῆς. 59.

Ἐμαυτῷ βαλανεύσω.

57.

Ἀλλοιὰ ᾽ς τὸν καλομάθητον, ὅσῳ νὰ κακομάθῃ.

Ὁμοία ταῖς, 580, 676.

58.

Ἀλλοιὰ ᾽ς τὸν παντεχούμενον ᾽ς τῆς γειτονειᾶς τὸ δεῖπνο.

Ὅτι ἕκαστος δι᾽ ἑαυτὸν φροντίζει, καὶ μακάριοι οἱ μὴ παρ᾽ ἄλλων προσδοκῶντες τὴν συντήρησίν των. 55, 496.

59.

Ἀνάβαλες τὸν φίλο, τοίμασε καὶ τὸ ξύλο.

Περὶ τῶν παρουσιαζομένων ἐν τῇ στιγμῇ, καθ᾽ ἣν ἐπὶ κακῷ σκοπῷ ἀναφέρεται τὸ ὄνομα αὐτῶν. 722.

Λύκου ἐμνήσθης, πάρεστιν οὗτος.

90.

Ἀνάρια ᾽νάρια τὸ φιλί, γιὰ νἄχῃ νοστιμάδα.

Πᾶν σπάνιον ἐπιθυμητόν.

61.

᾽Αναψε τὸν φοῦρνον, νύφη, νὰ ψησθῇ τ᾽ ἀρνὶ ποῦ θὰ φέρω.

Ἰδὲ 13, 15, 1429.

Πρὶν τοὺς ἰχθύας ἁλεῖν τὴν ἅλμην κυκᾶς.

62.

᾽Αν δὲν ἀστράψῃ, δὲν βροντάει.

Ὅτι οὐδὲν ἐπέρχεται ἄνευ αἰτιῶν καὶ προηγουμένων δειγμάτων.

Μετὰ ἀλαλὴ πέτανται ἀκοντες.

63.

᾽Αν δὲν ἔτρωγε γουρούνι, θὰ μιλοῦσε μὲ τσ᾽ ἀγγέλους.

Πρὸς βαθεῖς ὑποκριτάς.

64.

Ἂν δὲν θολώσῃ, δὲν λαγαρίζει.

Ὅτι ἄνευ κινδύνων καὶ θυσιῶν οὐκ ἀπολαμβάνονται τὰ ποθούμενα, καὶ ὅτι αἱ πολιτικαὶ μεταβολαὶ διὰ θυσιῶν περατοῦνται. 111.

65.

Ἂν δὲν ξοδίαζῃς, δὲν ἐσοδιάζεις.

Ὁμοία τῇ 903.

Ὁ σπείρων ἐπ' εὐλογίαις ἐπ' εὐλογίαις καὶ θερίσει.

66.

Ἄνδρα θέλω, τώρα θέλω.

Πρὸς ἀναιδεστάτους καὶ ἐπιμόνους ἀπαιτητάς.

67.

Ἂν εἰπῶ τὸν πόνο μου, λέγω τὴν πομπή μου.

Περὶ τῆς ἀνάγκης τοῦ ὑποκρύπτειν τὰ οἰκιακὰ αἴσχη.

68.

Ἄνδρα, μοῦρθαν ἡ ἀξιάδες, φέρ' τά γένεια σου νὰ γνέσω.

Ἐπὶ ὀκνηρῶν καὶ βλακῶν.

69.

Ἂν εἰσακούονταν ἡ κουρούναις, ὅλ' οἱ γαϊδάροι θὲ νὰ ψοφοῦσαν.

Ὅτι ὁ Θεὸς οὐκ εἰσακούει τοὺς ἐπιθυμοῦντας τὴν καταστροφὴν τῶν ἄλλων ἐπὶ ἰδίᾳ ὠφελείᾳ.

Οὐδὲ τῷ ἀνθρώπῳ παραγίγνεται, ὅσσ' ἐθέλησι.

70.

Ἂν εἶχ' ἀρχίδια ἡ βάβω μας, τὴν ἔλεγαν παππούλη.

Περὶ προσόντων δι' ὧν διακρίνονται τὰ πρόσωπα καὶ τὰ πράγματα.

71.

Ἂν εἶχ' ἡ ζούρλια κέρατα, θὰ φαίνονταν εἰς ὅλους.

Ὅτι ἡ ἀφροσύνη καὶ κακοβουλία οὐκ ἀποκαλύπτεται ἐκ πρώτης ὄψεως. 831.

72.

Ἄνεμον τηγανισμένον, χιόνι 'ς τὸ σουβλί.

Πρὸς τοὺς προσδοκῶντας ὄφελός τι ἐκ πραγμάτων ἀδυνάτων.

74.

Ἀνεμομαζώματα διαβολοσκορπίσματα.

Ὁμοίᾳ ταῖς, 129, 1245.

Ἁλῶν δὲ φόρτος ὅθεν ἦλθεν, ἔνθ' ἔβη.

75.

Ἂν ἐφοβοῦνταν ὁ λύκος τὴ βροχή, θὰ ἐφόρειε καὶ κάπα.

Ὅτι οἱ κακοῦργοι καὶ λῃσταὶ ἀγηφοῦσι τὰς κακοπαθείας καὶ τὴν τύψιν τοῦ συνειδότος.

76.

Ἂν ἔχῃς τύχη, πήγαινε, καὶ ῥοιζικό, περπάτα.

Ὁμοία τῇ 1029.

77.

Ἂν ἡ ζήλια ἦταν ψώρα, θὰ νὰ κόλναε ὅλ' ἡ χώρα.

Διότι ἡ ζηλία γεννᾷ τὴν ἀντιζηλίαν καὶ τὰ παρεπόμενα.

Ζῆλος ζηλόν ἐστι τίκτων.

78.

Ἄνθρωπος ἀγράμματος ξύλον ἀπελέκητον.

Ὁμοίωσις ἀφελεστάτη καὶ καταλληλοτάτη, διότι

Ἁπλοῦν ὁρῶσιν οἱ μαθόντες γράμματα.

79.

Ἄνθρωπος γιὰ κρεμάλαν — γιὰ πνίξιμον — γιὰ σκότωμα.

Ὁμοία τῇ 286. *Οἱ ἀρχαῖοι ἔλεγον,*

Βάλ' εἰς κόρακας — εἰς ἀγχόνην — εἰς ὕδωρ — εἰς φθόρον.

80.

Ἄνθρωπος ποῦ δὲν βλάπτει, αὐτὸς καὶ δὲν ὠφελεῖ.

Ὅτι ἀνίκανοί εἰσι καὶ πρὸς τὸ κακοποιῆσαι τοὺς ἐχθρούς, ὅσοι οὐκ ὠφελοῦσι τοὺς φίλους. 251.

81.

Ἀνθρώπου ἡ παρακάλεσις ὁμοιάζει τὴν ἀγκάρια.

Διότι, ὅσον βαρεῖ ὁ ἄνθρωπος, δὲν βαρεῖ ἡ πέτρα.

82.

Ἂν κάμῃ ὁ Μάρτις δυὸ νερά, κι' Ἀπρίλις ἄλλο ἕνα,
Τότε χαρὰ σ' ἐκείνονε, πῶχει πολλὰ σπαρμένα.

Γεωργικὴ ἐπιθυμία καὶ πεποίθησις.

83.

Ἂν κάμῃς καὶ καλὰ παιδιά, τὰ πλούτη τί τὰ θέλεις·
Κι' ἂν κάμῃς καὶ κακὰ παιδιά, τὰ πλούτη τί τὰ θέλεις.

Διότι ἡ καλὴ ἀγωγὴ καὶ ἀνατροφὴ παράγει καὶ συντηρεῖ τὸν πλοῦτον.

84.

Ἂν κρεμάσουν τοὺς μαστόρους, ἄδικα θὰ κρεμασθῇ.

Πρὸς τοὺς παρ' ἀξίαν συγκαταριθμοῦντας ἑαυτὸν μεταξὺ τῶν συστηματικῶς ἐπαγγελλομένων ἐπιτήδευμά τι.

85.

Ἂν πεθάνω ἀπὸ συνάχι, ἡ πανοῦκλα μούντζιαις νἄχῃ.

Πρὸς τοὺς καταβαλλομένους ἐξ οὐτιδανῶν ἐχθρῶν.

86.

Ἂν λαλῇς καὶ δὲν σ' ἀκοῦνε, τάξε πῶς 'ς τὸν μῦλον εἶσαι.

Πρὸς τοὺς συμβουλεύοντας καὶ προτρέποντας ἀνθρώπους φλυάρους καὶ ἀνοήτους· ὁμοία τῇ,

Λίγιαλῷ λαλεῖς — ἀνέμῳ διαλέγῃ.

87.

Ἂν τ' αὐγὸ χτυπήσῃ πέτρα, τ' αὐγὸ τσακίζεται· καὶ ἡ πέτρα ἂν χτυπήσῃ τ' αὐγό, τ' αὐγὸ τσακίζεται.

Ὅτι, ὅταν μετὰ ἰσχυρῶν ἐρίζωσι καὶ ἐμπλέκωνται οἱ ἀδύνατοι, ἐπ' αὐτῶν ἐπιπίπτει ἡ βλάβη καὶ ζημία.

88.

Ἀντὶς γιὰ λαγὸν ἔβγαλ' ἀρκούδα.

Περὶ τῶν ἀντὶ ὠφελείας ὑφισταμένων ἀπροσδόκητον βλάβην.

Ἀντὶ πέρκης σκορπίον.

89.

Αντὶ νὰ τῆς βάλουν φρύδια, τῆς ἔβγαλαν τὰ μάτια.

Ἐπὶ τῶν ἀντὶ ὠφελείας παραγόντων βλάβην πρὸς οὕς προσεκλήθησαν. 446.

Παρεμφερὴς τῇ,

Κάμηλος ἐπιθυμήσασα κεράτων, καὶ τὰ ὦτα προσαπώλεσε.

90.

Ἂν χάσωμε τὸ τσεκούρι, μᾶς μένει τὸ στειλιάρι.

Πρὸς τοὺς ἀνοήτως ἐλπίζοντας ὄφελος ἐξ ἀνωφελεστάτων.

91.

Αντὶς νὰ βογγήσῃ τὸ βόϊδι, βογγάει τ' ἀμάξι.

Πρὸς τοὺς παραπονουμένους διὰ παθήματα, ἅτινα ξένοι καὶ ἀδιάφοροι ὑφίστανται. 1505.

92.

Αντὶς νὰ βγῇ ἀπὸ τὴν πόρτα, βγαίν' ἀπὸ τὸ παραθύρι.

Πρὸς τοὺς ἐπὶ φανερᾷ ζημίᾳ καὶ βλάβῃ διαχειριζομένους τὰ ἑαυτῶν.

93.

Ἂν τὸν ματαϊδῇς, γράψε τον Μράπην.

Ὅτι ὁ ποιῶν τὸ κακὸν οὐ περιμένει, ἵνα συλλάβωσιν αὐτόν.

Μηὲρ φεύγων οὐ μενεῖ λύρας κτύπον.

94.

Μνύπανδρος προξενητὴς γιὰ λόγου του γυρεύει.

Πρὸς τοὺς ὑπὲρ τῶν ἰδίων συμφερόντων ἐκτελοῦντας τὴν δοθεῖσαν αὐτοῖς ἐντολήν, ὅταν ἡ ἀνάγκη τοῖς ὑπαγορεύῃ τοῦτο.

95.

Ἂν φάγ' τὸ γιῶμα, δὲν δειπνάει.

Ἐπὶ τῶν εἰς ἐσχάτην ἔνδειαν περιελθόντων.

96.

Ἂν φταίω 'γώ, νὰ σκάσῃ ὁ ἄνδρασμου· κι' ἂν φταίῃ αὐτός, νὰ σκάσῃ αὐτός.

Ὁμοία ταῖς, 432, 575· *καὶ ἐπὶ τῶν μὴ ἀποδεχομένων ὑποσῆναι τὴν ποινὴν ὧν ἔπραξαν.*

97.

Αξίζει ἕνας γιὰ ἑκατό, κ' οἱ ἑκατὸ γιὰ ἕναν.

Ἡ παροιμία εὐκατάληπτος.

Κρεῖττον ἕνα φίλον ἔχειν πολλοῦ ἄξιον, ἢ πολλοὺς μηδενὸς ἀξίους.

98.

Αξίζει μιὰ παληόκοττα γιὰ δέκα πουλακίδαις.

Περὶ τῆς τῶν πρεσβυτέρων ἀξίας καὶ πείρας.

Κάμηλος ψωριῶσα πολλῶν ὄνων ἀνατίθησι φορτία.

99.

Απάνω 'ς τὴν ἀναβροχιά, καλὸ καὶ τὸ χαλάζι.

Ὅτι ἐν καιρῷ ἀνάγκης καὶ ἡ μικρὰ βοήθεια ἀρεστή.

Ἂν μὴ παρῇ κρέας, ταρίχῳ στερκτέον.

100.

Απάνω 'ς τὴ χαρὰ κι' ὁ χαρατσάρης.

Ἐπὶ τῶν ἀπροσδοκήτως ἐπερχομένων λυπηρῶν.

101.

Απελπισμένο μου παιδί, καλέ μου νοικοκύρι.

Οτι ένίοτε ἐξ ὧν οὐκ ἐλπίζεται ὄφελος, ὠφελούμεθα.

102.

Απέξω ἀπὸ τὸν χορὸ πολλὰ τραγούδια ξέρει.

Ἐπὶ τῶν κατακρινόντων ὅτι οὐ δύναινται ἐκτελέσαι. Παρεμφερὴς τῇ,

Βουλήσεταί τις μᾶλλον, ἢ μιμήσεται.

103.

Απέταξε τὸ πουλί.

Πρὸς τοὺς ἀπωλέσαντας τὸν κατάλληλον καιρόν. 169.

104.

Απιαστα πουλιά, χίλια 'ς τὸν παρᾶ.

Πρὸς τοὺς διατιθέντας καὶ διανέμοντας ὅτι οὐκ ἔχουσι.

105.

Απὸ ζουρλὸ καὶ μεθυστὴ μαθαίνεις τὴν ἀλήθεια.

Ὅτι ἡ μέθη καὶ ἡ ἀφροσύνη ἀποκαλύπτει τὰ κεκρυμμένα. 1001.

Ἐν οἴνῳ ἡ ἀλήθεια.

Οἶνος καὶ ἀλήθεια.

Τὸ ἐν τῇ καρδίᾳ τοῦ νήφοντος, ἐπὶ τῆς γλώττης τοῦ πίνοντος.

106.

Απὸ ἕνα φαγὶ φεύγω, καὶ 'ς τὸ ἴδιο κατανταίνω.

Ὁμοίᾳ τῇ 571.

107.

Απόθανε νὰ σ' ἀγαπῶ, καὶ ζὲ νὰ μὴ σὲ θέλω.

Ἐπὶ συγγενῶν μισουμένων, καὶ ἰδίως πρὸς μητρυιάς. 1467.

Πρὸς σῶμα μητρυιᾶς κλαίειν.

108.

Απὸ 'λίγο παρακάτω, νἄναι πάντοτε γιομάτο.

Πρὸς τοὺς δαπανῶντας πλείονα τῶν προσόδων των. 1394.

109.

Απὸ Μαρτιοῦ ποκάμισο, καὶ ἀπ' Αὔγουστο σεγούνι.

Ὅτι ἐγκαίρως δεῖ προμηθεύεσθαι τὰ ἀναπόφευκτα. 1055.

110.

Απὸ μῆλο ὡς αὐγὸ νὰ κυρὰ λουκάνικο.

Πρὸς ἀνοήτους ὑπηρέτας, ἢ φένακας.

Αμας ἀπήτουν, οἱ δ' ἀπηρνοῦντο σκαφάς.

111.

Απὸ μηλωνᾶ, Δεσπότης.

Περὶ οὐτιδανῶν μεγαλυνομένων παρ' ἀξίαν καὶ αἰφνιδίως.

Απὸ βραδυσκέλων ὄνων ἵππος ὤρουσε.

Απὸ τῆς κώπης εἰς τὸ βῆμα.

112.

Απὸ ἓν ἀρνὶ δύω τομάρια.

Ἐπὶ ἀπανθρώπου φορολογίας καὶ καταδυναστεύσεως.

Ολόπτειν τὰ πρόβατα οὐκ ἔστι σπουδαίου ποιμένος.

113.

Ἀπὸ ἕνα ξύλο φκυάνουν καὶ τὸ φουρνόφτναρο, καὶ τὸ κοπρόφτναρο.

Ὅτι οἱ καλοὶ καὶ κακοὶ ἐκ μιᾶς ζύμης πλασθέντες διαφέρουσι τοῖς ἤθεσι καὶ τῇ καρδίᾳ. Παρεμφερὴς τῇ,

Βαλανεὺς τῷ αὐτῷ πυέλῳ τὸν τ' ἀγαθόν, τόν τε κακὸν λούει.

114.

Ἀπὸ ἕναν βγαίν' ὁ λόγος, καὶ εἰς χίλιους κατανταίνει.

Ἐπὶ τῶν μὴ ἐχειύθων.

Πρὸς ἄνδρ' εἰπὼν ἕνα, πύθοιντο ἂν ἀστοὶ πάντες.

115.

Ἀπορία ψάλτου βήχας.

Πρὸς τοὺς καλύπτοντας τὴν ἀμάθειαν καὶ ἀπειρίαν τῶν διὰ προφάσεων ἀτόπων. Παραπλησία τῇ ἀρχαίᾳ,

Βὴξ ἀντὶ πορδῆς.

116.

Ἀπὸ τ' ἄλογο 'ς τὸ γομάρι.

Ἐπὶ τῶν ἐξεντελιζομένων ἐκ περιστάσεων ἐναντίων.

Ἀφ' ἵππων ἐπ' ὄνους.

Ὁ Λυδὸς τὸν ὄνον ἐλαύνει.

117.

Ἀπὸ κακὸν χρεωφειλέτη καὶ σακκὶ ἄχυρο.

Ὅτι ἐκ τῶν κινδυνευόντων πραγμάτων ἡμῶν καὶ ἀσήμαντον μέρος λαβεῖν, κέρδος λογίζεται.

Ἀπὸ καταδυομένης νηός.

118.

Ἀπόχτησε σιτάρι, καὶ δὲν ἔχει ποῦ νὰ τὸ βάλῃ.

Ἐπὶ ἀνεστίων καὶ παμπτώχων.

119.

Ἀποκρηᾶς ταὶς ἔλεγαν, καὶ ξερὸ ψωμὶ ἔτρωγαν.

Πρὸς τοὺς εἰς ἐσχάτην ἔνδειαν περιελθόντας.

120.

Ἀπὸ λαγὸ τυρὶ κι' ἀπὸ λαφίνα γάλα.

Πρὸς τοὺς προσδοκῶντας ἐκ πραγμάτων ἀδυνάτων. Ἐλήφθη ἡ παροιμία ἐκ τοῦ ᾄσματος, τοῦ ἔχοντος τὸν στίχον,

Μοῦ γύρευσε λαγοῦ τυρί, κι' ἀπὸ λαφίνα γάλα.

121.

Ἀπὸ ὅλα τὰ λαλούμενα κάλλια λαλάει ἡ πλόσκα.

Γνώμη τῶν οἰνοποτῶν, παρ' οἷς τοιαύτη τις θεωρεῖται ἡ πλόσκα.

122.

Ἀπὸ μιὰ τρίχα (ἔλειψεν ἢ κρέμαται).

Ὁμοία τῇ 141.

Ἐκ τριχὸς κρέμαται.

123.

Ἀπὸ πέτρα σὲ λιθάρι.

Πρὸς τοὺς ἀπὸ ἀτυχίας εἰς ἀτυχίαν ὑποπίπτοντας (1321), *καὶ ἐπὶ τῶν ἐκ προφάσεων κενῶν ὀναβαλλόντων τὴν ἀπότισιν τοῦ χρέους των.*

Ἀπὸ τῆς Σκύλλης εἰς τὴν Χάρυβδιν.

124.

Ἀπ' ὅτι φορεῖ, κλέφτη δὲν φοβᾶται.

Πρὸς τοὺς οὐδὲν ἔχοντας ἀπωλέσαι.

Τὴν γὰρ ἐπὶ τὸ χεῖρον μεταβολὴν οὐ προσδοκᾷ.
Πτωχὸς δ' οὐχ ὑφίσταται ἀπειλήν. (Σολωμ.).

125.

Ἀπὸ πτωχὸν μὴ δανεισθῇς, σὲ παίρνει τὸ κατόπι.

Τοῦτο συνεχῶς ἐπαληθεύει, διότι οἱ πτωχοὶ δι' ἔνδειαν ἀπαιτοῦσιν ἐπιμόνως τὸ ὀφειλόμενον καὶ διότι.

Ἔλεος ἔλεον οὐκ οἶδε.

126.

Ἀπὸ ῥόδο βγαίν' ἀγκάθι, κι' ἀπ' ἀγκάθι βγαίνει ῥόδο.

Ἐπὶ τῆς ἀνομοιότητος, ἥτις πολλάκις καθορᾶται μεταξὺ γεννητόρων καὶ τέκνων.

Οὐδὲ πατὴρ παίδεσσιν ὁμοίϊος, οὐδέ τι παῖδες.

127.

Ἀπὸ σπανὸν ἄνθρωπον μακρυὰ τὰ ῥοῦχά σου.

Διότι κακεντρεχεῖς ἐπὶ τὸ πλεῖστόν εἰσιν οἱ σπανοπώγωνες, ὡς δῆθεν σπανίζοντες καὶ ἀρετῆς καὶ εὐγενῶν αἰσθημάτων. 1456.

128.

Ἀπὸ τ' αὐτὶ 'ς τὸν δάσκαλο.

Περὶ τοῦ εὐτιθάσσου τῆς παιδικῆς ἡλικίας, καὶ περὶ παντὸς εὐχεροῦς ἔργου. 1181.

Ὡς εἰ καὶ κόγχην διεῖλες.

129.

Ἀπὸ τὰ καλὰ συναγμένα παίρν' ὁ Διάβολος τὰ μισά, καὶ ἀπὸ τὰ κακὰ συναγμένα πέρνει καὶ τὸν οἰκοκύρην ἀντάμα.

Ὅτι καὶ τὰ δικαίως κτώμενα ὑπόκεινται εἰς ποικίλας ἁρπαγάς, τὰ δὲ δι' ἀδικιῶν προσκτώμενα πολλάκις ἀπόλλυνται, συνεπάγοντα καὶ τὸν ὄλεθρον τοῦ ἀδίκου κτήτορος. 74, 1245. *Παρεμφερὴς τῇ ἀρχαίᾳ.*

Ἀλῶν γὰρ φόρτος ὅθεν ἦλθεν, ἐνθ' ἔβη.

130.

Ἀπὸ τὴν κακοπαντρειά, κάλλια εἶναι ἡ χηρειά.

Ὁμοία ταῖς, 601, 681.

131.

Ἀπὸ τὴν Πόλιν ἔρχομαι καὶ 'ς τὴν κορφὴ κανέλα.

Ἐπὶ σχολαστικῶν καὶ ἀκρίτων. 561.

Ῥάβδος ἐν γωνίᾳ, ἄρα βρέχει.

132.

Ἀπὸ τὴν φωτιὰ 'ς τὰ κάρβουνα.

Ὁμοίᾳ τῇ 123.

Τὴν τέφραν φεύγων εἰς τὴν ἀνθρακιὰν ἐνέπεσον.

133.

Ἀπὸ τὸ γουρούνι καὶ μιὰ τρίχα καλὴ εἶναι.

Ὅτι ἐκ τῆς περιουσίας τῶν φιλαργύρων καὶ μικρόν τι ὄφελος ἐὰν δυνηθῇς λαβεῖν, λάβε αὐτό, διότι οἱ τοιοῦτοι οὐδέποτε αὐτοπροαιρέτως παραχωροῦσι τε σχετίζεται δὲ ἡ παροιμία τῇ 117.

134.

Ἀπὸ τὸ κεφάλι βρωμάει τὸ ψάρι.

Ὅτι ὁ ἀρχηγὸς τῆς οἰκογενείας ἢ κοινωνίας διαφθείρει καὶ μολύνει διὰ τῶν κακιῶν του τὰ μέλη αὐτῆς. 137, 631.

Φιλεῖ γὰρ τὸ ὑπήκοον τοῖς ἄρχουσιν ἕπεσθαι.

135.

Ἀπὸ τὸ κακὸ ς᾽ τὸ χεῖρον.

Ὁμοία ταῖς, 136, 145.

Ἰξοὺς φεύγουσα ὄρνις βρόχον ἔκυρσεν.

136.

Ἀπὸ τὸν Ἀλῆ ς᾽ τὸν Χοῦσο.

Ὁμοία τῇ ἀνωτέρω καὶ ταῖς, 145, 1457.

137.

Ἀπὸ τὸν κακὸ τσουπάνο βδελιάζουν τὰ πρόβατα.

Ὁμοία τῇ 134.

138.

Ἀπὸ τὸν γάμον ἔρχομαι καὶ τρέμω ἀπὸ τὴν πεῖνα.

Ὁμοία τῇ 656.

139.

Ἀπὸ τὸν καιρὸν τοῦ κατακλυσμοῦ — τοῦ Νῶε.

Περὶ παναρχαίων συμβάντων καὶ πραγμάτων. 1510.

140.

Ἀπὸ τὸ στόμα σου καὶ ᾽ς τοῦ Θεοῦ τ᾽ αὐτί.

Ἐπὶ τῶν ἐνδιαφερομένων εἰς ἐπίτευξιν τοῦ σκοπουμένου ἢ ἐπιθυμουμένου ζητήματος· οἵτινες κατανοοῦντες τὴν καρδίαν τοῦ λέγοντός τι, παραδέχονται τὴν ἐκτέλεσιν τῶν λεγομένων, καὶ οὐχὶ τῶν σκοπουμένων. 1043.

141.

Ἀπὸ τοῦ Παππᾶ τὸ χουλιάρι (ἐγλύτωσε).

Ἐπὶ τῶν ἀπροσδοκήτως διαφευγόντων ἐπικείμενόν τινα κίνδυνον ἢ φθοράν. 122, 1566.

142.

Ἀπὸ τὸ χέρι του χρυσὸ μῆλο δὲν παίρνεις.

Ἐπὶ φθισιώντων καὶ ἐπιθανατιώντων. 684, 792.

143.

Ἀπὸ τὸ ἓν αὐτὶ μοῦ μπαίνει, καὶ ἀπὸ τὸ ἄλλο βγαίνει.

Πρὸς τοὺς οὐδόλως προσέχοντας, καὶ περιφρονοῦντας τὰ λεγόμενα εἰς αὐτούς.

144.

Ἀπὸ τί μαλλὶ εἶναι ἡ σκούφια σου, δὲν ξετάζω.

Ἐπὶ τῶν περιφρονούντων τοὺς ἐγκαυχωμένους, ἢ ἀπειλοῦντας αὐτούς.

145.

Ἀπ᾽ τὸν Γιάννην ὡς τὸν Λιό, μούντσαις νἄχουν καὶ οἱ δυώ.

Ἐπὶ τῆς ταυτότητος δύω κακῶν. 135, 136.

Κακοὶ μὲν θρῖπες, κακοὶ δὲ ἶπες.

146.

Ἅρπαξε νὰ φᾷς, καὶ κλέψε νἄχῃς.

Παθητικὴ ἐκφώνησις ἐναρέτου δυσπραγοῦντος ὡς ἐκ τῆς ἀρετῆς του. 176.

147.

Ἂς ἔχῃ ἡ τράπεζα φαγί, κι' ἂς λείπῃ τὸ μεσσάλι.

Ἐπὶ γαμβρῶν ἀσχήμων μέν, ἀλλὰ πλουσίων. 156, 247.

148.

Ἂς λείψῃ ἡ καλωσύνη του μπροστὰ ς τὰ βάσανά του.

Ὅτι τὰ πολλῶν βασάνων πρόξενα μὴ ἐπιδιωκτέα καὶ ζηλευτέα. 1054.

Μήτε Λυδῶν κώρυκας, μήτε μαστίγων ψόφους.
Ἵνα μὴ φάγῃς σκόροδα, μήτε κυάμους.

149.

Ἂς ἔχω κόκκοτο ς τὴν αὐλή μου, κι' ἂς μὴ λαλάῃ.

Πρὸς τοὺς ἔχοντας ἀνάγκην προστασίας ἠθικῆς.

150.

Ἂς μ' ἀγαπάῃ ὁ Ἐπίσκοπος, κι' ἂς μὲ μισᾷ οἱ διάκοι.

Ἀλλὰ ποσάκις οἱ ὑπάλληλοι καὶ ὑπηρέται διαβάλλοντες μεταβάλλουσι τὴν εὔνοιαν εἰς δυσμένειαν;

151.

Ἄσπρα ς τὸ πουγκί, ψάρια ς τὸ βουνί.

Διότι διὰ τῶν χρημάτων πανταχοῦ ἐκπληροῦται ἡ ὄρεξις ἑκάστου.

152.

Ἄσπρος σκύλος, μαῦρος σκύλος.

Περὶ τῶν ἀδιακρίτως μισούντων καὶ ἐκδικουμένων συγγενῆ ἀντὶ συγγενοῦς, καὶ ὁμόφυλον ἀντὶ ὁμοφύλου· καὶ ἐπὶ τῶν ἐχόντων τὰ αὐτὰ ἰδιώματα καὶ μοχθηρίας. 350.

153.

Ἂς τὴν λὲν κοτσαμπασίνα, κι' ἂς ψοφάῃ ἀπὸ τὴν πεῖνα.

Πρὸς τοὺς ματαιοδόξους.

154.

Ἂς τρώγοντ' οἱ ἀγάδες, γιὰ νὰ γελοῦν οἱ γύφτοι.

Ὅτι ἐκ τῆς πάλης τῶν ἰσχυρῶν οἱ ἀδύνατοι ὠφελοῦνται, ἐξασθενουμένων ἐκείνων.

155.

Ἄσχημη μικρή, κι' ὤμορφη μεγάλη.

Τὸ ἐπὶ νεανίδων τοῦτο φαινόμενον οὐκ ἔστι σπάνιον.

156.

Ἄσχημέ μου, στρῶσε τάβλα, κι' ὤμορφέ μου, τί νὰ φᾶμε;

Παραπλησία ταῖς, 147, 156, 247.

157.

Αὐγὸ ἂν πάρῃς ἀπ' αὐτόν, δὲν βρίσκεις κρόκο μέσα.

Ἐπὶ ἀπαισίων καὶ ἀθλίων πολιτῶν καὶ δανειστῶν.

158.

Ἀφέντης μὸν δὲν γένομαι, καὶ δοῦλος, ὅταν θέλω.

Περὶ τῶν εὐκόλως εὑρισκόντων, ἣν κατέχουσιν εὐτελῆ θέσιν.

159.

Ἀφήσανε τὰ ἤμερα, καὶ κυνηγοῦνε τ' ἄγρια.

Πρὸς τοὺς προτιμῶντας τὸ πολύπονον καὶ ἀφανὲς παρὰ τὸ ἕτοιμον καὶ εὐχερές.

160.

Ἄφησε γειὰ τῆς φτώχειας.

Πρὸς τοὺς μεταβαίνοντας ἐκ ζωῆς ἀθλίας εἰς εὐδαίμονα· παραπλησία τῇ·

Ἄλις δρυός.

161.

Ἀφορμὴ δὲν εἶχαμε, κι' ὁ Θεὸς τὴν ἔστειλε.

Ἐπὶ πονηρῶν καὶ ἀχαρακτηρίστων.

Προφάσεως δεῖται μόνον ἡ πονηρία.

162.

Ἀφ οὗ τὴν ἔπαθ' ἡ γρηά, ἐτράβαγε τὸν μάνταλο.

Ὁμοία τῇ 451.

Παθὼν δ' ὅτε νήπιος ἔγνω.

163.

Ἄφρακτος ὁ κῆπος, ἔρημα τὰ λάχανα.

Ὁμοία τῇ 336.

Σῦκον ἐφ' Ἑρμῇ.

164.

Ἀφσ' ἐκεῖνα ποῦ ἤξερες, πιάσ' τοῦτα ποῦ εὗρικες.

Ὅτι ἐξ ἀνάγκης μεταβάλλει τις καὶ τρόπον ζωῆς.

Ἄλλος βίος, ἄλλη δίαιτα.

165.

Ἀφύσικος πραγματευτής, καθάριος διακονάρης.

Διότι πρὸς τοὺς ὀφειλέτας ἔγκειται ὡς σκώληψ, πρὸς δὲ τοὺς δανειστὰς οὐκ ἀποτίει εὐκόλως τὸ χρέος του. Ἴδε καὶ τὴν 52.

Β'.

166.

Βάλ' αὐτὰ καὶ βγάλ' αὐτά.

Πρὸς τοὺς ἐνδεεστάτους. 346.

167.

Βάλ' ἐδὼ καὶ βάλ' ἐκεῖ.

Ἀπὸ πόρνης στόμα λαβοῦσα ἀρχὴν ἡ παροιμιώδης αὕτη φράσις, παρεμφερὴς ἐστὶ τῇ κακὴ πρόφασις· μεταφέρεται δὲ καὶ εἰς πράξεις ἀπαιτούσας τὴν ἀμοιβὴν πρὶν τῆς ἐκτελέσεως. 745.

168

Βάλε τὰ ματογυάλια σου.

Ἐπὶ τῶν ἀσκόπως καὶ ἀπροσέκτως ἀποφαινομένων εἰς ζητήματα σπουδαῖα.

Ἐκ δυοῖν τρία βλέπεις.

169.

Βάλε του ρίγανη.

Περὶ πραγμάτων καὶ ὑποθέσεων ἀδιορθώτων. 103.

170.

Βάλ' τόν μάνταλο 'ς τὴν θύρα, νὰ κοιμᾶσαι ξέγνοιαστος.

Διότι ὁ προφυλαττόμενος πολλὰ ἐνδεχόμενα δεινὰ ἀποκρούει. 1309.

171.

Βάνει κόσκινο 'ς τὸ μοῦτρο γιὰ νὰ μὴν ἐντρέπεται,

Πρὸς ἀναιδεῖς καὶ αἰσχρούς. 316.

172.

Βάνει τὸν λύκο πιστικό, τὴν ἀλουποῦ δραγάτη.

Πρὸς τοὺς διορίζοντας ἐπιστάτας καὶ διαχειριστὰς τοὺς ἐκ συστήματος κλέπτας.

Ἀετὸν κάνθαρος μαιεύεται
Λύκος ὄϊν ποιμανεύει.

173.

Βάνει τοὺς σκύλους ᾽ς τὴν ἀγκάρια.

Εἰς ματαιοσχόλους καὶ ἀνοήτους.

174.

Βαρειὰ ν᾽ ἡ καλογερική.

Ἐπὶ δυσκατορθώτων.

Βαρὺ τὸ σκαφίον.

175.

Βάρει, ἡμεῖς· πέσε, ἡμεῖς.

Πρὸς τοὺς ὑποστάντας μείζονα βλάβην, παρ᾽ ἣν τοῖς ἀναντίοις ἐπήνεγκον.

Καδμεία Νίκη.

176.

Βάρει κι᾽ ἔπαρε.

Ἐπὶ τόπου, ὅπου ἡ αὐθαιρεσία καὶ ἁρπαγὴ ἀτιμώρητος. 149.

177.

Βαρεῖ τὸν τοῖχο, νὰ φύγουν τὰ ποντίκια.

Πρὸς ἀνοήτους.

178.

Βάσανα πολλὰ ἔχει ἡ ῥόκα, ὅσῳ νὰ γιομώσ᾽ τ᾽ ἀδράχτι.
Κόπῳ τὰ καλὰ κτῶνται.

179.

Βασίλει, τίμα τὸν παππᾶ· καὶ σύ, παππᾶ, ἔχε γνῶσι.

Διότι οὐ μόνον τὸ σχῆμα, ἀλλὰ καὶ ἡ ἀρετὴ προσελκύει τὸν σεβασμόν. 1764.

180.

Βγάλ᾽ τὴ σκούφια σου καὶ βάρει με.

Πρὸς ἐλαττωματίας κατηγοροῦντας τὰ τῶν ἄλλων ἐλαττώματα· καὶ ἰδίως, πρὸς τοὺς ἔχοντας ἐλεφαντίασιν (κασίδαν)· ὁμοία ταῖς, 293, 249.

Καλεῖ χελώνη τὰς βόας βραδύποδας.

181.

Βλάχος ᾽ς τὸ βουνό, σιγαλὴ θάλασσα.

Πρὸς τοὺς μακρόθεν καὶ ἐπιπολαίως κρίνοντας τὰ φαινόμενα.

182.

Βόηθα με, φτωχέ μου, μὴ γένω σὰν κι᾽ ἐσένα.

Ὁμοία ταῖς, 276, 350.

Ἀπὸ νεκροῦ φορολογεῖν.

183.

Βόηθα, κόκκινη, τῆς μαύρης.

Ἡ παροιμιώδης αὕτη φράσις ἐπιφωνεῖται ἐπὶ εἰρωνείᾳ καὶ ἐπὶ γελοίοις ζητήμασι.

184.

Βουνὸ μὲ βουνὸ δὲν σμίγει.

Συνυπακούεται δέ, ὅτι οἱ ἄνθρωποι μετὰ τῶν ἀνθρώπων συναντῶνται πολλάκις, καὶ ἐκ τούτου καὶ τὸ καλὸν καὶ τὸ κακὸν παρὰ τοῦ λαβόντος ἀνταποδίδοται.

185.

Βράζει μὲ τὸ ζουμί του.

Ἐπὶ ἀνθρώπων φθονερῶν καὶ κακεντρεχῶν.

186.

Βρέξ' τὸν κῶλό σου, νὰ φᾷς μπαρμπούνι.

Ὅτι οὐδὲν καλὸν ἀπολαμβάνεται διὰ τῆς ἀναπαύσεως· σχετικὴ τῇ,

Ἀλλάντας οὐ γεύσεται ὁ ἀθετῶν δεῖπνον.

187.

Βρέχ' ὁ Θεός, καὶ φταίν' οἱ μῆνες.

Εἰς τοὺς ἀποδιδόντας τὰ αἴτια εἰς τὰ αἰτιατά.

188.

Βρῆκα πεθερὰ ποῦ πίνει, τύφλα μου, κι' ἂν μὲ περάσῃ.

Παρεμφερὴς τῇ,

Ἐκ τῶν ὁμοίων οἱ κακοὶ γαμοῦσιν αἰεί.

189.

Βρίσκεται 'ς τὴν καλή του.

Πρὸς τοὺς ὁτὲ μὲν ὀργίλους καὶ ἀγρίους, ὁτὲ δὲ ἡμέρους καὶ ἀγαθοποιούς.

190.

Βυζάνει γάλ' ἀκόμα.

Ἐπὶ τῶν ἐντρυφώντων δαπάνῃ τῆς πατρικῆς οὐσίας, καὶ οὐχὶ ἐκ τῶν ἱδρώτων καὶ ἀγώνων των.

Ἀληλεσμένον καὶ μεμαγμένον βίον διέρχεται.

Γ.

191.

Γαϊδάρου μῦθον ἔλεγαν, κι' αὐτὸς τ' αὐτιά του ἐτσιούλονε.

Πρὸς τοὺς ἀνεπιδέκτους νουθεσίας καὶ ἠθικότητος.

192.

Γάϊδαρος φορτωμένος χρυσάφι.

Ἐπὶ τῶν ἄλλο τι προτέρημα μὴ ἐχόντων, εἰμὴ τὸν πλοῦτον.

Πρόβατον χρυσόμαλλον.

193.

Γάϊδαρος καλλιγωμένος.

Ἐπὶ οὐτιδανῶν σεμνυνομένων.

194.

Γαμβρὸς υἱὸς δὲν γένεται, κι' ἡ νύφη θυγατέρα.

Γνώμη ἔχουσα πολλὰς τὰς ἐξαιρέσεις.

Νηὸς πενθερὰν στυγεῖ.

195.

Γαμβρὸ καὶ νύφην ἔχασα, τὰ δύω παιδιά μου τἄχω.

Σχετικὴ τῇ προηγουμένῃ καὶ τῇ,

Νύμφην μισεῖ πενθερά.

196.

Γάμος δὲν γένεται χωρὶς κουρμπάνι.

Ὅτι διὰ θυσιῶν ἀποτελοῦνται τὰ μεγάλα ἔργα. 65.

197.

Γάμος ὄψιμος παιδιὰ τσ' ὀρφάνιας.

Ὁμοία ταῖς, 450, 1062.

198.

Γδέρνει τὸν ἄνθρωπο μὲ τὸ στουρνάρι.

Πρὸς τοὺς ὑποκρύφως καὶ τεχνιέντως κακουργοῦντας.

199.

Γειά σου, Γιάννη, κουκκιὰ σπέρνω.

Πρὸς κωφοὺς τῷ ἤθει καὶ τῇ διαθέσει (1101) *καὶ πρὸς τοὺς ἀπαντῶντας ἀναρμοδίως.*

Χαίροις Ὑψιπύλη· φίλη. Τοὺς ἐμοὺς κορύμβους πλέκω.

200.

Γέλα με νὰ σὲ γελῶ, νὰ περνᾶμε τὸν καιρό.

Πρὸς τοὺς σκοπίμως καὶ ἐπὶ ἀμοιβαίᾳ ἀπάτῃ συμπεριφερομένους.

201.

Γιὰ τῆς χώρας τὰ γελάδια (*φροντίζει*).

Πρὸς τοὺς ἐρίζοντας καὶ ἀσχολουμένους εἰς πράγματα μὴ ἐνδιαφέροντα αὐτούς· ἀνάλογος τῇ ἀρχαίᾳ

Περὶ ὄνου σκιᾶς.

202.

Γέννησ' με νὰ σοῦ μοιάζω.

Ὁμοία ταῖς, 129, 512, 627, 1342.

Ἐκ τοῦ καρποῦ τὸ δένδρον γνωσθήσεται.

203.

Γένεια, γένεια τρῶν τὰ ψάρια.

Ὅτι οἱ ἔχοντες τὰ μέσα γεύονται τῶν καλῶν.

204.

Γεράματα σκοντάμματα.

Διότι τὸ γῆρας οὐκ ἔρχεται μόνον.

Ἰδνοῖ γόνυ γῆρας.

205.

Γέρο βοριὰν ἀρμένιζε, καὶ νότο παληκάρι.

Διότι ἐπικίνδυνος ὁ βορέας ἀρχόμενος, καὶ ὁ νότος λήγων. 1660.

Ἀρχομένου νότου καὶ λήγοντος βορέα.

206.

Γι' ἀγάπη τοῦ βασιλικοῦ ποτίζεται κι' ἡ γάστρα.

Εὐκατάληπτος ἡ μεταφορὰ τῆς παροιμίας ταύτης.

207.

Γιὰ σὲ τὸ λέγω πεθερά, γιὰ νὰ τ' ἀκούῃ ἡ νύφη.

Περὶ τοῦ ἐπιπληττομένου ἐπὶ προφυλάξει ἑτέρων. 48.

208.

Γιὰ τὸ καρφὶ χάνει τὸ πέταλο.

Πρὸς τοὺς δι' ὀλίγον κέρδος ὑφισταμένους οὐσιώδεις ζημίας. 266, 1530.

209.

Γιὰ τὸν γαμβρὸ γεννᾷ κι' ὁ κόκκοτος, καὶ γιὰ τὸν υἱὸν οὔτ' ἡ κόττα.

Διότι χάριν τῆς θυγατρὸς ἡ μήτηρ κολακεύει καὶ φιλοφρονεῖ τὸν μνηστῆρα. 1420.

210.

Γιὰ τὸν πόνο τοῦ βοϊδιοῦ, γλύφ' ὁ λύκος τὸν ζυγό.

Πρὸς ἐχθροὺς ὑποκρινομένους εὔνοιαν.

211.

Γιὰ τὸ χατήρι τοῦ ἀετοῦ, τσίμπα καὶ σὺ χελῶνα.

Ἀπὸ μύθου τοῦ λαγωοῦ καὶ ἀετοῦ ἡ παροιμία. Ἀναφέρεται δὲ εἰς τοὺς ἀνεχομένους τὰς προσβολὰς εὐτελῶν τινων ἕνεκεν ἐπικειμένου κινδύνου τῆς ὑπάρξεως αὐτῶν ἢ ἕνεκεν φόβου πρὸς ἰσχυροτέρους.

212.

Γιὰ αὐτὸ ἔκαψα τὰ ῥοῦχά μου, νὰ μὴ μὲ τρῶν οἱ ψύλλοι.

Περὶ τῶν ἀπομακρυνθέντων τῆς τύρβης τῶν πραγμάτων, καὶ ἀμερίμνως ζώντων. 941.

Οὐθ' ὕεται, οὐθ' ἡλιοῦται.

213.

Γι' αὐτὸ ἔπεσαν τὰ χιόνια, γιὰ νὰ πονοῦν τὰ νύχια.

Ὅτι πᾶσα αἰτία ἔχει καὶ τὰ ἰδιαίτερά της ἀποτελέσματα ἀνάλογα.

Ὅπου κρύσταλος, ἐκεῖ καὶ χεῖμα.

Χιτῶνας χλαῖνάν τε χιὼν καλεῖ.

214.

Γιὰ ψύλλου πήδημα.

Πρὸς τοὺς ἐκ μικρᾶς αἰτίας ἐπιῤῥεπεῖς εἰς ὀργήν, καὶ περὶ τῶν βλαπτόντων τοὺς ἀδυνατωτέρους ἐπὶ ψιλῇ προφάσει.

Ἐκ παντὸς πρόφασιν.

215.

Γιῶργον εἶχα, Γιῶργον ἔχω, καὶ χαρὰ 'ς τὸν Γιῶργ' ὅπου εἶχα.

Πρὸς τοὺς ἐπὶ εὑρέσει βελτίονος θέσεως ὑποπίπτοντας εἰς χείρονα. 681.

216.

Γλήγορος 'ς τὸ χουλιάρι, κι' ἀργὸς εἰς τὴν δουλειά.

Ἐπὶ κοιλιοδούλων καὶ ὀκνηρῶν.

Πρὸς τὸ φαγεῖν μὲν ταχὺς εἰς δρόμον δ' ἀμβλύς.

217.

Γλυκὰ τὰ τρῷς, πικρὰ τὰ ξερνᾷς

Ἐπὶ τῶν ὑφισταμένων τὴν ποινὴν τῆς φιληδονίας των.

218.

Γλυκὸ κρασὶ σὲ χοίρινο τομάρι.

Ἐπὶ πραγμάτων κακῶς διαχειριζομένων.

219.

Γνέματ' ἀνακατώμενα, κακοῦφαντα πανιά.

Ὅτι τὰ κακῶς ἀρχόμενα οὐκ ἔχουσι καλὸν τὸ ἀποτέλεσμα.

Ὁ σπείρων φαῦλα θερίσει κακά. (Σολωμ.)

220.

Γοῦρια κι' ἄγουρα.

Πρὸς τοὺς ἀπερισκέπτως καὶ ἀσυνεπῶς ὁμιλοῦντας καὶ πράττοντας.

221.

Γυμνὸς σᾶν ἀπὸ τὴν κοιλιὰ τῆς μάννας του (ἔμεινε).

Πρὸς τοὺς ἐκ περιστάσεων ἀπογυμνωθέντας.

Γυμνὸς ὡς ἀπὸ μητρός.

222.

Γυναῖκα καὶ χειμωνικὸ ἡ τύχη τὰ διαλέγει.

Ἐπὶ δυσδιακρίτων καὶ ἀπατηλῶν πραγμάτων.

223.

Γυναῖκα μὲ λυχνάρ' ἂν 'δῇς, θὰ νἄβγῃς γελασμένος.

Ἐπὶ πραγμάτων ἐξαπατώντων τὴν ὄψιν δι' ἐπιτηδεύσεως. 50.

Τοῖχον χροὰ κάζει.

224.

Γύφτικο σπίτι καίγεται, καὶ βιὸ δὲν λογαριάζεις;

Ὅτι τῶν εὐτελῶν εὐτελέσταται καὶ αἱ ζημίαι.

Λ.

225.

Δανεικό, κυρά, τ' ἀλεύρι, δανεικὸ καὶ τὸ προζύμι.

Ἐπὶ γυναικῶν πολυδαπάνων, καὶ μὴ φροντιζουσῶν περὶ τῆς χρηματικῆς νόσου, ἐξ ἧς οἱ σύζυγοι πιέζονται· ἀνάγεται δὲ καὶ ἐπὶ τῶν λαμβανόντων καὶ μὴ διδόντων.

226.

Δανείσου, καλοπλέρωσε, νὰ σοῦ ξαναδανείσουν.

Εὐκατάληπτος. 1770.

227.

Δάσκαλε ποῦ δίδαχνες, καὶ νόμον δὲν ἐκράτεις.
Ἄλλων ἰατρός, αὐτὸς ἕλκεσι βρύων.

228.

Δείχνει τοῦ λαγοῦ νὰ φύγῃ, τοῦ λαγωνικοῦ νὰ τρέχῃ.

Ἐπὶ τῶν ἀνοήτως διευθυνόντων τὰ ἑαυτῶν, καὶ τῶν δολίως ἐκτελούντων τὰς ὑποχρεώσεις των.

229.

Δὲν ἀξίζ' οὔτε μιὰ τρίχα.
Οὔτε τριχὸς ἄξιος.

230.

Δὲν ἀξίζει τὸν κόπο.
Οὐκ ἄξιον τὸ πρᾶγμα τῆς ἀγρυπνίας.

231.

Δὲν γελάει ποτὲ τ' ἀχείλι του.

Πρὸς τοὺς ἀδιαλείπτως σκυθρωπάζοντας καὶ μελαγχολοῦντας.

Ἐς Τροφωνίου μεμάντευται.

232.

Δέκα τἄχει καὶ ἐννιὰ τὰ βρίσκει.

Ἡ παροιμία ἐκ μυθώδους ἀνεκδότου. Ὀνηλάτης κομίζων δέκα ὄνους, καὶ μετρῶν αὐτοὺς καθ' ὁδόν, τοὺς εὕρισκεν ἐννέα, διότι οὐ συγκατέλεγε καὶ τὸν, ἐφ' οὗ ἐπέβαινε· πεζεύων δὲ εὕρισκε πλήρη τὸν ἀριθμόν, καὶ πάλιν ἐπιβαίνων εὕρισκε τὴν ἔλλειψιν τοῦ ἑνός.— Μεταφέρεται ὅθεν ἡ παροιμία ἐπὶ σχολαστικῶν.

233.

Δὲν γνωρίζ᾽ ὁ σκύλος τώρα, ποιὸς εἶν᾽ ὁ ἀφέντης του.

Ἐπὶ κοινότητος διχοστατούσης, καὶ ἐπὶ ἀναρχίας.

Ἐν δὲ διχοστασίῃ καὶ ὁ πάγκακος ἔμμορε τιμῆς.

234.

Δὲν εἶδ᾽ ἀπὸ τὰ μάτια, καὶ θ᾽ ἰδῇ ἀπ᾽ τὰ φρύδια;

Ὅτι ὁ παρ᾽ οἰκείων ἐγκαταλειπόμενος ἐν τῇ δεινῇ περιστάσει του οὐκ ἔχει ἐλπίδα ὑπὸ ξένων πρὸς σωτηρίαν του.

235.

Δὲν εἶναι γιὰ τὰ δόντια του.

Περὶ τῶν μὴ ἐχόντων τὰ μέσα εἰς ἀπόλαυσιν βαρυτίμων ὀρέξεων.

Οὐ παντὸς πλεῖν εἰς Κόρινθον.

236.

Δὲν εἶναι σανίδι χωρὶς ῥόζο.

Ὅτι οὐδείς ἐστιν ἄνευ ἐλαττώματος· παρεμφερὴς τῇ,

Ὑπὸ παντὶ λίθῳ σκορπίος εὕδει.

237.

Δὲν εἶναι γιὰ τὰ μοῦτρά του.

Πρὸς τοὺς ζητοῦντας ὅτι οὐ δύνανται ἀντιποιηθῆναι καὶ ἀπολαῦσαι.

238.

Δὲν ἔμεινεν οὔτε ποδάρι.

Εἰς πανωλεθρίαν στρατοῦ, πόλεως, ἢ οἰκογενείας.

Οὐδὲ πυρφόρος ἐλείφθη.

239.

Δὲν ἔφαγε σκόρδα γιὰ νὰ μυρίζῃ.

Περὶ τῶν ἀδιαφόρως ἀκουόντων τὰς ἀνυποστάτους κατηγορίας. 528, 1724.

240.

Δὲν εἶχ᾽ ὁ φτωχὸς νὰ φάγῃ, κι᾽ ἔκανε γιὰ τὴ ψυχή του.

Πρὸς τοὺς παραχωροῦντας ὅτι οὐκ ἀνήκει αὐτοῖς. 1262.

241.

Δὲν ἔβγαλεν οὔτε γρύ.

Πρὸς τοὺς ἅμα τῇ πληγῇ ἐκπνέοντας, καὶ τοὺς διὰ φόβον σιωπῶντας εἰς τὰς ὕβρεις καὶ ἀπειλάς.

Οὔτε τὸ Δίωνος γρύ.

242.

Δὲν ἔχει οὔτε ὀρθή, οὔτ᾽ ἀνάποδη.

Περὶ ἀμφοτεριζόντων, καὶ ἑκάτερον μέρος ἀπατώντων.

Δύο τοίχους ἀλείφεις.

243.

Δὲν ἠξέρει νὰ μοιράσῃ δύο γαϊδάρων ἄχυρο.

Πρὸς ἀνόητον, ὅστις, καθὰ ὁ Κοραὴς φησι, διανέμων τὴν τροφὴν εἰς δύο ὄνους, τὸν μὲν ἐκ τῆς πολυφαγίας, τὸν δὲ ἐκ τῆς πείνης φθείρει· ἀνάγεται δὲ καὶ πρὸς ἀπαιδεύτους, περὶ ὧν ἡ ἀρχαία,

Οὐδὲ τὰ τρία τοῦ Στησιχόρου γιγνώσκει.

243.

Δὲν ξέρει, ποῦ νὰ γύρῃ.

Πρὸς τοὺς ἀμφιταλαντευομένους καὶ ὑπὸ ἀντιθέτων λογισμῶν κατεχομένους.

Ἐν Τριόδῳ εἰμὶ λογισμῶν.

245.

Δὲν ξέρει νὰ δέσῃ τὰ βρακιά του.

Πρὸς ἀγροίκους καὶ ἀπείρους.

Οὐκ ἐπισταμένου τὰ βράκεα ἕλκειν ὑπὸ σφυρῶν.

246.

Δὲν θέλει ῥίζι μὲ νερό, θέλει νερὸ μὲ ῥίζι.

Πρὸς ἄφρονας καὶ ἰσχυρογνώμονας.

247.

Δὲν θέλω ἄνδραν ὥμορφον νὰ κάθηται σιμά μου,
Νὰ συχνομπαρμπερίζεται, καὶ νὰ πεινᾷ ἡ κοιλιά μου.

Ὅμοια ταῖς, 147, 156, 1273.

248.

Δὲν λείπ' ὁ Μάρτις ἀπὸ τὴ σαρακοστή.

Ἐπὶ τῶν ἀδιαλείπτως παρακολουθούντων εἰς τὴν πορείαν πράξεών τινων ὡρισμένων.

249.

Δὲν μοῦ τὰ λὲς ἐσὺ αὐτά, μὸν μοῦ τὰ λέγ' ὁ τόπος.

Πρὸς τοὺς ἐξ ἀσφαλοῦς θέσεως ὑβρίζοντας καὶ περιφρονοῦντας τοὺς ἰσχυροτέρους των.

Ἀφ' ὑψηλοῦ μοῦ καταγελᾷς.

250.

Δὲν πατεῖ σὲ σάπιο ξύλο.

Ἐπὶ τῶν νουνεχῶς καὶ περιεσκεμμένως ἐκτελούντων τὰς πράξεις των.

251.

Δὲν πιάνει κἀνέναν τόπον.

Ἐπὶ ἀντικειμένων περιττῶν καὶ οὐδὲ μιᾶς ἀξίας. 80.

Οὔτε γῆς οὔτε οὐρανοῦ ἅπτεται.

252.

Δὲν πίνει ἡ γάτα ζουμί.

Ὅτι ἕκαστος ἀρέσκεται εἰς ὅ τι φυσικὸν αὐτῷ ἐστι.

Βατράχῳ ὕδωρ (δὸς) καὶ γαλῇ στέαρ.

253.

Δὲν πίν' ὁ μοῦτσος καφφέ.

Ὅτι οὐ δίδεταί τι εἰς τοὺς ἀγνοοῦντας τὴν ἀξίαν αὐτοῦ.

Βατράχοις οἰνοχοεῖς.

254.

Δὲν πιστεύ' ὁ χορταμένος τὸ κακὸ τοῦ νηστικοῦ.

Σχετικὴ τῇ ἀρχαίᾳ,

Οἷα ἡ ὀῦζύς, πρὸς οἶκτον κέλευθος.

255.

Δὲν ῥωτᾶν τὴν Φατιμέκω, πότε γένεται μπαϊράμι.

Πρὸς τοὺς οὐδεμιᾶς ἀξίας ὄντας.

256.

Δὲν σ' ἄφηκε νὰ κολασθῇς.

Πρὸς τοὺς ἀπατηθέντας παρ' ἐκείνων, οὓς ἤλπιζον ἀπατῆσαι.

Οὐκ ἀπείρῳ προσέβαλες.

257.

Δὲν σ' ἐρωτᾷν τί ἔφαγες, μὸν σ' ἐρωτᾷν τί ἔφερες.

Ἐπὶ τῶν ἐπιστρεφόντων ἐκ τῆς ἀποδημίας ἄνευ πόρων καὶ ἐφοδίων, ἰδίως δὲ κατὰ τῶν γαστριμάργων.

258.

Δὲν σὲ θέλει τὸ χωριό, τί ῥωτᾷς γιὰ τὸν παππᾶ;

Πρὸς κατασκόπους καὶ κακούργους ἐκδιωκομένους.

259.

Δὲν σοῦ τρέχει, καβαλάρη, τί σκοτόνεις τ' ἄλογό σου;

Πρὸς τοὺς ἀγωνιζομένους εἰς μάτην κατὰ τῆς καταδρομῆς τῆς τύχης. 985, 1029.

Τύχη τέχνην εὕρηκας, κ' οὐ τέχνη τύχην.

260.

Δὲν τῶχω γιατὶ θὰ πνιγῶ, ὅσον τῶχω, ποῦ θὰ καλωσυνέψ' ὁ καιρός.

Ἐπὶ τῶν ὑποπεσόντων εἰς ὄλεθρον στιγμιαῖον καὶ ἀπροσδόκητον.

261.

Δὲν τρώγει τὸ ψωμὶ χαράμι.

Πρὸς τοὺς ἐπαξίως ἐκτελοῦντας τὸ καθῆκόν των.

262.

Δέξου γούνα ῥάμματα καὶ σακκὶ μπαλώματα.

Ἐπὶ φθισιώντων, καὶ ἐπὶ τῶν περιελθόντων εἰς ἀθεράπευτον καὶ ἀνοικονόμητον θέσιν.

264.

Δέσε τὸ γομάρι, ὅπου θέλ' ὁ γομαριάρης.

Ὅτι ἀκριβῶς ἐκτελεστέαι αἱ τῶν ἀνωτέρων ἐντολαὶ καὶ θελήσεις.

265.

Δέσποτα παππᾶ πρεσβύτα, ἔπαρε καὶ πάλε ζήτα.

Περὶ τῆς μὴ ἀποῤῥίψεως τῶν προσφερομένων, καί τοι μικρᾶς ἀξίας ὄντων.

Δῶρον δ' ὅτι δῷτις ἐπαίνει (καὶ ζήτει).

265.

Διαλέγοντας, διαλέγοντας, ἐπῆρε τ' ἀποζούμια.

Πρὸς τοὺς ὑποπίπτοντας εἰς τὰ χείρονα ἐπ' ἐλπίδι βελτιόνων, ἰδίως ἐπὶ τῶν διαλεγόντων γυναῖκας εἰς εὕρεσιν ὡραιοτέρας.

266.

Διάφορο κατσουλωτό, καὶ ζημιὰ ὁλοστρόγγυλη.

Πρὸς τοὺς ὑποστάντας ζημίαν οὐσιώδη μετὰ ἀπόλαυσιν ἐλαχίστου κέρδους. Παρήχθη δὲ ἐκ τοῦ ἑπομένου ἀνεκδότου. Ἀγωγιάτης, εὑρὼν καθ' ὁδὸν ἓλον πετάλου, ἐχάρη διὰ τὸ εὕρημα ἀλλὰ θεωρήσας μετ' ὀλίγον τὸν ἵππον του χωλαίνοντα, εἶδεν, ὅτι ἔλειπε τὸ πέταλον, καὶ οὕτως ἐξεφώνησε τὴν παροιμιώδη ταύτην φράσιν.

267.

Δίνει ἄχυρα τοῦ σκύλου, κόκκαλα τοῦ γομαριοῦ.

Πρὸς τοὺς ἀπονέμοντας τοῖς ἄλλοις, ὅτι οὐ χρήζουσι. 252.

268.

Δίπλα φεγγάρι, ὀρθὸς ὁ ναύτης.

Γνώμη ἐπικρατοῦσα παρὰ τοῖς ναυσιβίοις· οἵτινες ἀποφαίνονται, ὅτι ὁ πλοῦς αὐτῶν ἀντιπαλαίσει κατὰ διαρκῶν τρικυμιῶν, προοιωνιζόμενοι τοῦτο ἐκ τῆς φάσεως τῆς νέας σελήνης, ἀρχομένης κάτωθεν.

269.

Δόξα νάχῃ ἡ φακή, πῶκαμε ἄνδρας μου βρακί.

Ἐπὶ τῶν παρὰ πᾶσαν προσδοκίαν οἰκονομησάντων τι ἐκ τῶν ὧν οὐκ ἄνευ.

270.

Δὸς κι' ἐμὲ καὶ τοῦ παιδιοῦ μου, κι' εἶναι κι' ἄνδρας μου ς' τὴν πόρτα.

Πρὸς ἀναιδεῖς ἀπαιτητάς, καὶ πρὸς ἐπαίτας ἀναισχύντους.

Πτωχοῦ πήρα οὐ πίμπλαται.

Ἔπεσθε μητρί, χοῖροι.

271.

Δός μου ἀγέρα, καὶ μέτρα μίλια.

Ἡ παροιμία ναυτική· ἀνάγεται δὲ καὶ εἰς ἐπιχειρήσεις ταχείας ἐκτελέσεως, ὅταν ὑπὸ εὐκαιριῶν βοηθῶνται.

272.

Δός μου, πάππου, τὴν εὐχή σου· ἔλα μόνος, νὰ τὴν πάρῃς.

Πρὸς τοὺς δι' ἁπλοῦ μηνύματος αἰτοῦντας ἀνεπίτευκτα πράγματα.

273.

Δός μου, κυρά, τὸν ἄνδρα σου, καὶ κράτει σὺ τὸν κόπανο.

Ἐπὶ τῶν αἰτούντων τὴν ἀπόλαυσιν πραγμάτων ἀπαραιτήτων τῷ κατόχῳ αὐτῶν.

274.

Δός μου τὸ ψωμάκι σου, νὰ σοῦ τὸ δίνω ἀπ' ὅλιγο.

Ἐπὶ κακῶν ὀφειλετῶν.

275.

Δούλευε, τσαπάκι μου, κατὰ τὴν πληρωμή σου.

Ὅτι ἡ ὑπηρεσία ἀνάλογος τῇ πληρωμῇ ἐκτελεῖται.

276.

Δούλευέ με, κακομοίρη, νὰ μὴ γένω σὰν κι' ἐσένα.

Πρὸς τοὺς ἀπαιτοῦντας ἀμισθον τὴν ὑπηρεσίαν.

277.

Δουλεμένο ζηλεμένο.

Ὅτι πᾶν τὸ ἀκατέργαστον οὐκ ἔστι ζηλευτόν, καὶ ὅτι τὸ διὰ τέχνης καὶ καλλωπισμοῦ ποικιλλόμενον ἐπαινεῖται· διότι,

Τοῖχον χρόα κάξει.

278.

Δουλιὰ δὲν ἔχ' ὁ διάβολος; τὰ ἀρχίδια του θὰ τρίβῃ.

Ἐπὶ τῶν κακούργων, οἵτινες οὐδέποτε παύονται κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἧττον κακουργοῦντες.

279.

Δύο γαϊδάρ' ἐμάλοναν σὲ ξένον ἀχυριῶνα.

Πρὸς τοὺς ἀλληλομαχοῦντας περὶ νομῆς πράγματος κατεχομένου ὑπ' ἄλλων.

280.

Δύο χειμωνικὰ σὲ μιὰ μασχάλη.

Πρὸς τοὺς ἐπιλαμβανομένους ἐν τῷ αὐτῷ καιρῷ δύο δυσκολοκατορθώτων ἔργων.

ψιλὸς ὀφθήσῃ, πολλοῖς ἀσχολούμενος.

281.

Δύο γαϊδάροι σ' ἕναν ταυλὰν δὲν τρῶνε.

Περὶ τῶν μὴ δυναμένων συζῆν ἐν τῇ αὐτῇ θέσει σχετικὴ τῇ,

Μία λόχμη οὐ τρέφει δύο ἐριθάκους.

282.

Δύο ὀνομάτοι, τρεῖς κουβένταις.

Πρὸς τοὺς οὐδεμίαν σειρὰν τηροῦντας εἰς τὰς συνδιαλέξεις αὐτῶν, καὶ πρὸς ἀσυμφώνους τοῖς φρονήμασι.

Ε.

283.

Ἐδῶ ἡ πέτραις καίγονται, τὰ ξύλα τί νὰ εἰποῦνε;

Σχετικὴ τῇ ἑπομένῃ.

284.

Ἐδῶ καράβια πνίγονται, καὶ σεῖς βαρκούλαις πλέτε;

Ἐπὶ ἐπιχειρηματιῶν παρατόλμων. Παρ' ἄλλοις ἀντὶ τοῦ πλέτε προφέρεται κλαῖτε· ὅπερ ἀναφέρεται πρὸς τοὺς μεμψιμοιροῦντας, ἐνῷ ὁρῶσι τοὺς ἰσχυροτέρους των καταπονουμένους ὑπὸ τῆς τύχης. 320.

285.

Εἶδα γέροντα παππᾶ, πῶθαφτε μικρὰ παιδιά.

Ὅτι ὁ θάνατος ἀδιακρίτως θραύει τὴν ἀνθρωπότητα. 1085.

286.

Εἶναι ἄνθρωπος τοῦ σχοινιοῦ=τοῦ παλουκιοῦ=τῆς κρεμάλας.

Πρὸς τοὺς ἀξίους ἀγχόνης=ἀνασκολοπισμοῦ=κτλ. 79.

Ἐξώλης=βάραθρος.

287.

Εἶναι ἀπὸ τὸ Ζητούνι, δὲν εἶν' ἀπ' τὰ Φέρσαλα.

Πρὸς τοὺς ἀείποτε ζητοῦντας, καὶ οὐδέποτε διδόντας. 1567.

Τοὺς ἄλλους ἐράνιζε, ἀπὸ δ' Ἕκτορος ἴσχεο χεῖρας.

288.

Εἶναι πολλοὶ μπαρμπέριδες γιὰ τοῦ σπανοῦ τὰ γένεια.

Πρὸς τοὺς ἑτοίμως παρουσιαζομένους εἰς εὐχερεῖς ἐπιχειρήσεις.

289.

Εἶναι τόσον παστρικός, σὰν τῆς κόττας τὸ ποδάρι.

Εἰρωνικὸς ἔπαινος εἰς κακούργους ἐπαγγελλομένους τὸν ἐνάρετον. 1395.

290.

Εἶναι πολλὰ μανδρόσκυλα καὶ τὸ κομμάτι ἕνα.

Ὅτι μεταξὺ πολλῶν ἀπόρων ἢ ἁρπάγων γεννᾶται ἔρις καὶ παράπονα, ὅταν τὸ ἀπονεμόμενον ὀλίγον ἐστί.

291.

Εἶπαν τῆς γρηᾶς νὰ χέσῃ, κι' ἔκατσε κι' ἐξεκωλώθη.

Ὁμοία τῇ 7, καὶ σχετικὴ τῇ,

Χρὴ τοῦ μέλιτος ἄκρῳ δακτύλῳ, ἀλλὰ μὴ κοίλῃ τῇ χειρὶ γεύεσθαι.

292.

Εἶπα κι' ἐξεῖπα.

Πρὸς τοὺς ἀσυστόλως ἀπαρνουμένους τὰς ὑποσχέσεις των. 583, 1304.

293.

Εἶπεν ὁ χέσης τοῦ κλανιᾶ· παρέκει, τὶ μ' ἐβρώμισες.

Ἐπὶ αἰσχροτάτων κατακρινόντων τοὺς αἰσχρούς. 180, 294. *Σχετικὴ δὲ τῇ,*

Ἔλαφος καὶ λαγωὸς περὶ ταχύτητος ἐρίζουσι.

294.

Εἶπ᾽ ὁ γάϊδαρος τὸν πετεινὸ κεφάλα.

Τῆς αὐτῆς ἐννοίας τῇ, 293.

Καλεῖ χελώνη τοὺς βόας βραδύποδας.

295.

Εἶπε κι᾽ ἡ κουρούνα κρά.

Εἰς φαινόμενα συνηθέστατα, 327, *καὶ εἰς αἰσχρολόγους.*

296.

Εἰς πολλοὺς σακκὶ μὴ λύσῃς, κι᾽ ἂν τὸ λύσῃς μὴν τὸ δέσῃς.

Εὐκατάληπτος.

297.

Εἰς σπίτι κρεμασμένου, σκοινὶ μὴν ἀναβάνῃς.

Ἐπὶ ἐνόχων καὶ ὑπόπτων ἡ παροιμία. 1817.

298.

Εἰς τὰ καλὰ καθούμενοι ἤῤραμε τὸν μπελιά μας.

Ἐπὶ ἀπροσδοκήτων περιπλοκῶν καὶ ἐρίδων.

Πράγματ᾽ ἐξ ἀπραξίας.

299.

Εἰς ταῦλα, ποῦ δὲν ἔχρωσες, τὸ χέρι μὴν ἁπλόνῃς.

Πρὸς τοὺς ἀντιποιουμένους μετοχὴν ἐκ ξένης περιουσίας καὶ κέρδους.

Ἃ μὴ κατέθου, μὴ ἀνέλῃς.

300.

Εἰς τὴν χώραν τῶν τυφλῶν, χαρὰ εἰς τὸν μονόμματον.

Ὅτι ἐν τῷ μέσῳ ἀνοήτων καὶ ἀπείρων ἐνοικοῦντες εὐδοκιμοῦσιν οἱ μικρᾶς τινος ἀξίας κάτοχοι.

Ἐν ἀμούσοις καὶ κόρυδος φθέγγεται.

Ἐν τοῖς τόποις τῶν τυφλῶν Λάμιων βασιλεύει.

301.

Εἰς τὸν δόκανο δὲν μπαίνει δύο φοραὶς ἡ ἀλωπού.

Ὅτι οἱ πονηροὶ δὶς οὐκ ἐμπλέκονται εἰς τὴν τοῦ νόμου παγίδα. 1510.

Ἀλλ᾽ οὐκ αὖθις ἀλώπηξ.

Γέρων ἀλώπηξ οὐχ ἁλίσκεται πάγῃ.

302.

Εἰς τὸ σπίτι του θὰ λαλήσουν κουκουβάγιαις.

Εἰς οἰκογένειαν ἢ κοινότητα βαδίζουσαν εἰς ἐξόντωσιν.

303.

Εἰς τὸ σιγαλὸ ποτάμι, σήκωσε ψηλὰ τὰ ῥοῦχα.

Ὁμοία ταῖς, 301, 837.

304.

Εἰς τὸ τρίτο κ᾽ ἡ ἀλήθεια.

Ὅτι οἱ πολλάκις ψευσθέντες οὐ πιστεύονται, καὶ ἀληθεύοντες. Ἡ παροιμία ἐλήφθη ἐκ τοῦ μύθου τοῦ παρεισῶντος τὸν παῖδα ἐκεῖνον, ὅστις φωνήσας πολλάκις τοὺς περὶ αὐτὸν εἰς συνδρομὴν κατὰ λύκου εἰσπηδήσαντος δῆθεν εἰς τὴν ποίμνην του, ἐπ᾽ ἀληθείας τελευταῖον ζητήσας τὴν συνδρομὴν των οὐχ εἰσηκούσθη, ὡς ψευδόμενος. Ἐφαρμόζεται δὲ ἡ παροιμία αὕτη καὶ πρὸς τοὺς πολλάκις ἐπιχειρισθέντας ματαίως τὴν ἐπίτευξιν πράγματός τινος, καὶ ἐπιτυγχάνοντας τέλος πάντων τοῦ σκοποῦ.

305.

Εἰς τοῦ ταπεινοῦ τὸν κόρφο δαίμονες ξεχειμωνιάζουν.

Πρὸς τὰς ὑποκρύπτοντας τὴν κακοηγίαν διὰ ταπεινώσεως ἐπιπλάστ. 303, 837.

306.

Εἰς τὸ κεφάλι τοῦ τρελοῦ ἔμαθε νὰ ξυραφίζῃ.

Τὸ σημαινόμενον τῆς παροιμίας εὔληπτον· ἔλεγον δὲ καὶ οἱ ἀρχαῖοι σχετικῶς,

Ἐν πίθῳ τὴν κεραμείαν μανθάνειν.

307.

Εἰς χρυσὸ λεγένι φτύει.

Περὶ πλουσίων ὑπὸ ἀθεραπεύτου νόσου καταδαμαζομένων.

308.

Εἴχαμε μιὰ μόν' μεριά, κι' ἔγιν' ἕνα φόρτωμα.

Πρὸς τοὺς προσδοκῶντας τὴν ἀπαλλαγὴν τῶν ἐξ ἑνὸς ἀτυχήματος, καὶ ὑποπίπτοντας εἰς βαρύτερα. 310.

309.

Εἴχαμε σκυλί, κι' ἐβόηθαγε τοῦ λύκου.

Ἐπὶ ὑπηρετῶν συνενοουμένων μετὰ τῶν ἡμετέρων ἐχθρῶν. 1438.

310.

Εἴχαμε τόσα σκατά, κ' ἦρθε κ' ἡ σκατομαρία.

Ἐπὶ κοινότητος συγκειμένης ἐκ πολλῶν αἰσχρῶν, καὶ προσκτησάσης καὶ ἑτέρους τοιούτους ἐκτάκτως. 308.

311.

Ἐκάκιωσ' ὁ καλόγερος, κι' ἔκαψε τὰ ροῦχά του.

Πρὸς τὸν ἐπὶ βλάβῃ ἑτέρου βλάπτοντα ἑαυτόν. 1650.

312.

Ἐκάκιωσεν ὁ μπάκακας, κ' ἡ λίμνη δὲν τὸ ξέρει.

Πρὸς τοὺς ἀφρόνως κακίζοντας ἀπέναντι τῶν μὴ ψηφούντων αὐτοὺς οὐδαμῶς.

313.

Ἔκαμε κ' ἡ κακὴ χώρα στάρι.

Ἐπὶ φαινομένων παραδόξων.

Λέδοται καὶ κακοῖσιν ἄγρα.

Ἐγένετο καὶ Μάνδρωνι συκίνη ναῦς.

314.

Ἔκαμες τὴν ἐκκλησιά, κάμε καὶ τὸ ἅγιο βῆμα.

Ὅτι οἱ τὸ καλὸν ποιοῦντες ὀφείλουσιν ἀποπερατῶσαι αὐτό. 840.

315.

Ἔκαμε τὸ γρόσι ζωλώτα.

Εἰς κερδοσκόπους ἀτυχεῖς, καὶ ἀπερισκέπτους.

316.

Ἔκαμε τὸν διάβολο μασχαρᾶ.

Πρὸς τοὺς μὴ ψηφοῦντας τὴν ἀτιμίαν, ἀλλ' ἐνασμενιζομένους εἰς ταύτην. 171.

317.

Ἔκαμε τρύπα ς' τὸ νερό.

Πρὸς ματαιοποιοῦντας.

Ὠὸν τίλλειν.

318.

Ἑκατὸ ξυλιαὶς σὲ ξένον κῶλο.

Πρὸς τοὺς οὐδὲν λογιζομένους τὴν τῶν ἄλλων δεινοπραγίαν.

329.

Ἐκεῖ ὁποῦ νὰ φτύσῃ, δὲν τὸ γλύφει.

Ὁμοία ταῖς, 275, 1184, 1567.

320.

Ἐκεῖ ποῦ χάνονται πολλοί, θάνατος δὲν λογιέται.

Ὅτι τὸ δυστύχημα μετριάζει, ὅταν εἰς πολλοὺς ἐπιπίπτει. 284.

321.

Ἐκεῖ ποῦ δὲν τὸ σπέρνει, πηγαίνει καὶ φυτρόνει.

Ὅτι ἐνίοτε τελεῖται ὅτι οὐ θέλει τις γενέσθαι.

322.

Ἐκεῖ ποῦ φτύσουνε πολλοί, γένεται κεῖ ποτάμι.

Περὶ τῆς ἀξιολογότητος συνδρομῆς παγκοίνου.

323.

Ἐκεῖ ποῦ μᾶς χρωστούσανε, μᾶς πῆραν καὶ τὸ βόϊδι.

Τοῦτο δυστυχῶς πανταχοῦ φαίνεται συμβαῖνον ἀπὸ μέρους τῶν ἀδικοβιούντων.

Ζητῶν γὰρ ὄψον, θοιμάτιον ἀπώλεσα.

324.

Ἔκλασ' ἡ νύφη; σκόλασ' ὁ γάμος.

Πότε τὸ τοιοῦτον γίγνεται ἐν τῇ τελετῇ τῶν γάμων, ὑπονοεῖται· ἀλλ' ἡ παροιμία διορθωτέα, πρὸς ἔννοιαν εὐφημοτέραν ἀναγιγνωσκομένης τῆς λέξεως ἔπλασεν ἀντὶ τοῦ ἔκλασεν, ἵνα ὁρισθῇ ἡ διάλυσις τοῦ γάμου, ὅτε ἡ νύμφη ὑπαγορεύεται εἰς ἔναρξιν οἰκιακῆς ὑπηρεσίας.

325.

Ἐκύλισεν ἡ τέντσερη κι' ηὗρε τὸ καπάκι της.

Ὁμοία ταῖς, 5, 391, 477.

326.

Ἔκοψε λάσπαις μὲ τὸ σωρό.

Πρὸς τοὺς ἀσκόπως καὶ ἀκάρπως κοπιῶντας.

327.

Ἐκ στόματος κοράκων ἐξελεύσεται κρὰ κρά.

Ὅτι οἱ κακοήθεις καὶ ἀναιδεῖς ἄλλο τι παρὰ κακὸν καὶ αἰσχρὸν οὐ πράττουσιν.

Ἀεὶ φέρει τι Λυβίη κακόν.

328.

Ἔλα τρεμάμενε ὡς τὸν ῥιγωμένον

Ἐπὶ ὁμοιοπαθῶν. 1190.

Εἰς ἀσθενοῦντας ἀσθενῶν ἐλήλυθα.

339.

Ἐμαζώχθηκαν τὰ ὄρνεα, κι' ἔκαμαν τὸν μποῦφο πρῶτον.

Περὶ κοινωνίας ἢ ὁμάδος, ἐχούσης τὸν ἀρχηγὸν ἄθλιον, ὡς καὶ τὰ μέλη αὐτῆς. 883.

330.

Ἔμαθε γυμνός, κι' ἐντρέπετ' ἐνδυμένος.

Ὅτι οἱ παιδιόθεν ἐθίσαντες εἰς τὴν χαμέρπειαν καὶ κακοήθειαν ἀρέσκονται εἰς αὐτὰ ἐμμένοντες. 1113.

331.

Ἔμαθε καὶ βελονιάζει, κι' ἀπερνᾷ τὸν μάστορά του.

Πρὸς τοὺς φαντασιώδεις, οἵτινες ἅμα ἄρχονται διδασκόμενοι ἢ γυμναζόμενοι εἰς ἔργον τι, θεωροῦσιν ἑαυτοὺς ἀνωτέρους τῶν διδασκόντων.

332.

Ἔμαθε σὰν τὸ σκυλὶ μέσα εἰς τὸ μακελειό.

Πρὸς τοὺς προσκολληθέντας εἰς τὰ κακά.

333.

Ἔμβα ς᾽ τὰ Γυφτόπουλα, διάλεξε τ᾽ ἀσπρότερο.

Ὅτι οὐδεμία ἢ ἀνεπαισθητος ἡ διαφορὰ τῶν ἐκ συστήματος αἰσχρων καὶ χαμερπῶν.

334.

Ἔμασε τὰ λουριά του—τὰ μέτρα του.

Εἰς αὐθάδεις περιοριζομένους ὑπὸ τοῦ νόμου, ἢ τῶν ἰσχυροτέρων.

335.

Ἔμασε τὰ κατουρημένα του.

Εἰς τοὺς δραπετεύοντας, ἢ κρυπτομένους ὑπὸ τοῦ φόβου.

336.

Ἐμβᾶτε σκύλοι, ἀλέσετε, κι᾽ ἀλεστικὸ μὴ δώσητε.

Εἰς πράγματα ἀπροφύλακτα καὶ ἔρημα· σχετικὴ τῇ,

Γλυκὺ ὀπώρα, φύλακος ἐκλελοιπότος.

337.

Ἐμβῆκ᾽ ὁ λύκος ᾽ς τὸ μανδρί; ποιὸς εἶχ᾽ τῶνα, ἂς κλαίῃ.

Ὁμοία ταῖς, 1379, 1529.

338.

Ἔμεινε, σὰν ἡ Σούλτω μὲ τὴν ὀκνά.

Πρὸς τοὺς περιπαιχθέντας γελοιωδέστατα. Σούλτω τις, ἐξαπατηθεῖσα ὑπό τινος, ἐστολίσθη ὡς νύμφη, περιμένουσα ἵνα στεφθῇ μετ᾽ ἐκείνου.

349.

Ἔμεινε ᾽ς τὰ κρύα τοῦ λουτροῦ.

Πρὸς τοὺς ἀποτυγχάνοντας εἰς τὰς προσδοκίας των.

Λύκος ἔχανεν.

340.

Ἔμεινε ᾽ς τὴν μέση τῆς στράτας.

Πρὸς τοὺς ἐμπεσόντας εἰς δυσχερείας ἀδιαφεύκτους, καὶ ἐκ τούτου ἀποροῦντας, τί πρακτέον.

Ἐνθ᾽ οὔτε μίμνειν ἄνεμος, οὔτε πλεῖν ἐᾷ.

341.

Ἐμεῖς γελοῦμε δώδεκα, κ᾽ ἐμᾶς τριάντα ἔξη.

Ὁμοία τῇ, 535.

342.

Ἐμεῖς ψωμὶ δὲν ἔχουμε, κι᾽ ἡ γάτα πήταν ἔσερνε.

Ἐπὶ τῶν τοὺς οἰκείους ἀμελούντων, καὶ ἐπὶ τῶν μὴ φοβουμένων τοὺς νόμους, καὶ τὰς ποινάς· δι᾽ ὃ καὶ προσποριζονται πολλαχόθεν τὰ χρειώδη δι᾽ ἁρπαγῆς.

343.

Ἐμπρὸς βαθύ, καὶ πίσω ῥέμμα.

Ἐπὶ τῶν μεταξὺ δύο κινδύνων περιϊσταμένων. 1704.

Μεταξὺ σκύλης καὶ χαρύβδεως.

344.

Ἐμπρὸς γκρεμός, καὶ πίσω λύκος.

Ὁμοία τῇ ἀνωτέρω.

345.

Ἕνα ἕνα τρῶν τὰ σῦκα.

Πρὸς τοὺς ἐν τῷ αὐτῷ καιρῷ πολλὰς πράξεις ἀτάκτως διαχειριζομένους. 261.
Ὁμοία τῇ, 166.

346.

Ἕνας γυφαίνει τὸ πανί, κι' ἄλλος τὸ μασουρίζει.

Πρὸς τοὺς συνδυαζομένους ἐπὶ δολοπλοκίᾳ. 37.

347.

Ἕνας μὲ λούζει, κι' ἄλλος μὲ χτενίζει.

Καταχρηστικὴ ἐφαρμογὴ τῆς 30, *εἰλημμένη εἰς τὴν ἔννοιαν τῆς ἀρχαίας.*
Μεταξὺ σφύρας καὶ ἄκμονος.

348.

Ἕνας κοῦκκος δὲν φέρνει τὴν ἄνοιξι..

Ὅτι τὰ καλὰ διὰ πολλῶν γίνονται
Μία χελιδὼν ἔαρ οὐ ποιεῖ.

349.

Ἕνας ποντικὸς ἁρπάζει, κι' ὅλοι οἱ ποντικοὶ μᾶς φταίουν.

Πρὸς τοὺς ἀνεξαιρέτως θεωροῦντας πάντας ὡς ἐνόχους, διότι εἷς ἐκ τοῦ εἴδους ἢ τῆς φυλῆς ἐκακούργησεν. 152.

350.

Ἕνα χορὸ χορεύουμε, καὶ ἕνα τραγούδι λέμε.

Εἰς ὁμοιοπαθεῖς καὶ συνδυστυχοῦντας. 338, 1190.

351.

Ἐξ' ἀπὸ τὴ μανίκα μου, κι' ἂς ἦναι κι' ἡ μανίτσα μου.

Ὁμοία τῇ, 552.

352.

Ἔξη μήναις βερεσὲ καὶ ἕναν χρόνο μάγκανα.

Εἰς ὀφειλέτας λίαν δυστρόπους. 720.

353.

Ἔξω ἀπὸ τὴν πλάτη μου, καὶ ἂς ἦν' καὶ τ' ἀδελφοῦ μου.

Ὅτι ἕκαστος τὸ ἴδιον ὄφελος, καὶ τὴν ἀπὸ τοῦ κακοῦ διάσωσίν του προτιμᾷ. 352.

354.

Ἔξω Γιάννης, μέσα Σουλεϊμάνης.

Ὁμοία ταῖς, 356, 506, 1634, 1606.

355.

Ἔξω κούκλα, μέσα πανούκλα. 1624.
Ἔνδοθι τὴν Ἑκάβην, ἔκτοθι τὴν Ἑλένην.

356.

Ἔπαθε τοῦ λιναριοῦ τὰ πάθια.

Ἐπὶ τῶν διαρκῶς καὶ πολυειδῶς κακοπαθησάντων.
Λίνου πάθη ἔσχε.

357.

Ἐπαίνα τὸν χωριάτη, νὰ σ' ἔχῃ πάντα φίλο.

Διότι οἱ ἀμαθεῖς κολακεύονται.

358.

Ἔπαρε τὸ κεφάλι του καὶ χτύπαγε τὸν τοῖχο.

Περὶ ἀνοήτων, οἵτινες καὶ εἰς πέτρας κεφαλοκρούοντες ἀναισθητοῦσι, καὶ περὶ σκληροκαρδίων καὶ ἀμαλάκτων.

Ναῦς ἱκέτευε πέτρας.

369.

Ἔπαρέ με, ὅταν μ᾽ εὕρῃς, γιὰ νὰ μ᾽ ἔχῃς, ὅταν θέλῃς.

Ὅτι ἐν τῷ εὐθέτῳ καιρῷ προμηθευτέα τὰ χρειώδη. 1277, 1447,

360.

Ἐπάσχασ᾽ ὁ καλόγηρος; κουκκιὰ τοῦ μαγειρεύουν.

Πρὸς τοὺς ἐκ συστήματος οὐδόλως καὶ οὐδέποτε μεταβάλλοντας τὰ ἤθη αὐτῶν.

361.

Ἔπασχε γιὰ νὰ χάψῃ βουβάλι, καὶ ἔχαψε μυίγαν.

Ὁμοίᾳ τῇ, 649.

362.

Ἔπεσε τὸ λάδι μας, μέσα ᾽ς τὴν καμπάσα μας.

Εἰς πράξεις κατὰ τὸ φαινόμενον ζημιώδεις καὶ οὐχὶ κατ᾽ οὐσίαν.

Οἴκοθεν οἴκαδε.

363.

Ἐπῆγε γιὰ μαμμή, κι᾽ ἔκατσε γιὰ λεχώνα.

Πρὸς τοὺς μὴ δραστηρίους καὶ τοὺς λημονοῦντας τὰ χρέη των καὶ τὴν ἐντολήν, ἣν ἔσχον. 1753.

Ἀπελθὼν εἰς ἀπατούρια, ἐπανῆκε θαργηλιῶνος.

364.

Ἐπῆγε γιὰ μαλλί, κι᾽ ἐβγῆκε κουρεμένος.

Ἐπὶ ἀπροόπτων ἀτυχιῶν καὶ συναντημάτων ζημιωδῶν.

365.

Ἐπῆγε γιὰ ν᾽ ἁγιάσῃ, κι᾽ ἐξεπάγιασε.

Πρὸς τοὺς περιπεσόντας εἰς ὄλεθρον, ἐξ οὗ περιέμενον σωτηρίαν

366.

Ἐπιάσθηκεν εἰς τὴν παγίδα.

Ἐπὶ γλίσχρων καὶ παμπονήρων, τιμωρηθέντων.

Εἴληφεν ἡ παγὶς τὸν μῦν.

367.

Ἔπιασε τὴν μέση του.

Πρὸς τοὺς ὑποστάντας μεγίστας ζημίας.

368.

Ἐπρόσταξαν τὴν ἀλουποῦ, κι᾽ ἡ ἀλουποῦ τὴν οὐρά της.

Πρὸς ὑποταγεῖς, ἐπιτάττοντας ἑτέρους. 405, 1568.

379.

Ἐρρίξε ᾽ς τἄστρια.

Εἰς ψευδομάντεις καὶ προοιωνιστάς.

370.

Ἐρώτα τὸν παθό, κι᾽ ὄχι τὸν γιατρό.

Διότι οἱ παθόντες γιγνώσκουσι τὸ ὠφελῆσαν αὐτοὺς φάρμακον· μεταφέρεται δὲ ἡ παροιμία εἰς πολυπείρους.

Τὰ παθήματα μαθήματα.

371.

Ἐρωτῶντας πᾶς ᾽ς τὴν πόλι.

Ὅτι ὁ λαμβάνων πληροφορίας εὐοδοῦται πρὸς τὸν σκοπόν.

372.

Ἔσκαψε λάκκο γι᾽ ἄλλον, καὶ ἔπεσεν ὁ ἴδιος.

Τὸ τοῦ προφητάνακτος· λάκκον ὤρυξε καὶ ἐνέπεσεν αὐτῷ.

Αὐτῷ κρατῆρι γεύῃ κακῶν.
Οἳ αὐτῷ κακὰ τεύχει ἀνήρ, ἄλλῳ κακὰ τεύχων.

373.

Ἐσκορπίσανε, σὰν τοῦ λαγοῦ τὰ παιδιά.

Εἰς κοινωνίαν ἀναστατωθεῖσαν, διότι ὁ λαγὼς τεκὼν διατρέφει τὰ λαγίδιά του, σποράδην τεθειμένα.

374.

Ἐσκοτώσαν ἕναν βλάχο· μὲς ᾽ς τὸν κῶλό μου τὸ γράφω.

Βλάχον ἐννοεῖ ἐνταῦθα τὸν ποιμένα, οὗτινος ἡ ἀπώλεια ἀναλγήτως θεωρεῖται παρὰ τοῖς μὴ αἰαισθήτοις.

375.

Ἐσὺ κεφάλι τἄκαμες, καὶ σὺ νὰ τ᾽ ἀπολαύσῃς.

Πρὸς τοὺς λαμβάνοντας τὰ ἐπίχειρα τῆς ἀνοησίας των. 435.

Αὐτοὶ χελῶνας ἐσθίετε, οἵπερ εἴλετε.

376.

Ἐσὺ μὲ τὸ ψαλίδι, κι᾽ αὐτὸς μὲ τὸ τσεκούρι.

Πρὸς τοὺς πληττομένους δι᾽ ὅπλων ἀνίσων, καὶ τοὺς παλαίοντας πρὸς ἰσχυρωτέρους.

Μὴ πρὸς λέοντα δορκὰς ἄψεται μάχης;

377.

Ἐτίναξε τὰ πέταλα.

Εἰς κακούργους ἐκπνεύσαντας.

Τὸ ζῆν ἐξήμεσε.

378.

Ἐβγάζ᾽ ὁ κλέφτης τὴ φωνή, νὰ φύγ᾽ ὁ νοικοκύρης.

Εἰς παρατόλμους ληστάς, καὶ κακούργους ἀναιδεστάτους.

Ὡς φὼρ κλέπτων ἔκραξε.

389.

Ἐβγαίνει, σὰν ἡ . . . . . ἀπ᾽ τὸ βρακί.

Πρὸς τοὺς ἀπροσκλήτως καὶ ἀναιδῶς παρουσιαζομένους εἰς πᾶσαν ἔριδα καὶ συζήτησιν. 1218.

380.

Ἐβγανε καὶ νὰ μὴ βάνῃς, καὶ νὰ ἰδῇς σωρὸ ποῦ κάνεις.

Εὐκατάληπτος ἡ ἔννοια. 1007.

381.

Ἔβγα, νύφη, ἀπ᾽ τὸ χορό, κι᾽ ἔμβα ᾽ς τὸ χερόμυλο,

Πρὸς τοὺς προωρισμένους εἰς πολύπονον ζωήν.

382.

Ἐβγῆκεν ἀσπροπρόσωπος.

Πρὸς τοὺς ἀποπερατώσαντας εὐδοκίμως καὶ ἐπιτυχῶς δυσχερῆ τινα ἐπιχείρησιν.

383.

Ἐβγῆκε τὸ ῥοδάκινο; ἄρχισε τὸ νυχτέρι.

Διότι ἀπὸ τοῦ Αὐγούστου μηνὸς οἱ ῥάπται καὶ οἱ τοιούτον εἴδους τεχνῖται ἐργάζονται καὶ τὰς πρώτας τῆς νυκτὸς ὥρας.

384.

Εὐθὺς ποῦ γκίζῃς Ὄβρηόν, τὸ μάτι του φωνάζει.

Τοιοῦτοι κατὰ πλεῖστον οἱ Ἰουδαῖοι οἵτινες, καὶ κτυπῶντες, φωνάζουσιν ὡς κτυπώμενοι.

385.

Εὔκαιρο μανδρὶ γιομάτο λύκους.

Περὶ πόλεως ἐρημωθείσης, καὶ καταστάσης φωλεᾶς λῃστῶν.

386.

Εὔκολα οἱ κακοὶ ταιριάζουν.

Διότι ὅμοιος τὸν ὅμοιον ἀγαπᾷ.

Γὺψ κόρακα ἐγγυᾶται.

Ζαφελὴς ζαφελεῖ καλῶς ὁμιλεῖ.

387.

Εὕρεμα τῆς γῆς, χάρισμα τῆς ψυχῆς.

Ἐπὶ πραγμάτων ἀδεσπότων, ἀνηκόντων τοῖς εὑρίσκουσιν αὐτά.

388.

Εὐχὴν γονέων ἔπαρε, καὶ σὲ βουνὸν ἀνέβα.

Διότι εὐχαὶ γονέων στηρίζουσιν οἴκους.

389.

Ἔφαγε βούζα ὁ φίλος μας.

Περὶ δωροδοκουμένων. 21.

Βοῦς ἐπὶ γλώτταν. (Βοῦς δὲ νόμισμα Ἀθηναϊκόν).

390.

Ἔφαγαν οἱ ποντικοὶ τὸ σίδερο.

Πρὸς τοὺς συκοφαντοῦντάς τινα ἐπὶ πραγμάτων ἀνυπάρκτων. 1601.

391.

Ἔφαγε τὰ σίδερα.

Περὶ τῶν τὰ πάντα μετερχομένων, ἵνα διαφύγωσι τὰ δεσμὰ, καὶ περὶ τῶν μανιωδῶς ἐργαζομένων.

Γῇ θάλατταν ἀναμίγνυσι.

392.

Ἔφαγε τὴν μπαρούτη μὲ τὴν χούφτα.

Πρὸς τοὺς ἐγγεγυμνασμένους εἰς τοὺς κινδύνους, ὡς δ' ἐκ τούτου γιγνώσκοντας, πῶς δεῖ προφυλάττεσθαι, ἐνῷ οἱ ἀγύμναστοι ἀπροφυλάκτως εἰσέρχονται εἰς αὐτούς· διότι, κατὰ τὴν ἀρχαίαν παροιμίαν,

Γλυκὺς ἀπείρῳ πόλεμος.

393.

Ἔφαγε ψωμὶ κι' ἁλάτι.

Πρὸς τοὺς τιμῶντας τὴν φιλίαν ἰσοβίως, ἀφ' οὗ ἅπαξ συνδέουσιν αὐτήν. 1674.

Ἁλῶν καὶ τραπέζης κεκοινωνηκότες.

394.

Ἔφερ' ὁ βλάχος τὸ τυρί.

Πρὸς τοὺς ἀπροσδοκήτως ὠφελουμένους, καὶ πρὸς τοὺς θεωροῦντας ὡς παράδοξον τὰ συνήθως συμβαίνοντα.

Αἴξ εἰς τὴν ἑορτήν.

395.

Ἐχέσθη ᾽ς τὰ βρακιά του.

Πρὸς τοὺς ὑπὸ φόβου ἀποχωροῦντας. 1252.

396.

Ἔχασε καὶ τὸν σκλάβο καὶ τὴν ἐξαγορά.

Πρὸς τοὺς ὑφισταμένους διπλῆν τὴν συμφοράν.

397.

Ἔχασε τὰ πασχάλια του.

Πρὸς τοὺς ἐμπίπτοντας εἰς ἐσχάτην ἀμηχανίαν ἐν καιρῷ κινδύνου ἢ ἀτυχήματος, καὶ ἰδίως ἐπὶ ἐνόχων.

Νωλεμέως κρίνει συνείδησις κακή.
Βλύσκοντος τοῦ κινδύνου τὸ γηθεῖν ὄλλυται.

398.

Ἔχασε τὴν ῥιξιά του.

Πρὸς τοὺς ἀποτυγχάνοντας εἰς ἐπιχείρησίν τινα.

Αὕτη ἡ μήρινθος οὐδὲν ἔσπασε.

399.

Ἔχει ἀφέντης μας ἀφέντη, κ᾽ ἡ κυρά μας ἄλλον ἄνδρα.

Ἐπὶ συζύγων μὴ ἀνεξαρτήτων, καὶ ἐπὶ παντὸς ὑποταγοῦς.

400.

Ἔχει δεμένο τὸ κεφάλι της.

Πρὸς σεμνοβίους γυναῖκας. 1807.

Γυναῖκα αἰδὼς οὐ κομμὸς κάζει.

401.

Ἔχει θεὸ κι᾽ ἀντίθεο.

Πρὸς τοὺς εὐμοιροῦντας ἰσχυρῶν προστατῶν.

Ἄνθρωπος ἀνθρώπῳ δαιμόνιον.

402.

Ἔχει κι᾽ ὁ μύρμηγκας χολή, ἔχει κ᾽ ἡ μυίγα σπλῆνα.

Ὅτι οὐ περιφρονητέα καὶ τὰ εὐτελέστερα, διότι καὶ αὐτὰ κέκτηνται σχετικῶς τὴν ἀξίαν των.

Ἔνεστι κἂν μύρμηγκι κἂν σέρφῳ χολή.

403.

Ἔχει μπουμπούνους ᾽ς τὸ κεφάλι.

Ἐπὶ τῶν διακειμένων εἰς περιπλοκὰς καὶ ἀνησυχίας.

404.

Ἔχει ὁ κόπελος κοπέλι.

Ὁμοία τῇ, 367.

405.

Ἔχει ὁ καιρὸς γυρίσματα, καὶ ὁ μῆνας ἑβδομάδαις.

Ὅτι ὁ καιρὸς μεταβαλλόμενος μεταβάλλει καὶ τὰς περιστάσεις.

Ἔχει ὁ ἐνιαυτός μῆνας δύω καὶ δέκα.

406.

Ἔχει πίσσα καὶ παράδεισο.

Πρὸς τοὺς ἱκανοὺς καὶ τὸ κακὸν καὶ τὸ καλὸν ποιῆσαι.

407.

Ἔχεις ἄσπρα καὶ φλωριά; ἔχεις καὶ καλὴ καρδιά.

Διότι ἡ ἔνδεια κατατρύχει τὸν ἄνθρωπον.

408.

Εχεις γρόσα; ἔχεις γλῶσσα,

Ὁμοία τῇ, 140.

Ἀργύρου κρῆναι λαλοῦσι.

419.

Ἔχει τὰ μάτια ὡς τὰ ποδάρια.

Περὶ ἀπροσέκτων. 47.

410.

Ἔχει τὴ μυίγα ὡς τὸ σκιάδι (ὅποιος ἔφαγε τὸ μέλι).

Πρὸς τοὺς δεικνύοντας διδόμενα ὑποψίας.

Κελαρίζει φαῦλος τὴν συνείδησιν κεντούμενος.

411.

Ἔχει τὸν κόπο διάφορο, καὶ τὰ παπούτσα χάρι.

Πρὸς τοὺς κοπιῶντας καὶ ἀγωνιζομένους διὰ ξένον συμφέρον. 650.

412.

Ἔχει τὸ χέρι, καὶ τὸ μαχαίρι.

Πρὸς τοὺς δι' αὐθαιρεσίας βιοῦντας. 565, 1642.

413.

Ἔχουν τ' ἀνδρόγυνο χολή, ἔχουν τ' ἀδέρφια ἀμάχη;

Ὅτι μεταξὺ τῶν συγγενῶν οὐ διαρκεῖ ἡ ἔχθρα. 1750.

Τὸν τῇ φύσει οἰκεῖον οὐδεὶς καιρὸς ἀλλότριον ποιεῖ.

414.

Ἔχω ῥάμματα γιὰ τὴ γούνα σου.

Περὶ τῶν μνησικακούντων εἰς ἐκδίκησιν. 494.

Ἀποτίσεις, χοῖρε, εἰς γίγαρτα.

Ζ.

415.

Ζῇ καὶ ζαίνεται.

Πρὸς τοὺς ἐξ ἀτυχίας, ἢ ἐξ ἁμαρτιῶν κακοβιοῦντας.

Βίος ἀβίωτος.

416.

Ζυμώσαμεν ἐννεὰ ψωμιά, καὶ χρεωστοῦμε δέκα.

Πρὸς τοὺς ὑποπεσόντας εἰς παθητικὴν κατάστασιν.

417.

Ζῆσε, μαῦρέ μου, νὰ φᾷς τριφύλλι.

Πρὸς τοὺς διδόντας ἐλπίδας εἰς ἀπωλωλότας.

418.

Ζουρλὸς παππᾶς (ἢ νουνὸς) σ' ἐβάφτισε.

Προληπτικὴ ἔκφρασις· ἐπὶ νέων ἀφρόνων, ὁμοιαζόντων δῆθεν τὸν βαπτίσαντα, καὶ οὐχὶ τοὺς γεννήτορας.

419.

Ζυγιάζει ἀπὸ ταὶς ἐλαφραίς.

Πρὸς ἀνοήτους καὶ μανιώδεις.

Ἐλλεβόρου δεῖται.

Η.

420.

Ἡ Ἀλωποῦ εἶχεν ἀργατιά, κι' αὐτὴ ν' ἐσταχολόγα.

Πρὸς τοὺς τὰ πάντα ἐποπτεύοντας, ἵνα μὴ ἀπολεσθῇ τι τῆς ἐπικαρπίας των, καὶ πρὸς τοὺς ἀπολύτως μὴ ἀφιερουμένους εἰς ξένους.

Ὀφθαλμὸς δεσπότου τὸν ἵππον πιαίνει.

Ἀλώπηξ οὐ δωροδοκεῖται.

421.

Ἡ ἀλουποῦ γλέποντας νὰ καλλιγόνουν τ' ἄλογο, ἐσήκωσε καὶ αὐτὴ τὸ ποδάρι της.

Πρὸς τοὺς ἀγνοοῦντας τὴν φύσιν καὶ μικρότητά των.

422.

Ἡ ἀλωποῦ, προσμένοντας νὰ πέσουν τοῦ κριαριοῦ τ' ἀρχίδια, ἐψόφησεν ἀπὸ τὴν πεῖνα.

Πρὸς τοὺς προσδοκῶντας τὴν συντήρησίν των ἐκ πόρων ἀνεπιτεύκτων.

123.

Ἡ ἀρίδα ηὗρε ῥόζον.

Πρὸς φιλέριδας καὶ ἰσχυρογνώμονας, συναντήσαντας ὁμοίους τοιούτους. 1586. *Σχετικὴ τῇ,*

Συνῆλθον Ἀτταγὰς καὶ Νουμήνιος.

424.

Ἡ ἀρκούδα δὲν χορταίνει μὲ μυρμήγκια.

Ὅτι ἀναλλόγως τῶν ἀναγκῶν καὶ ἡδόσις.

Ἐλέφας μῦν οὐκ ἀλίσκει.

425.

Ἡ ἁρμάτα βγάζει νιάτα.

Ὅτι ὁ καλλωπισμὸς ὑποκρύπτει τὴν ἡλικίαν.

426.

Ἡ γλῶσσα κόκκαλα δὲν ἔχει καὶ κόκκαλα τσακίζει.

Ὅτι ἡ γλῶσσα, καίτοι τρυφερά, καταῤῥέφει διὰ τῆς αἰσχρολογίας καὶ τὰ ἰσχυρώτατα, καὶ διασώζει τὰ κινδυνεύοντα διὰ πειθοῦς.

Γλῶσσα ποῦ πορεύῃ; Πόλιν ἀνορθώσουσα, καὶ πόλιν καταῤῥέψουσα.

427.

Ἡ γρηὰ δὲν εἶχε διάβολο, κι' ἀγόρασε γουρούνι.

Πρὸς τοὺς ἀφ' ἑαυτῶν ἐμπλεκομένους εἰς βάσανα. 743.

Ἀνδρὶ Λυδῷ πράγματ' οὐκ ἦν, ὁ δ' ἐξελθὼν ἐπρίατο.

428.

Ἢ δεῖρ' το τ' ἀρχοντόπουλο, ἢ μὴ τὸ φοβερίζῃς.

Ὅτι οἱ ἀρχοντόπαιδες οὐκ ἀποτρέπονται τῆς πρὸς τὸ ὑβρίζειν καὶ κακοποιεῖν τάσεώς των διὰ λόγων ξηρῶν, ἀλλὰ διὰ μαστιγώσεως· ἀνάγεται δὲ ἐπὶ τῶν θρασυνομένων

Κρέα χελώνης ἢ φαγεῖν, ἢ μὴ φαγεῖν.

429.

Ἡ διακονιὰ εἶναι ὠφέλιμος, χαρὰ ς' τὸν ποῦ τὴν κάνει.

Ὅτι τὸ δίκην ἐπαίτου ἀντιποιεῖσθαι τὴν ἐπίτευξίν τινος οὐδέποτε ζημιοῖ τὸν ἀσυστόλως ἐξασκοῦντα τὸ τοιοῦτον. 194, 938, 1612.

Κέρδος αἰσχύνης ἄμεινον.

430.

Ἡ δουλειά του πάγει πρίμα.

Περὶ τῶν ὑπὸ τῆς τύχης λίαν εὐνοουμένων. 216, 1156, 1555.

Κατὰ ῥοῦν φέρεται.

431.

Ἢ ἐσὺ νὰ σκάσῃς, ἄνδρα, ἢ ἐγὼ νὰ μείνω χήρα.

Ὁμοία ταῖς, 96, 774.

432.

Ἡ ἡμέρα ἡ καλὴ φαίνετ᾽ ἀπὸ τὸ πρωΐ.

Διότι ἀρχῆς καλῆς κάλλιστόν ἐστι καὶ τέλος.

Αὐτίκα καὶ φυτὰ δῆλ᾽, ἃ μελλει κάρπιμα ἔσεσθαι.

433.

Ἤθελα νἄχῃς χίλια πρόβατα· κι᾽ ἂν δὲν τὰ θελήσῃς, μὴν ἀποχτήσῃς μήτ᾽ ἕνα.

Πρὸς τοὺς μὴ ἐκτιμῶντας τὰς πρὸς τὸ συμφέρον αὐτῶν διδομένας συμβουλάς.

434.

Ἤθελές τα κι᾽ ἔπαθές τα.

Ὁμοία τῇ, 376.

Αὐτὸς γὰρ εὗρε τοῦ κακοῦ τὴν πιτύαν.

435.

Ἡ καλὴ νοικοκυρὰ μὲ τὸ λάδ᾽ ἀνάφτει στιά.

Εὐκατάληπτος. 1000.

436.

Ἡ καλὴ νοικοκυρὰ εἰς τὸν ἥλιο κοπανίζει, καὶ ᾽ς τὸν ἄνεμο χτενίζει.

Ὡσαύτως.

437.

Ἡ καλὴ νοικοκυρὰ μὲ τὸ κουτάλι γνέθει.

Ὡσαύτως.

438.

Ἡ καλὴ κότα καλὸν φίλον καρτερεῖ.

Ὁμοία τῇ, 1281.

439.

Ἡ καμήλα γιὰ ἓν ἄσπρο, καὶ δὲν βγαίν᾽ ἀγοραστής.

Ἐπὶ ἐποχῆς ἐλλειψοχρημάτου, καὶ κοινωνικῆς κακεξίας.

440.

Ἡ καμήλα πῆγε νὰ τῆς βάλουν κέρατα, καὶ τῆς ἔκοψαν τ᾽ αὐτιά.

Παρεμφερὴς ταῖς, 323, 365.

441.

Ἡ κοιλιά του τούμπανον.

Πρὸς τοὺς ἔχοντας λίαν πεπληρωμένην τὴν κοιλίαν· τὸ ἀνάπαλιν τῆς, 680.

Μέχρι ἀμφωτίδων.

442.

Ἡ κότα, πίνοντας νερό, κυττάζει καὶ τὸν οὐρανό.

Συμβουλὴ ἀφελοῦς καρδίας εἰς ὑπόμνησιν τῶν πρὸς τὸν πλάστην χρεῶν τοῦ ἀνθρώπου.

443.

Ἡ κουβέντα του δὲν ἔχει ἁλάτι.

Πρὸς τοὺς λαλοῦντας ἄγλευκα καὶ ἀηδῆ ῥήματα.

444.

Ἡ κυρὰ ἔχει τὸν ἄνδρα, κι' ἡ κοπέλα τὰ κλειδιά.

Πρὸς τοὺς ἀφιεροῦντας εἰς τὴν τῶν ὑπηρετῶν μέριμναν καὶ φροντίδα τὰ οὐσιωδέστερα τῆς οἰκίας, καὶ ἰδίως εἰς τὰς συζύγους, αἵτινες θεραπαινοκρατοῦνται.

445.

Ἡ κουρούνα, γιὰ νὰ μάθῃ τὸ περπάτημα τῆς πέρδικας, ἔχασε καὶ τὸ δικό της.

Ὅτι οἱ μιμούμενοι τοὺς τῆς ἀνωτέρας θέσεως, καὶ ἐπιδιώκοντες τὰ διαφεύγοντα τὴν ἀξίαν των, ξεροῦνται καὶ τῶν ἐόντων. 89.

446.

Ἡ κυρά μας ἡ καλή, ἀπ' τὸν ὕπνο 'ς τὸ φαγί.

Ταυτόσημος τῶν, 436, 438.

447.

Ἤλθαν τ' ἄγρια νὰ βγάλουν τὰ ἥμερα.

Πρὸς τοὺς εἰρηνοφιλεῖς, καθ' ὧν οἱ ταραχοποιοὶ καὶ ἅρπαγες ἐπιτίθενται.

448.

Ἢ μὲ τὸ γλυκὸ 'ς στόμα, ἢ μὲ τὸ πουγκὶ 'ς τὸ χέρι.

Περὶ τοῦ καταλληλοτέρου τρόπου εἰς ἀπαλλαγὴν τοῦ ὀφειλήματος.

449.

Ἢ μικρὸς μικρὸς παντρεύσου, ἢ μικρὸς καλογερεύσου.

Διότι, Γάμος ὄψιμος παιδιὰ τοῦ ὀρφάνιας.

Ὡραῖος δὲ γυναῖκα ποτὶ τεὸν οἶκον ἄγεσθαι.

450.

Ἢ μίλειε, ὅπως φορεῖς, ἢ φόρειε, ὅπως μιλεῖς.

Πρὸς τοὺς παρεκτρεπομένους ἐκ τῶν ἰδίων καθηκόντων, καὶ πρὸς τοὺς κοσμίους τὸ σχῆμα, καὶ αἰσχροὺς τὸν τρόπον.

Εἶμα ἀνήρ.

251.

Ἡ μυίγαις πάντα τρέχουν, ἐκεῖ ποῦ βρίσκουν μέλι.

Ὅτι, ὅπου ὑλικὴ ἐντρύφησις, ἐκεῖ συρρέουσιν οἱ πρὸς τὰ αἰσχρὰ καὶ τρυφηλὰ τείνοντες. 1185.

Ὅπου τὸ πτῶμα, ἐκεῖ καὶ οἱ ἀετοί.

452.

Ἡ νύκτα 'πίσκοπον γεννάει, κι' αὐγὴ μητροπολίτη.

Ὅτι ἐν μικρῷ διαστήματι πολλὰ ἀπρόοπτα συμβαίνουσιν.

Ἀλλ' ἡμέρα τοι πολλὰ καὶ μέλαινα νὺξ τίκτει βροτοῖς.

453.

Ἡ νύφ' ἀφόντας γεννηθῇ, τῆς πεθερᾶς της μοιάζει.

Διότι, Ὅσοι ὁμοιάζουν συμπεθεριάζουν. 928.

Ἐκ τῶν ὁμοίων οἱ κακοὶ γαμοῦσιν ἀεί.

554.

Ἡ ὀργὴ τοῦ Θεοῦ καταιβαίνει ἀπὸ τὰ κεραμίδια.

Ὅτι ἡ θεία δίκη ἀπροόπτως καὶ ἀπροσδοκήτως ἐπιπίπτει πολλάκις κατὰ τῶν ἐλπιζόντων διαφυγεῖν αὐτὴν παρεμφερῆς τῇ, 835.

455.

Ἢ παππᾶς παππᾶς, ἢ ζευγᾶς ζευγᾶς.

Παραπλησία τῇ, 280.

456.

Ἡ πεῖνα ἀνοίγει τὰ μάτια.

Παραπλησία τῇ, 468.

Πενία σοφίαν ἔλαχε.

457.

Ἡ πέτρα, ποῦ κοιλάει, μούχλα δὲν πιάνει.

Ὅτι οἱ τῆς ὀκνηρίας ἐχθροὶ οὐδέποτε ξεροῦνται τῆς συντηρήσεώς των 952· *διότι,*

Πλούτου ὀκνηρὸς ἐνδεὴς γίγνεται. (Σολωμ.).

458.

Ἡ πέτρα πέτρα λέγεται, καὶ πέτρα εἶν' ὁ ἄνθρωπος.

Ὅτι διὰ τῆς ὑπομονῆς μετριάζονται καὶ τὰ λυπηρότερα δεινοπαθήματα.

459.

Ἡ πολλαὶς μαμμαὶς πνίγουν τὸ παιδί.

Διότι, μὴ συμφωνοῦσαι μεταξύ των, οὐκ ἐκτελοῦσιν ἀκριβῶς τὴν τέχνην. Μεταφέρεται δὲ ἡ παροιμία εἰς πολυαρχικὴν κυβέρνησιν καὶ κοινότητα. 968, 1691.

Πολλῶν ἰατρῶν εἴσοδος μ' ἀπώλεσε.

460.

Ἡ πόρτα γράφει (τοῦ παιγνιδίου τὰ τέλη).

Διότι ἡ τύχη ἀπὸ σιγμῆς εἰς στιγμὴν μεταβάλλεται. 1504.

Ἐπὶ τέλος εἴτ' ἀγαθὸν γίγνεται, εἴτε κακόν.

461.

Ἡ πτωχεία τέχνην ἐργάζεται.

Ὅτι ἡ ἀνάγκη ἐμπνέει εὐφυΐαν. 457.

Ἀνάγκη τέχνην ἐργάζεται.

462.

Ἦρθε κι' ἄλλος ἀπ' τὴν Κῶ, καὶ γυρεύει μερτικό.

Πρὸς τοὺς ἀντιποιουμένους μετοχὴν εἰς ὅτι ἄλλοι ἠγωνίσθησαν.

463.

Ἦρθ' ὁ κοῦμπος 'ς τὸ χτένι.

Ἐπὶ κρισίμων καὶ δυσχερῶν περιστάσεων.

464.

Ἤρθα γιὰ νὰ ξανασάνω κ' ηὗρηκα μαλλιὰ νὰ γράνω.

Πρὸς τοὺς ἐπὶ προσδοκίᾳ ἀναπαύσεως περιπεσόντας εἰς βάσανα πλείονα. 135, 136, 145.

465.

Ἡ σκούρια τρώγει τὸ σίδερο·

Ὅτι ἡ θλῖψις δαμάζει καὶ τοὺς ἰσχυροτέρους καὶ γενναιοτέρους.

Γηράσκει καὶ χαλκὸς ὑπὸ χρόνου.

466.

Ἡ σκύλ' ἀπὸ τὴ βιάσι της γεννάει στραβὰ κουτάβια.

Ὅτι ἀτελῶς καὶ χωλῶς ἀποπερατοῦνται τὰ ἐσπευσμένως ἐκτελούμενα.

Χ' ἡ κώδων ἀκαλανθὶς ἐπειγομένη τυφλὰ τίκτει.

Καί τε κύων σπερχθεῖσα τυφλὴν προέτκε γενέθλην.

467.

Ἡ σκύλ' ἂν δὲν κουνήσῃ τὴν οὐρά της, ὁ σκύλος δὲν ζυγόνει.

Ὅτι οὐδεὶς συνεταιριάζει ἄνευ τῆς ἰδίας του συγκαταθέσεως.

468.

Ἡ σκύλα πέρασε τὸν λαγό.

Πρὸς τοὺς ἀσκόπως διώκοντας τὸν σκοπόν.

469.

Ἢ στραβὸς εἶν' ὁ καιρός, ἢ στραβ' ἁρμενίζουμε.

Περὶ κακῆς καὶ ἀνεπιτηδείας διαχειρήσεως.

470.

Ἡ σφίξι βγάζει τὸ λάδι.

Ὅτι ἐνώπιον τῆς βίας τὰ πάντα ἐνδίδουσι.

Ἀνάγκη καὶ Θεοὶ μάχονται.

471.

Ἢ τιμάρι, ἢ τομάρι.

Πρὸς τοὺς δι' οὐσιώδες κέρδος ῥιψοκινδυνεύοντας.

Ἢ τάν, ἢ ἐπὶ τάν.

472.

Ἡ τιμὴ ἀπ' τὸ σπίτι βγαίνει, καὶ ἡ πομπὴ ἀπ' τὸ σπίτι βγαίνει.

Ὅτι ἐκ τῶν οἰκείων καὶ οἱ ἔπαινοι καὶ οἱ ψόγοι σχετικὴ τῇ,

Οἴκοθεν ὁ μάρτυς.

473.

Ἢ τὸν σύσκλον νὰ κρατῶ, ἢ νερὸ νὰ βγάζω.

Πρὸς ὀκνηροὺς καὶ ἀνικάνους.

474.

Ἡ τρέλαις τῶν ἀνθρώπων εἶναι πολλῶν λογιῶν.

Διότι εἰσὶ καὶ μανίαι ἐπὶ κακῷ, καὶ ἐπὶ καλῷ τείνουσαι, οἷον ὁ ἐνθουσιασμός.

Μανίαι οὐ πᾶσιν ὅμοιαι.

475.

Ηὗραμε ζουρλὸν παππᾶ, κι' ὅλη μέρα ψάλλουμε.

Ὅτι τὰ ἐλαττώματα τῶν προϊσταμένων ἀκολουθοῦσι καὶ οἱ ὑποκείμενοι ἀναφέρεται δὲ καὶ ἐπὶ δεσποτῶν πράων καὶ συγκαταβατικῶν.

Φιλεῖ γὰρ τὸ ὑπήκοον τοῖς ἄρχουσιν ἕπεσθαι.

476.

Ηὗρεν ἡ τέντσερη τὸ κούπωμά της.

Πρὸς τοὺς ἐξ ὁμοιότητος συνδυαζομένους. 5, 80, 325.

Ἄξιον τῆς χύτρας πῶμα.

477.

Ηὗρεν ἡ νύφη τὸ γινὶ πίσω ἀπὸ τὴν πόρτα.

Πρὸς εὐήθεις καὶ βλάκας.

478.

Ηὗρηκ' ὁ κουτσὸς κατήφορο.

Πρὸς τοὺς ἐπιτυγχάνοντας εὔθετον τὸν καιρὸν εἰς τὰς ἐπιχειρήσεις των. 1784.

Σφαῖρα κατὰ πρανοῦς.

479.

Ηὗρες κρηνὶ νὰ φᾷς μέλι.

Πρὸς τοὺς διακινδυνεύοντας ἐπὶ ἀπολαύσει ἡδονῆς.

480.

Ηὗρες τραπέζι, κάθισε· ηὗρες ξυλιαίς, τραβίξου.

Ὅτι ἀποφευκτέαν τὴν κακὴν ὁμήγυριν καὶ συνοδίαν.

Ἄγυριν εἷς φυγέτω. 481.

Ηὗρε τό κουπί του νερό.

Πρὸς τοὺς διαφυγόντας τὰς δυσχερείας.

482.

Ηὗρε τοῦ πουλιοῦ τὸ γάλα.

Πρὸς τοὺς ἀπολαύσαντας πράγματα δυσεπίτευκτα καὶ πολύτιμα.

483.

Ηὗρε ψοφίμι.

Πρὸς τοὺς εὑρόντας τὰ ἀρέσκοντα αὐτοῖς πρόχειρα καὶ ἕτοιμα.

Γαλῆ στέαρ ἔσχε.

484.

Ηὗρηκε τὸ δυάρι ᾽ς τὴ λάσπη.

Πρὸς τοὺς διὰ μικρὸν ὄφελος κυλινδουμένους.

485.

Ηὗρηκ᾽ ἡ φακὴ τ᾽ ἀγγειό της.

Περὶ συνδυασμοῦ καταλλήλου τῇ φύσει καὶ διαθέσει. 5, 325, 391, 477.

Συνῆλθον Ἀτταγᾶς καὶ Νουμήνιος.

486.

Ηὗρηκε τὸν μάστορά του.

Πρὸς τοὺς συναντήσαντας ἀντίπαλον ἀνωτέρας ἀξίας. 1030.

Ἐσθλὸς ἐών, ἄλλου κρείττονος ἀντέτυχε.

487.

Ἡ φακὴ μὲ τὸ στανιό της βράζει.

Ὁμοία τῇ, 471.

488.

Ἡ φθήνια τρώγει τ᾽ ἄσπρα.

Διότι πλείονα τότε ἀναλίσκονται τὰ ἐδώδιμα.

489.

Ἡ φιλία μὲ τὸ καντάρι, καὶ ἡ πραγμάτεια μὲ τὸ μοσχάλι.

Ὅτι τὸ συμφέρον προτιμότερον τῆς φιλίας. 736, 1240.

490.

Ἡ φιλία φέρνει κι᾽ ἔχθρα.

Ὅτι ὁ φίλος οὐκ ἔσεται φίλος ἰσόβιος.

Ἐγένοντο καὶ φίλοι ἐχθροί.

Φίλει ὡς μισήσων, καὶ μίσει ὡς φιλήσων.

491.

Ἡ χρεία χαλνάει νόμον.

Ὁμοία τῇ, 559.

Ὑπὸ τῆς ἀνάγκης πολλὰ ποιοῦμεν κακά.

492.

Ἡ ψεῖρα τρώγει ἀπὸ τὸν ἀφέντη της.

Ὅτι ἐκ τῶν εὐπόρων οἱ ἄποροι ὑπηρετοῦντες πορίζονται τὰ πρὸς ζωάρκειάν των. Οἱ ἀρχαῖοι ἔλεγον

Ἐκ τῆς πληρεστάτης εἰς τὴν κενωτέραν.

Θ.

493.

Θὰ μοῦ τὴν πληρώσῃς ἀκριβά.

Πρὸς καιροφυλακτοῦντας εἰς ἐκδίκησιν. 419.

Ἀποτίσεις, χοῖρε, γίγαρτα.

494.

Θαῦμα θαῦμα τρεῖς ἡμέραις, παραθαῦμα μιὰ ἑβδομάδα.

Ὅτι καὶ τὰ παραδοξότερα διὰ τῆς παρελεύσεως τοῦ καιροῦ λογίζονται ἐκ τῶν συνήθων. 522.

495.

Θέλε νἄχ' ὁ γείτονάς σου, μὰ καὶ σὺ νὰ μὴν ἦσ' ἄδειος.

Ὅτι τὸ ἴδιον συμφέρον παρὰ τὸ τοῦ ἑτέρου αἱρετώτερον. 59.

496.

Θέλ' ἡ νύφη κι' ὁ γαμβρός; μούντσαις 'ς τὸ συμπεθεριό.

Ὅτι οἱ οὐσιωδῶς ἐνδιαφερόμενοι, συγκατανεύοντες, παρ' οὐδενὸς ἄλλου κωλύονται εἰς τὴν ἀπόφασίν των.

497.

Θέλ' ὁ τάττας μας, καὶ κλάν' ἡ μάννα μας.

Ὅτι ἐκ τῆς ἀδιαφορίας τῶν προϊσταμένων πηγάζουσιν αἱ τῶν ὑποταγῶν παρεκτροπαί.

498.

Θέλ' ἡ κυρά μας, καὶ παίζουν τὰ γατιά μας.

Ὁμοία τῇ ἀνωτέρῳ.

499.

Θέλει ὁ τυφλὸς λαμπάδα.

Ὁμοία ταῖς, 1203, 1796.

Κάτοπτρον ὁ τυφλός.

500.

Θέλεις θέριζε καὶ δένε, θέλεις δένε καὶ κουβάλλα.

Περὶ τῆς ταυτότητος δύο ἐπιπόνων ἔργων. 1768.

Εἰ μὴ δύναιο βοῦν, ἔλαυνε δ' ὄνον

501.

Θέλει τέχνη τ' ἄργανο.

Ὅτι ἕκαστος διὰ τῆς πείρας ἐπιτηδεύεται καὶ εὐδοκιμεῖ εἰς ἔργον τι.

Ἔρδοι τις ἣν ἕκαστος εἰδείη τέχνην.
Δεῖ κώπην ἐλαύνειν μαθόντα.

502.

Θέλεις ῥούφα κι' ἄρμεγε, θέλεις ἄρμεγε καὶ ῥούφα.

Πρὸς τοὺς οὐδὲν ὠφελουμένους, ἐὰν τοῦτο ἢ ὅμοιόν τι μέσον προτιμήσωσιν εἰς τὰς ἐργασίας των.

503.

Θέλεις τὸ τρανὸ χουλιάρι; πάρε καὶ μεγάλο φτυάρι.

Ὅτι οἱ πλεῖόν τι ἀπολαύοντες πλείονα καὶ κοπιάζουσι.

504.

Θέ' μου, μὴ δώσῃς τοῦ φτωχοῦ πόρτα καὶ παραθύρι,
Καὶ πάπλωμα νὰ σκεπασθῇ, μὴν πάρῃ καὶ σοῦ φύγῃ.

Ὅτι οἱ πτωχοὶ φυσιῶνται καὶ ἀλαζονεύονται, ὅταν εὐπορήσωσι. 977.

Πορφύραν ἑσάμενος, ὁ πένης αὐτοῦ ἀμνηστεῖ.

505.

Θερίζει, ὅπου δὲν σπέρῤῥει.

Πρὸς τοὺς καρπουμένους τοὺς τῶν ξένων κόπους.

Ἀλλότριον ἀμᾶς θέρος.

506.

Θηλυκὸ γεννήθηκε.

Εἰς ἐμφάνισιν ἀπροόπτων καὶ ἀπαισίων.

Ἑρμῆς ἐπεισῆλθε.

507.

Θρέψε τὸν κόρακα, γιὰ νὰ σοῦ βγάλῃ τὸ μάτι.

Εἰς τοὺς φύσει καὶ θέσει ἀχαρίτους.

Ἡ χάρις ἀλλάξαι τὴν φύσιν οὐ δύναται.

508.

Θρέψε λύκο τὸν χειμῶνα, νὰ σὲ φάγ' τὸ καλοκαίρι.

Ὁμοία τῇ ἀνωτέρω.

Κριὸς τὰ τροφεῖα ἀπέτισε.

509.

Θρέφει λυκουνιά.

Ὁμοία ταῖς δύο ἀνωτέρω.

510.

Θυμούμενος τὸ τρήμερο, μαῦρο χορὸ ποῦ κάνω.

Ὅτι ἡ ἐπικειμένη δεινοπάθεια ἀμαυροῖ καὶ ἀπονάρκοι τὴν ἡδύτητα τῶν ἀπολαμβανομένων καλῶν.

511.

Θωρῶντας τὴν γειτόνισσα, μαθαίνει ἡ μιὰ τὴν ἄλλη.

Διότι, Εἰ χωλῷ συνοικήσεις, ὑποσκάζειν μαθήσῃ.

I.

512.

Ἴδες γυιὸ καὶ θυγατέρα, λόγιασε καὶ τοὺς γονηοὺς.

Ὁμοία ταῖς, 126, 627, 1342.

Ἐκ τοῦ κρασπέδου τὸ ὕφασμα.

513.

Ἴδες φεγγάρι, νήστεψε· ἴδες φεγγάρι, φάγε.

Παροιμιώδης ὑπαγόρευσις παρὰ τοῖς Ὀθωμανοῖς, οἵτινες ἄρχονται τοῦ νηστεύειν καὶ παύειν τῆς νηστείας των, ἀφοῦ δύο τρεῖς ἐξ αὐτῶν μαρτυρήσωσιν ἐν τῷ δικαστηρίῳ, ὅτι εἶδον δῆθεν τὴν νέαν σελήνην. Ἀναφέρεται δὲ ἡ παροιμία ἐπὶ τῆς καταλλήλου καὶ ἐν ὡρισμένῳ καιρῷ ἐνάρξεως τῶν ἐπιχειρήσεων.

514.

Ἴδ' ὁ σκύλος τὴ γενεά του, κι' ἀναγάλλιασ' ἡ καρδιά του.

Διότι, Ὁμοίῳ τὸ ὅμοιον ἀγαπᾷ.

515.

Ἴσα ὑφάδι, ἴσα στημόνι.

Πρὸς τοὺς μὴ ἐπιτηδευομένους εἰς ἔργον τι, καὶ ἐπιχειριζομένους αὐτὸ ἐν ζημίᾳ.

Κ.

516.

Καβαλάρης τὸ ἐψώνισε.

Ὁμοία ταῖς, 702, 1337, 1619.

517.

Καθάριος οὐρανὸς ἀστραπαὶς δὲν φοβᾶται.

Πρὸς τοὺς ἀψηφοῦντας τὰς ἀνυποστάτους κατηγορίας, ἀλλὰ πολλάκις ἐπαληθεύει τό, Κάλλιο τὸ μάτι πάρα τὸ κακὸ ὄνομα. 239, 1207, 1726.

518.

Κάθε ἀρχὴ καὶ δύσκολη.

Εὐκατάληπτος καὶ σχετικὴ τῇ,

Ἀρχὴ δέ τοι ἥμισυ παντός.

529.

Κάθ' ἕνας ἔχει κι' ἀπὸ ἕνα κρυφό.

Ἡ παροιμία ἐλαχιστή.—Πρός τινας εὐτυχεῖς φαινομένους, ἐν ᾧ ἕκαστος πάσχει ἐξ ἀφανοῦς τινος σωματικῆς ἢ οἰκειακῆς πληγῆς· καὶ πρὸς τοὺς φαινομένους καθ' ὅλα ἀγαθούς, ἀλλ' ἔχοντας καὶ στιγμὰς κακοβουλίας. 529.

520.

Κάθε καρυδιᾶς καρύδι.

Πρὸς κοινωνίαν συνισταμένην ἐκ πάσης φυλῆς καὶ θρησκείας.

521.

Κάθε μέγα πρᾶμα τρεῖς ἡμέραις φέρνει θᾶμα.

Ὁμοία τῇ, 495.

522.

Κάθε μέρα δὲν χορεύουν τὸ γαϊτανάκι.

Ὅτι σπανίως τελοῦνται τὰ πολυδάπανα καὶ σπουδαῖα.

523.

Κάθε μέρα δὲν εἶναι Πάσχα.

Ὅτι ἕκαστον πρᾶγμα ἔχει τὴν ἀρχὴν καὶ τὸ τέλος του· παρεμφερὴς τῇ,

Θύραζε Κᾶρες, οὐκέτ' ἀνθεστήρια.

524.

Κάθε μέρα 'ς τὸ χαμάμι, χέζ' ὁ διάβολος ς' τὴ γούρνα.

Πρὸς τοὺς ἐξαντλοῦντας τὴν περιουσίαν των διὰ φιληδονίας ἀκορέστου. 1722.

525.

Καθένας εἰς τὸ εἶδός του ἔχει καὶ τὴν ἀξιάδα.

Ὅτι ἕκαστος εἰς ὅτι ἐπιτηδεύεται δύναται εὐδοκιμῆσαι.

Ἐλάχιστον ζῶον ψύλλος ἅλμα μέγιστον ἐλέφαντα νικᾷ.

526.

Καθένας μὲ τὸν ἅγιο του.

Ὅτι ἕκαστος λατρεύει ὅ τι καὶ δοξάζει. Μεταφέρεται δὲ καὶ πρὸς τοὺς δικαιοῦντας καὶ ἀσυμφώνους.

Ναύτης ὢν, Ποσειδῶνα ἱλάσκου.

527.

Κάθε πέρυσι καλλίτερο.

Πρὸς δυστυχεῖς ἀπὸ τοῦ κακοῦ εἰς τὸ χεῖρον βαίνοντας.

Αἰεὶ τὰ πέρυσι βελτίω.

528.

Κάθε πόρτα ἔχει καὶ τὸ καρφί της.

Ὁμοία τῇ, 520.

Οὐκ ἔστιν εὑρεῖν βίον ἄλυπον ἐν οὐδενί.

529.

Κάθε πουλὶ μὲ τὴ λαλιά του κελαδεῖ.

Ὅτι ἕκαστος ἔχει ἰδιαιτέρους τρόπους, καὶ διαφέρει τοῦ ὁμοειδοῦς.

Ἄλλο γλαῦξ, ἄλλο κωρώνη φθέγγεται.

530.

Κάθε πουλὶ μὲ τὸν καιρόν του λαλεῖ.

Εὐκατάληπτος.

531.

Κάθε πρᾶγμα ᾽ς τὸν καιρό του, καὶ τ᾽ αὐγὸ τὸ μέγα Πάσχα.

Ὅτι ἕκαστον πρᾶγμα ἀρεστόν ἐστιν εἰς τὸν καιρόν του. 530.

Καιρὸς παντὶ πράγματι.

532.

Κάθε πρᾶγμα ᾽ς τὸν καιρόν του, κι᾽ ὁ κολοιὸς τὸν Λῦγουζο.

Ὡσαύτως.

533.

Κάθε πρόβατο κρεμιέται ἀπ᾽ τὸ ἴδιο τὸ κλιτσί του.

Ὅτι ἕκαστος ἐκ τῶν ἔργων του ἁμείβεται 982.

534.

Κάθετ᾽ ἡ πομπὴ ᾽ς τὸ δρόμο, καὶ γελάει τοὺς διαβάτας.

Ὁμοία τῇ, 341.

535.

Κάθεται σὰν εἰς τὰ βελόνια = σὰν εἰς τ᾽ ἀγκάθια.

Πρὸς τοὺς διερχομένους τὰς στιγμὰς των διὰ βασανιστικῶν μεριμνῶν καὶ ἀνησυχιῶν.

536.

Κάθε τόπος καὶ ζακόνι, κάθε μαχαλᾶς καὶ τάξι.

Ὅτι διάφοροι κατὰ τόπους εἰσὶν οἱ τύποι καὶ τὰ ἔθιμα. 630.

Ἄλλος που χώρας τρόπος.

537.

Κάθε τσαπὶ (δουλεύοντας) γιὰ λόγου του δουλεύει.

Ὅτι ἕκαστος δι᾽ ἑαυτὸν μεριμνᾷ καὶ ἐργάζεται. 1241.

Ἕκαστος τὸν ἑαυτοῦ ὀβελίσκον τρέφει.

538.

Κάθε ψεύτης ἔχει καὶ τὸν μάρτυρά του.

Περὶ τῶν ψευδομένων, ὅτε οὐ δύνανται κρύψαι τὴν ἀλήθειαν, καὶ περὶ τῶν παρουσιαζόντων μάρτυρας συνενόχους καὶ συμπράκτορας.

539.

Κάθισε, πρᾶγμα σπίτι μου καὶ λόγια μὴ μοῦ φέρῃς.

Διότι δυσκόλως καὶ δι᾽ ἐρίδων καὶ δικῶν ἐπιτρέφεται τὸ δανεισθέν. 480.

Οἶκοι βέλτερον εἶναι, ἐπεὶ βλαβερὸν τὸ θύρῃφι.

540.

Κάθισε στραβά, καὶ κρίνε ἴσα.

Πρὸς τοὺς δι᾽ ἐπιδείξεων καὶ ἐξωτερικῶν δειγμάτων ἐπαγγελλομένους τὴν διανομὴν τῆς δικαιοσύνης.

541.

Κάθισε 'ς τ' αὐγά σου.

Ἀπειλητικὴ ἀπαγόρευσις πρὸς τοὺς τολμητίας.

Τὸν ἀνάγυρον μὴ κίνει.

542.

Καθὼς τῶγεινεν ἡ κάπα του, δὲν τὴν πιάνει ῥάψιμο.

Πρὸς τοὺς εἰς ἐσχάτην ἀκαταστασίαν περιελθόντας.

543.

Καθὼς τοῦ κανοναρχοῦν, ἔτσι ψάλλει.

Πρὸς τοὺς συμμορφουμένους κατὰ τὰς ὑπαγορεύσεις τῶν διευθυντῶν καὶ ὁδηγῶν των, καὶ πρὸς τοὺς ἀπαντῶντας καταλλήλως εἰς τὸ πρὸς αὐτοὺς ἀπευθυνόμενον.

Ὁποῖον κ' εἴποισθα ἔπος, τοῖον κ'ἐπακούσαις.

544.

Καὶ γαλάτα, καὶ μαλλάτα.

Πρὸς τοὺς ἀντιποιουμένους ἐξ ἑνὸς καὶ τοῦ αὐτοῦ πράγματος πλεῖόν τι τοῦ συνήθους καὶ φυσικοῦ.

545.

Κι' ἡ φακὴ μαγείρευμα.

Περὶ πραγμάτων οὐδεμιᾶς ἀξίας καὶ κόπου, παρεμφερὴς ταῖς, Καὶ λαχάνων προσθῆκαι, Καὶ κόρκορος ἐν λαχάνοις.

546.

Καὶ ἡ κοσκινοῦ τὸν ἄνδρα της μὲ τοὺς πραματευτάδες.

Πρὸς τοὺς ἀγνοοῦντας τὴν ἑαυτῶν εὐτέλειαν. 545.

Μετὰ Μουσῶν κόρυδος.

Καὶ Σαοὺλ ἐν προφήταις.

547.

Καὶ ἡ τρίχα ἔχει κι' αὐτὴ τὸν ἴσκιό της.

Ὅτι καὶ τὰ ἐλάχιστα πράγματα ἔχουσι τὴν κατάλληλον ἀξίαν των.

Κι' ἄτρακτος ὄργανον χρηστόν.

548.

Καίει καὶ δέν καπνίζει.

Περὶ ὑποκρύφων κακούργων παρεμφερὴς τῇ,

Τῇ μὲν ὕδωρ φέρει, τῇ δὲ ἑτέρᾳ τὸ πῦρ.

549.

Κι' ἐγὼ κακὰ πανδρεύθηκα, κι' ὅπου μ' ἐπῆρ' ἂς κλαίῃ.

Ὁμοία ταῖς, 5, 477, 1104.

550.

Κι' ἐγὼ κακὰ χερόβολα, κι' ἐσὺ ψυχρὰ δεμάτια.

Πρὸς τοὺς εὐχαριστουμένους, ὅταν καὶ ἑτέρους ὁρῶσι κακοπραγοῦντας· καὶ πρὸς τοὺς ἀντεγκαλοῦντας, δι' ὅσα ἀμοιβαίως πάσχουσι.

551.

Κι' ἔτσι κι' ἔτσι κόκκινη, κι' ἔτσι κατακόκκινη.

Ὁμοία ταῖς, 718, 954, 1380.

552.

Καινούρια μέρα, καινούρια λόγια.

Πρὸς τοὺς ἀναιροῦντας τὰς ὑποσχέσεις των.

553.

Καινούριο εἶναι τὸ κόσκινο ψηλὰ εἶναι κρεμασμένο.

Ὅτι τὰ νεοφανῆ καὶ πρόσφατά εἰσιν ἀρεστὰ ἐν τῇ ἀρχῇ.

554.

Καινούριο φίλον ἔπιασες, παληὸν μὴ λησμονήσῃς.

Ὅτι μετὰ τῆς προσαποκτήσεως νέων φίλων καὶ οἱ ἀρχαιότεροι διατηρητέοι διότι,

Λειλός τε ἀνὴρ φίλον ἄλλοτε ἄλλον ποιεῖται.

555.

Καὶ ὁ λύκος χορταμένος, καὶ τὰ πρόβατα σωστά.

Πρὸς ὑπηρέτας ὑποκρύπτοντας τὰς ἐκ τῆς ἀφροντισίας των ζημίας τοῦ δεσπότου. — Ποιμὴν ἀμελὴς ἀνεπλήρου τὰ θύματα τῆς τῶν λύκων βορᾶς, πωλῶν τὰ μεγάλα τῶν προβάτων καὶ ἐκ τῆς τιμῆς αὐτῶν ἀγοράζων μικρότερα εἰς ἀντικατάστασιν τοῦ ἀριθμοῦ. 1643.

556.

Καὶ μὲ τὸν ἄνδρα κάπαρη, καὶ μὲ τὸν φίλο κάπαρη. Κάλλια κάπαρη μὲ τιμή, πάρα κάπαρη μὲ πομπή.

Τὸ μὴ χεῖρον βέλτιστον.

557.

Καὶ ὁ μεγάλος γάμος κούρταλα, κι' ὁ μικρὸς κουρταλίσματα.

Ὅτι ἕκαστον ἐπιχείρημα ἔχει καὶ τὰς δυσχερείας του, καὶ ὅτι τὰ τῆς αὐτῆς φύσεως ἔργα ἀπαιτοῦσιν ἀνάλογον τῆς ποιότητός των τὴν ἐκτέλεσιν.

558.

Καὶ παπᾶς ἐγείνης χότζια; ἔτσι τῶφερ' ἡ κατάρα.

Πρὸς τοὺς ἐξ ἀνάγκης πράττοντας, ὅτι οὐ θέλουσι, καὶ πρὸς τοὺς ἀποδιδόντας εἰς τὴν τύχην τὰ ἴδιά των παραπτώματα. 493.

Ὀλόλυζε σὺν λύκοις, καιροῦ ἀναγκάζοντος.

559.

Καιρὸς γιὰ ἐγγαστρωμέναις.

Περὶ θαλασσοπλοΐας γαληνιαίας, καὶ εὐθέτου καιροῦ πρὸς ἐπιχείρησιν δυσχερῆ.

560.

Καὶ ρίξτε με 'ς τὴ θάλασσα, νὰ πλέω σὰν τσεκούρι.

Ὁμοία τῇ, 131.

561.

Καὶ τὰ καλὰ δεχούμενα, καὶ τὰ κακὰ δεχούμενα,

Παραγγελία ἠθικωτάτη.

562.

Καὶ τὰ μονὰ δικά του, καὶ τὰ διπλᾶ δικά του.

Πρὸς τοὺς θέλοντας καὶ δυναμένους, ἵνα τὰ πάντα γίγνωνται κατ' ἰδίαν ἀρέσκειαν καὶ ὠφέλειαν. 413, 1642.

463.

Κα τὸ μέλι τὸ πολὺ φέρνει κοψίματα.

Διότι οὐχ ἡ ποιότης ἀλλ' ἡ ποσότης βλάπτει. 1054.

Πᾶν μέτρον ἄριστον.

564.

Καὶ 'ς ἐμένα λω λω λώ.

Πρὸς τοὺς ἐπιφέροντας κατὰ τῶν συμβούλων τοὺς λόγους, οὓς συνεβουλεύθησαν ἀντιτάξαι κατ' ἄλλων.

Μὴ πρὸς ἐμὲ τὰ ποικίλα.

565.

Καὶ 'ς τὴ θάλασσα νὰ πάγῃ, κι' ἐκεῖ νερὸ δὲν θὰ βρῇ.

Πρὸς τοὺς λίαν ἀτυχεῖς καὶ ἀπαισίους. 1477.

566.

Καὶ τὰ βαρειὰ 'ς τὸ γάϊδαρο, καὶ τὰ ἐλαφρὰ 'ς τὸ γάϊδαρο.

Πρὸς τοὺς τὰ πάντα ἀνεχομένους ὡς ἐκ τῆς ὑποδούλου θέσεώς των.

Λάσυλον οἱ ὄνοι βαστάζουσι.

567.

Καὶ τὰ σκυλάκια περγελᾷν τὸν λύκο, σὰν γεράσῃ.

Διότι οὐδένα φόβον οἱ ἀνίσχυροι ἐμπνέουσι.

568.

Καὶ τὸ κουνούπι μπαίνει 'ς τὴν μύτη.

Ὅτι καὶ ἀδύνατοι δύνανται ἀντιτάξαι μέσον ἐκδικήσεως κατὰ τῶν καταπιεστῶν καὶ ἰσχυροτέρων παρεμφερῆς ταῖς,

Ἔνεστι κἂν μύρμηγκι χολή,
Μῦς δακὼν παῖδ' ἀπέφυγε.

569.

Καὶ τὸν ὕπνο νὰ χορτάσῃ, καὶ τὴ λειτουργιὰ ν' ἀκούσῃ.

Τὸ ἀσυμβίβαστον τοῦτο ἀνάγεται εἰς τοὺς μὴ προσέχοντας τοῖς λεγομένοις, διότι τὸ σῶμα αὐτῶν καὶ οὐχὶ ὁ νοῦς ἐστι παρών, ὡς ὁ τῶν ὀρθοκοιμωμένων ἐν τῷ ναῷ. Σχετικὴ τῇ, 556.

570.

Καὶ χθὲς κουκκιὰ ἐφάγαμε, καὶ σήμερα κουκκιόζουμο.

Πρὸς τοὺς δι' ἐσχάτης ἐνδοίας βιοῦντας. 106.

Ἄκαπνος θυσία.

571.

Κακὰ σημάδια τοῦ γαμβροῦ, ἡ νύφη κασιδιάρα.

Πρὸς τοὺς χορηγοῦντας τεκμήρια τῶν ὑποκρυπτομένων ἐλαττωμάτων των, ὅπως νύμφη τις κατεκάλυπτε τὴν κεφαλήν της, καθ' ἣν στιγμὴν ἔπεσεν ἐν τῇ νυμφικῇ κλίνῃ.

572.

Καλὰ εἶν' τὰ κουραμόφυλλα, μὲ τὸ ῥοῦ τὸ λάδι.

Ὅτι τὰ ἄνοστα διὰ τῶν καρυκευμάτων, καὶ τὰ ἄσχημα πρόσωπα διὰ τοῦ καλλωπισμοῦ φαίνονται ἀρεστά.

573.

Καλὰ εἶν' τὰ πλατομάνικα μόν' τὸ πανὶ δὲν φθάνει.

Ὅτι τὸ φορεῖν κομψὰ καὶ τρυφηλῶς διαιτᾶσθαι ἀρεστόν, ἀλλ' εἰς τοὺς δυνατοὺς καὶ εὐπόρους τοῦτο ἀνήκει.

574.

Καλὰ τὰ δευτερώματα, ἂν λάχῃ κι' ἐπιτύχουν.

Ὁμοία ταῖς, 1167, 1620.

575.

Καλὰ ὑστερινά.

Ὁμοία ταῖς, 462, 1106.

Μηδένα πρὸ τοῦ τέλους μακάριζε.

576.

Καλὴ εἶναι ἡ νύφη μας, μόνον στραβὰ κυττάζει.

Εἰρωνικὸς ἔπαινος.

577.

Κάλλι' ἀγουροφάγης, πάρα γουρμοφάγης.

Ὅτι ὁ προλαμβάνων γεύεται τῶν ὡρίμων καρπῶν του· τοῦτο δὲ συμβαίνει εἰς τόπους, ὅπου οἱ νόμοι οὐκ ἰσχύουσι περιστεῖλαι τοὺς κλέπτας ἢ ἅρπαγας.

578.

Κάλλια ἀφέντης ἑνὸς ἄσπρου, πάρα χίλιων ἄσπρων δοῦλος.

Ὅτι προτιμητέα ἡ μετ' ἐνδοίας ἀνεξαρτησία παρὰ τὴν μετ' εὐπορίας δουλοσύνην. 597.

579.

Κάλλια γιάτο, πάρα ποῦ 'ν' το.

Διότι ἡ ἀνάγκη ἀπαιτεῖ ἑτοίμην τὴν βοήθειαν. 540

Ἐν θύραις τὴν ὑδρίαν.

580.

Κάλλιο δὸς τοῦ μαθημένου, πάρα τοῦ πιθυμημένου.

Διότι, Ἀλλοιὰ 's τὸν καλομάθητον, ὅσφ νὰ κακομάθῃ. 58.

581.

Κάλλια κοῦμπο 's τὸ ζωνάρι, πάρα κοῦμπο 's τὴν καρδιά.

Πρὸς τοὺς προσέχοντας εἰς ἐξασφάλισιν τῆς περιουσίας των ἀπὸ παντὸς ἐνδεχομένου ἐναντίου.

582.

Κάλλια Θεοῦ ὀργή, πάρα λαοῦ βοή.

Ὁμοία τῇ, 593.

583.

Κάλλια κακὸ συμβιβασμό, πάρα καλὴν ἀπόφασι.

Ἀλήθεια τρανωτάτη ἀπέναντι τῶν δυσχερειῶν καὶ τῶν ἐλαττωμάτων τῆς δικονομίας.

584.

Κάλλια λόγια 's τὸ χωράφι, πάρα μάγγανα 's τ' ἀλῶνι.

Εἰς ἔγκαιρον ἐξομάλυνσιν τῶν αἰτιῶν πρὸς ἀποφυγὴν σκανδάλων καὶ ἐρίδων.

585.

Κάλλια νὰ κλάψῃ ἡ μάννα σου, πάρα ἡ ἐδική μου.

Ὅτι ἕκαστος ἐφίεται, ἵνα ἀπαλλάξῃ ἑαυτὸν τοῦ κακοῦ διὰ τῆς παραπομπῆς αὐτοῦ εἰς κεφαλὴν ἄλλου. 592.

586.

Κάλλια δέκα κάρβουνα, πάρα χίλια πρόβατα.

Διότι διὰ τῆς ὕλης ταύτης ἀποσοβῶν τὸν ἐκ ψύχους κίνδυνον καὶ ὑγιὴς ὤν, δύναται ἀποκτῆσαι τὰ πρόβατα. Μεταφέρεται δὲ ἡ παροιμία καὶ ἐπὶ τῶν προτιμώντων τὴν θέσιν, εἰς ἣν συνείθισαν βιοῦντες παρὰ ἄλλην ὑψηλοτέραν, ἀλλὰ καὶ πολυπονωτέραν. Ταύτην τὴν ἔφεσιν ἀπεφθέγξατό χαλκεύς τις (Γύφτος), προσκαλούμενος ἵνα γενῇ βοσκός.

587.

Κάλλια πέντε καὶ 's τὸ χέρι, πάρα δέκα καὶ καρτέρει.

Εὐκατάληπτος. 591.

588.

Κάλλια λάχανα μ' εἰρήνια, πάρα ζάχαρι μὲ γκρίνια.

Εἰς φιλησύχους καὶ ὀλιγαρκεῖς.

589.

Κάλλια νὰ κλάψῃ τὸ παιδί, πάρα νὰ κλάψῃ ἡ μάννα.

Ὅτι ἡ ἀτιμωρησία καὶ τὸ ἀπεριόριστον τῶν παίδων ἀποβαίνει πολλάκις παραίτιος θλίψεως καὶ θρήνου τῶν γεννητόρων. 1108, 1133.

Αὐστηρὸς ἀπφὺς βλωμὸν παίδεσι βλίττει.

590.

Κάλλια σήμερα ἓν αὐγό, πάρα αὔριο μιὰ κότα.

Ὁμοία τῇ, 589.

591.

Κάλλια σταυρὸς ᾽ς τὴν πόρτα σου, πάρα ᾽ς τὴν ἐδική μου.

Ἡ αὐτὴ τῇ, 556.

592.

Κάλλιο τὸ μάτι, πάρα τὸ κακὸ ὄνομα.

Διότι δεινὸν ἡ κατακραυγή. 583, 595, 599.

Διωλύγιος φήμη τὸ μὴ ὂν ποιεῖ εἶναι.

593.

Κάλλια τοῦ χρόνου, πάρα ἐφέτο.

Πρὸς τοὺς ἀναβάλλοντας καὶ παρατείνοντας τὴν δήλωσιν τῆς κακῆς καταστάσεως τῆς περιουσίας των.

594.

Κάλλια Καλογιάννης, πάρα Κακογιάννης.

Ὅτι προτιμώτερον τὸ ἐπαινεῖσθαι παρὰ τὸ κατηγορεῖσθαι· σχετικὴ τῇ, 593.

595.

Κάλλια πήττα μὲ φλασκί, πάρα πήττα μοναχή

Ὅτι τὸ πλεῖον προτιμότερον τοῦ ὀλίγου, ἀλλὰ τὸ δὰ τῆς τιμῆς ἀπολαμβανόμενον.

596.

Κάλλια ᾽ς τὸ κλαρί, πάρα ᾽ς τὸ κλουβί.

Ὁμοία τῇ, 589.

597.

Κάλλια ὕπνο, πάρα δεῖπνο.

Ἐπὶ ὀκνηροτάτων.

598.

Κάλλια φειδιοῦ γλῶσσα, πάρα κακὴ γλῶσσα.

Σχετικὴ τῇ, 593.

Γλῶσσα κακὴ ὀξυτέρα ἀκμῆς ξίφους.

599.

Κάλλια σφαγάρι, πάρα ψοφίμι.

Πρὸς τοὺς τιμῶντας τὸν θάνατον παρὰ τὴν τυραννίαν.

600.

Κάλλια χήρα κακομοίρα, πάρα κακοπανδρεμένη.

Ὁμοία ταῖς, 130, 681.

601.

Κάλλια εἶναι νὰ σὲ ζηλεύουν, πάρα νὰ σ᾽ ἐλεημονιοῦνται.

Διότι πρὸς τοὺς ἀξίους ὁ φθόνος, καὶ πρὸς τοὺς ἀθλίους ὁ οἶκτος ἀπευθύνεται.

602.

Καλόγρηα ᾽ς τὰ γεράματα.

Πρὸς τοὺς ἐγκαταλείψαντας τὰ κακὰ ἐξ ἀδυναμίας καὶ οὐχὶ ἐκ προαιρέσεως. 793.

603.

Καλοκαίρ' ἂν ταξειδεύσῃς, ἔχε καὶ τὴν κάπα σου.

Διότι πολλάκις ἐπέρχεται ἀπροσδοκήτως τὸ μὴ προορώμενον κακόν, καὶ διὰ τοῦτο ἡ προφύλαξις οὐκ ἔστι ματαία.

604.

Καλὸ κρασὶ κακὸ κεφάλι.

Ὅτι τὸ πολὺ τῆς οἰνοποσίας συνεπάγει καὶ τὴν κουφότητα καὶ τὴν κεφαλαλγίαν. 1810.

605.

Καλομελέτα κι' ἔρχεται.

Ὅτι ὁ ποθῶν καὶ αἰτῶν πολλάκις ἐπιτυγχάνει, καὶ οὐ ζημιοῦται ἀποτυγχάνων.

606.

Καλὸ τυρὶ σὲ σκύλινο τομάρι.

Ὁμοία τῇ, 218.

607.

Καλὸς κακὸς καλόγερος 'ς τὴν πόρτα της παράδεισος.

Ἴσως, διότι ἕκαστος τῶν ἀνωτέρω κληρικῶν ἀφίησι τὰ τῶν ἐξομολογουμένων ἁμαρτήματα.

608.

Καλῶς ἦρθ' ἡ δυστυχία, ἂν μᾶς ἦρθε μοναχή.

Ὅτι πολλάκις τὸ ἓν δυστύχημα συνεπάγει καὶ ἕτερα. 1011.

609.

Κάμῃς λάθῃς, καρδιὰ μὴ σὲ πονέσῃ.

Περὶ ἀνταποδόσεως τῶν κακῶν. 1039.

Δίκη δίκην ἔτικτε καὶ βλάβην βλάβη.

Ἓν ἀνθ' ἑνός.

Εἰπὼν ἃ θέλεις, ἀντάκουσ' ἃ μὴ θέλεις.

610.

Κάμε καλὸ 'ς τοῦ διαβόλου τὸ χωριό.

Ὅτι οἱ κακοῦργοι διὰ κακουργίας τὸ καλὸν ἀμείβουσιν, ἢ οὐδόλως μέμνηνται αὐτοῦ· διότι παρὰ τοῖς τοιούτοις,

Ἀμ' ἠλέηται καὶ τέθνηκεν ἡ χάρις.

611.

Κάμε καλὸ καὶ ρίξ' το 'ς τὸν γιαλό.

Ὅτι ὁ εὐεργετῶν πολλάκις ἀμείβεται, διότι εἰσὶ καὶ οἱ εὐγνωμονοῦντες καὶ οἱ ἀποδίδοντες τὸ καλόν, καὶ διότι καὶ παρὰ Θεοῦ ἀμείβονται οἱ εὐεργετοῦντες.

Ἀπόστειλον τὸν ἄρτον σου ἐπὶ πρόσωπον τοῦ ὕδατος, ὅτι ἐν πλήθει τῶν ἡμερῶν εὑρήσεις αὐτόν. (Σολωμ.).

612.

Κάμε κόμπον εἰς τὸ βελόνι, νὰ μὴ χάσῃς τὴν βελονιά σου.

Διότι εἰς τοὺς μὴ προσέχοντας διπλοῦς ὁ κόπος γίγνεται, 1709, καὶ

Ἄσκοπος νοῦς, διπλοῦς ὁ κόπος.

613.

Κάμε με προφήτην, νὰ σὲ κάμω πλούσιον.

Διότι τὸ μέλλον, ἄδηλον ὄν, ἐὰν προφητεύσῃ τις, ἐπεδιώκετο ἐπιτυχῶς καὶ ἡ ἐπίτευξις τῶν ὅσα ποθεῖ καὶ ἐφίεται ἕκαστος.

Τὸ μέλλον ἄδηλον.

614.

Κἀμμιὰ φορὰ κ᾽ ἡ ζούρλια εἶν᾽ ὠφέλιμη.

Ὅτι διὰ τῆς ἀπερισκεψίας ἐπιτυγχάνεται ἐνίοτε ὄφελος, μὴ ἐπιτυγχανόμενον διὰ τῆς ἀναβολῆς καὶ βαθείας σκέψεως. 846.

615.

Κἀμμιὰ φορὰ κι᾽ ὁ ἄγνωστος φρόνιμη γνώμη δίνει.

Σχετικὴ τῇ προηγουμένῃ.

Πολλάκις καὶ μωρὸς ἀνὴρ κατακαίριον εἶπε.

616.

Κάνει γάμο, τρῶν τὰ παιδιά του.

Πρὸς τοὺς ἐπιδεικνύοντας τὴν ἀξίαν αὐτῶν εἰς μόνους τοὺς οἰκείους.

Αὐτὸς αὐτὸν αὐλεῖ.

Ἑστίᾳ θύομεν.

617.

Κάνει λογαριασμό, χωρὶς τὸν κάπηλο.

Πρὸς τοὺς λογίζοντας τὰ πράγματα κατὰ τὴν ἰδίαν γνώμην, καὶ πρὸς τὸ συμφέρον των.

618.

Κάνει τὴν γρεντιὰ μάνταλο.

Πρὸς τοὺς δι᾽ οἰκονομίαν στερουμένους πρᾶγμα οὐσιώδους ἀξίας· καὶ πρὸς ἀπερισκέπτους. 620.

Κάνει τὸ γινὶ βελόνι.

Ὁμοία τῇ ἀνωτέρῳ, 619.

619.

Κάνει τὸ γρόσι ζωλότα.

Πρὸς ἀνοήτους κερδοσκόπους.

620.

Κἄποιος σύμβουλο δὲν εἶχε, κι᾽ ἐρωτοῦσε τὸ ῥαβδί του.

Ὅτι εἰς σπουδαίας τινὰς ὑποθέσεις καὶ ἡ μονολογικὴ συζήτησις ὠφελεῖ.

621.

Κἄποιου ἐκαίγονταν τὰ γένεια, κι᾽ ἄλλος ἄναφτε τὸ σουψί του.

Πρὸς τοὺς ἀναλγήτως θεωροῦντας τὴν τῶν ἄλλων συμφοράν. 276.

622.

Κἄποιου ἐκαίγονταν τὸ σπίτι, καὶ ἔλεγ᾽ ἔχω τὰ κλειδιά.

Πρὸς τοὺς ἐξ ἀνοησίας ἀναλγήτως ἀκούοντας τὰς δυστυχίας των. 276, 624, 1569.

623.

Κἄποιου χάριζαν γομάρι, καὶ τὸ κύτταζε ᾽ς τὰ δόντια.

Πρὸς τοὺς μὴ ἐκτιμῶντας τὴν τῶν φίλων εὐδιευθεσίαν. 800.

624.

Κἄπου μ᾽ εἶδες, κἄπου σ᾽ εἶδα.

Ἐπὶ τῶν ἀχαρίστων, καὶ ἐπὶ τῶν λαβόντων πεῖραν τῆς διαθέσεως γνωρίμου τινός.

625.

Κατὰ μάννα, κατὰ κύρι, ἔκαμαν καὶ γυιὸ Ζαφείρη.

Ὅτι τὰ τέκνα τοῖς γονεῦσιν ὅμοια, ἀλλ᾽ οὐχὶ πάντοτε. 126, 201, 513, 1342.

626.

Κατὰ τὰ ῥοῦχα κι᾽ ἡ κυράδα.

Ὅτι τὰ δεινοπαθήματα σχετικὴν τὴν ἐντύπωσιν ἀποτελοῦσι.

629.

Κατὰ τὸν κυνηγὸ καὶ τὰ λαγωνικά.

Σχετικὴ τῇ, 631.

630.

Κατὰ τὸν καιρὸ καὶ τὸν χορό.

Ὅτι δεῖ συμμορφοῦσθαι ταῖς περιστάσεσι. 437.

Ἄλλοτε δ' ἀλλοῖον τελέθειν, καὶ χώρᾳ ἕπεσθαι.

631.

Κατὰ τὸν Μαστρογιάννη καὶ τὰ κοπέλια του.

Ὅτι κατὰ τοὺς προϊσταμένους καὶ οἱ ὑπάλληλοι αὐτῶν. 135.

Αἱ κύνες τὴν δέσποιναν μιμούμεναι.

632.

Κατὰ τὸ μάγουλο κ' ἡ μπάτσα.

Ὅτι κατὰ τὴν θέσιν καὶ κατὰ τὰς δυνάμεις προσδιορίζεται καὶ ἡ ποινή.

633.

Κάτι λάκκον ἔχ' ἡ φάβα.

Ἐπὶ ἐνόχων διδόντων τεκμήρια καὶ σημεῖα, διότι ἡ φάβα (ἔτνος), λάκκον ἔχουσα, ἐλαίου δεῖται. 411.

Οἱ φῶρες τὴν βοήν.

634.

Κεφάλι προσκυνημένο δὲν κόβεται.

Ὅτι οἱ προσπίπτοντες ἐλεοῦνται.

635.

Κι' αὐτὸς τῆς πομπῆς, κι' ὁ ἄλλος τῆς γάνας.

Πρὸς ἀνθρώπους τῆς αὐτῆς κακούργου φύσεως καὶ ἀτιμίας.

Ἐκ τῆς αὐτῆς ψιάθου γεγονώς.

636.

Κι' ἐγὼ ἀπὸ τὸν Ἀδὰμ ἐγεννήθηκα.

Ὅτι ἕκαστος ἔχει τὸν ἐγωϊσμόν του καὶ γνωρίζει τὸ συμφέρον του.

Εἴπερ ἐκ πεύκης, κἀγὼ ἐκ ξύλων ἐπηγνύμην.

637.

Κι' ἐγὼ δὲν τρώγω ἄχυρα.

Παρεμφερὴς τῇ ἀνωτέρω.

638.

Κίνησ' Ὀβρηός, κι' ἔτυχε σαββάτο.

Πρὸς τοὺς ἐπιχειριζομένους ὑπόθεσίν τινα αἰσίαν, καὶ συναντῶντας ἀνυπέρβλητα ἐμπόδια εἰς ἐκτέλεσιν αὐτῆς.

639.

Κλαίει, σὰν ἡ φώκια.

Πρὸς τοὺς δεικνύοντας θλίψιν ἐπὶ ἐξαπατήσει καὶ σκοπῷ πλαγίῳ.

Κροκοδείλου δάκρυα.

640.

Κλαίει, προτοῦ νὰ τὸν βαρέσουν.

Πρὸς τοὺς ἐπικαλουμένους βοήθειαν, πρὶν ἢ ὁ κίνδυνος ἐπιστῇ. Πρὸς τοὺς Ἑβραίους δὲ ἰδιαιτέρως ἀναφέρεται ἡ παροιμία.

641.

Κλαίει ἀπ' τὸν λύκο ὁ βοσκός, κλαίει κι' ὁ καρβουνάρης.

Πρὸς τοὺς συκοφαντοῦντας καὶ ἄνευ αἰτίας κακίζοντας. 90, 322.

642.

Κλαίει γιὰ τὸν καβαλλάρη, ποῦ κουνάει τὰ πόδια του.

Πρὸς τοὺς συμπονοῦντας τοὺς εὐπόρους καὶ εὐτυχεῖς.

643.

Κλαῖνε τὰ ῥοῦχα γιὰ κορμιά, καὶ τὰ κορμιὰ γιὰ ῥοῦχα.

Περὶ τῶν παρ' ἀξίαν κοσμουμένων καὶ ὑπολημπτομένων, ὡς ἐκ τῆς τύχης των, καὶ τὸ ἀνάπαλιν. 1391.

644.

Κλαῖνε κι' ἡ χήραις, κλαῖνε κι' ἡ χαιράμεναις.

Πρὸς τοὺς μεμψιμοιροῦντας, ἐν ᾧ εὐδοκιμοῦσι.

645.

Κλεισοσπίτης (ὁ μακαρίτης).

Εἰρωνικὴ ἔκφρασις πρὸς γεγηρακότα, τὸν καὶ υἱοὺς καὶ ἐγγόνους καταλείποντα ἐν τῷ θανάτῳ του.

Γέρων βοῦς ἀπένθητος δόμοισι.

646.

Κλέφτης ἄπιαστος καθάριος νοικοκύρης.

Πρὸς τοὺς διὰ βαθείας ὑποκρισίας καὶ τέχνης ὑποκρύπτοντας τὰ κακουργήματά των. 1486, 1536.

Ποινὴν φὼρ οὐ γιγνώσκει, εἰμὴ αἰωρεῖται.

647.

Κλέφτ' ἔπιασα, δὲν ἔρχεται· ἄφσε τον, δὲν μ' ἀφίνει.

Ὁμοία τῇ, 379.

Λίρουντες ἠρήμεθα.

648.

Κλέφτης μὲ ποδήματα.

Πρὸς ὑπαλλήλους διαστρέφοντας τὴν δικαιοσύνην.

Παρεμφερὴς ταῖς, 946, 1485.

649.

Κλοτσιὰ τῆς προβατίνας, χαρὰ τοῦ λύκου.

Πρὸς τοὺς τὰ οἰκεῖα βλάπτοντας ἐπὶ ἑτέρων ὠφελείᾳ.

650.

Κόβει τὸ νερὸ ἀπ' τὰ πράσα, καὶ τὸ βάνει 'ς τὰ κρομμύδια.

Πρὸς τοὺς ἀνοήτως ἐκτελοῦντας τὸ ἔργον των.

651.

Κοιμᾶται, καὶ τὸ βρίσκει στρωμένο τὸ τραπέζι.

Περὶ τῶν διατρεφομένων ἐκ ξένων μεριμνῶν καὶ χορηγήσεων.

Εὔδοντι κύρτος αἱρεῖ.

652.

Κοντὸς λογαριασμὸς μεγάλη ἀγάπη.

Ὁμοία τῇ, 769.

Ἅμα δίδου καὶ λάμβανε.

653.

Κοπανίζει νερὸ 'ς τὸ γουδί.

Εἰς ματαιοπονοῦντας. 661.

Τράγον ἀμέλγειν.

654.

Κότα καρκαρίζοντας, φείδι βγαίνει, τρώγει την.

Ότι ὁ φλύαρος καὶ ὁ γλώσσαλγος προσκτᾷ ἐχθροὺς ἐπικινδύνους.

Μὴ κινεῖν κακὸν εὖ κείμενον.

655.

Κότα πήττα τὸν Γεννάρι, κόκοτος τὸν Ἀλωνάρι.

Ὁμοία ταῖς, 531, 533.

656.

Κουβαλάει κρασί, καὶ πίνει νερό.

Πρὸς τοὺς κοπιῶντας διὰ ξένον ὄφελος, καὶ ἀθλίως ἀμειβομένους. 1419, 1615. *Σχετικὴ τῇ,*

Ἀλφοῖσι θύσας, αὐτὸς οὐ φαγῇ κρέας.

657.

Κοῦκκος σὰν φέτο ἄκαιρος, τοῦ χρόνου ἂς μὴ λαλήσῃ.

Ἐπὶ φαινομένων ἀλυσιτελῶν, καὶ πραγμάτων δυσαρέστων.

658.

Κουλούρα φθνάν' ὁ μυλωνᾶς, τεινάζοντας τὰ γένεια.

Ὅτι ὁ πλούσιος καὶ ἐν καταστάσει ἐνδοίας περιελθὼν δύναται ἐκ τῶν στερημάτων του οἰκονομηθῆναι διά τινας ἡμέρας.

659.

Κουμπάρε, φάγε λάχανα, ᾽ς τὸν πάτο πλέει τὸ λάδι.

Πρὸς τοὺς ὑποκρυπτοντας τὴν εὐτέλειαν τῆς προσφορᾶς των διὰ λόγων παχέων. 1657.

660.

Κουμπάρε φάγε λάχανα, καλὸ καὶ τὸ χαβιάρι.

Πρὸς τοὺς προτιμῶντας τὸ κάλλιον τῶν ὑπὸ τὴν διάκρισιν αὐτῶν, καὶ ἀδιαφοροῦντας εἰς τοὺς δὶ αὐτὸ δυσαρεστουμένους. 1354.

661.

Κουφοῦ καμπάνα κι' ἂν λαλῇς, νεκρὸν καὶ ἂν γαργαρίζῃς.

Πρὸς ματαιοπονοῦντας. 654.

Νεκρὸν γαργαρίζειν.

662.

Κόψε κλαρὶ καὶ μαύλα τον (τὸν ἵππον).

Πρὸς τοὺς δι' ἀκαταλλήλων καὶ ἀνοήτων τρόπων προσελκύοντας τοὺς ἀτιθάσσους καὶ φυγάδας. Παρεμφερὴς τῇ ἀρχαίᾳ·

Πόρκῳ ξιφίαν δελέατι μωρὸς ἁλίσκει.

663.

Κουτσοί, στραβοί, ᾽ς τὸν Παντελέημονα.

Ὅτι πρὸς τοὺς ἀγαθοποιοῦντας συρρέουσι σωρηδὸν οἱ δυστυχοῦντες.

664.

Κράξε τον ᾽ς τὸν γάμον σου, ν' ἀκούσῃς καὶ τοῦ χρόνου.

Πρὸς τοὺς ἐξ ἀνοησίας εὐχομένους κακὸν ἀντὶ καλοῦ. 1766.

Καὶ εἰπόντος τινός, ὃ δεῖνα τέθνηκεν, εἰπεῖν, ἀγαθῇ τύχῃ.
Καὶ κεκλημένος εἰς γάμους, τοῦ γυναικείου γένους κατηγορεῖν.

665.

Κρεμάστε τὸν ἀδελφόν μου, κι' ἐγὼ δὲν ἀδειάζω.

Πρὸς τοὺς θυσιάζοντας καὶ τοὺς στενωτέρους συγγενεῖς των, ἵνα μὴ ὑποστῶσι τὴν ποινὴν τῆς ἰδίας των ἐνοχῆς.

666.

Κρένε, κρένε, φλύαρε, ὅσῳ νἄρῃ ἡ γνῶσίς σου.

Ὅτι ἡ φλυαρία ἀποτέλεσμά ἐστι τῆς ἀνοησίας.

667.

Κρένω ᾽γώ, τσαμπουνίζει κι᾽ ἄνδρας μου.

Ἐπὶ γυναικῶν ἀτιθάσσων, καὶ ἐπὶ τῶν δοκισησόφων καὶ περιφρονούντων τοὺς κρείττονας τῇ φρονήσει.

668.

Κρίμα ᾽ς τ᾽ ἀναιβάσματα, καὶ ᾽ς τὰ καταιβάσματα.

Πρὸς τοὺς ματαίως κοπιάσαντας εἰς ἐπίτευξιν σκοποῦ τινος ἐπικερδοῦς. 1399.

Ἄνθρακες ἡμῖν ὁ θησαυρός.

669.

Κρύβετ᾽ ὀπίσω ἀπὸ τὸ δάχτυλο.

Πρὸς τοὺς ἀποπειρωμένους κρύψαι τὰ πασιφανῆ. 708, 953.

Ἐν ἄλῳ δρασκάζει.

670.

Κρύο σίδερο χτυπάει.

Πρὸς τοὺς ἐνασχολουμένους εἰς πρᾶγμα ἀκατόρθωτον.

671.

Κρύψου καὶ χούγιαζε.

Ὁμοία ταῖς, 767, 910.

672.

Κτίζει κάστρο ᾽ς τὸν ἀγέρα.

Πρὸς τοὺς ματαιοσχόλους καὶ χιμαιροπλάστας. 728.

673.

Κτυπάει καὶ σκούζει.

Πρὸς τοὺς ἀδικοῦντας καὶ συγχρόνως ἐπικαλουμένους ὑπὲρ ἑαυτῶν τὴν δικαιοσύνην. 1536.

674.

Κυριακὴ χαροκοπίστρα, καὶ δευτέρα μουρμουρίστρα.

Πρὸς τοὺς μεταμελουμένους μετὰ τὴν ἐξάντλησιν τῶν οἰκονομικῶν των, ὅπως οἱ βάναυσοι τεχνῖται ποιοῦσι καταναλίσκοντες τὰ ἐφόδιά των τὴν κυριακήν.

675.

Κύτταζε τὴν μάννα, καὶ πάρε τὸ παιδί.

Συμβουλή, ἥτις ἐφαρμοζομένη σπανίως ἀποτυγχάνει. 633.

Ἐσθλῆς θυγατέρα ἐκ μητρὸς λαβεῖν.

676.

Κῶλος πῶμαθε νὰ κλάνῃ, εὔκολα δὲν ξεμαθαίνει.

Ὅτι οἱ συνειθίσαντες εἰς τὸ κακὸν δυσκόλως ἀπομανθάνουσιν αὐτό. 956, 1580, 58.

Ὁμοία τῇ ἀρχαίᾳ·

Τὸ σκαμβὸν ξύλον οὐδέποτ᾽ ὀρθόν.

Λ.

677.

Λαγὸς τὴν φτέρην ἔτριβε κακὸ τῆς κεφαλῆς του.

Πρὸς τοὺς προδιδόντας ἑαυτούς, ἐν ᾧ κεκρυμμένοι εἰσί. 670.

Λίξ τὴν μάχαιραν.

678.

Λαγὸ ᾽ς τὸν δρόμ᾽ ἀπάντησε.

Προληπτικὴ ἰδέα δημώδης ἐπὶ ἀπαισιότητος, ὅταν ὁ λαγωὸς συναντηθῇ τῷ ὁδοιποροῦντι. Τοιαύτην τινὰ ἰδέαν εἶχον οἱ ἀρχαῖοι περὶ τοῦ πτηνοῦ βύου, λέγοντες τό,

Βύας ὤφθη.

679.

Λάδι βρέχει, κάστανα χιονίζει.

Πρὸς τοὺς ἐντρυφῶντας καὶ οὐδόλως περὶ τοῦ μέλλοντος μεριμνῶντας. 1555.

᾽Αλκυονίδας ἡμέρας ἄγει.

680.

Λαλεῖ ἡ κοιλιά του λύρα.

Πρὸς τοὺς πεινῶντας· τὸ δὲ ἀνάπαλιν ταύτης ἡ, 442.

681.

Λάχανα ᾽ς τὴ μάννα μου, λάχανα ᾽ς τὸν ἄνδρα μου, κάλλια ἦταν ᾽ς τὴ μάννα μου.

Πρὸς τοὺς μετ᾽ ἀπόρων καὶ κακῶν συζευχθείσας· καὶ μεταφορικῶς, πρὸς τοὺς μεταβάντας ἀπὸ ἀθλίας εἰς ἀθλιωτέραν θέσιν. 315, 601.

682.

Λείπ᾽ ὁ γάτος, καὶ χορεύουν τὰ ποντίκια.

Πρὸς τοὺς ἀτακτοῦντας ἕνεκεν τῆς ἀπουσίας τῶν δεσποτῶν.

683.

Λὲν τ᾽ ἀῤῥώστου νά φάγῃ.

Πρὸς τοὺς ἀπαγορεύοντας ὅ τι φυσικῶς καὶ ἀναγκαίως ἀπαγορεύεται.

Σχετικὴ τῇ ἀρχαίᾳ·

Γυμνῷ φυλακὴν ἐπιτάττεις.

684.

Λίγο τὸ ψωμί του.

Ὁμοία τῇ, 792.

685.

Λόγκος γιὰ κάρβουνα.

Ἱστορική. Ἀνθρακεὺς μεταβαίνων, ἵνα λάβῃ ἡγεμονικὴν θέσιν, καὶ διερχόμενος διὰ πυκνοῦ τινος δάσους, ἐφώνησε τὸ παροιμιῶδες τοῦτο, δεικνύων τὴν φυσικήν του τάσιν καὶ ῥοπήν. 810.

᾽Απέδυ τὸν κροκωτὸν ἡ γαλῆ μῦν ἰδοῦσα.

686.

Λόγο καὶ πέτραν ἔῤῥιξες, δὲν θὰ τὰ ξαναπιάσῃς.

Διότι τὰ ἔπη πτερόεντα, καὶ τὸ ἀποτέλεσμα αὐτῶν, ἀπερισκέπτως ῥιπτομένων, δυσάρεστον εἰς τὸν λέγοντα ἀποβαίνει.

Ῥίψας λόγον τις, οὐκ ἀναιρεῖται πάλιν.

687.

Λόγος του καὶ λόγος μου.

Πρὸς τοὺς ἀνενδότως ἐρίζοντας, καὶ ἰδίως ἐπὶ τῶν αὐθαδῶν νεανιῶν, ἀντιταττομένων εἰς τὰς παρατηρήσεις τῶν πρεσβυτέρων.

Ἔπος πρὸς ἔπος ἠρειδόμεθα.

688.

Λοῦζέ με καὶ χτένιζε, ξέρω, ποιὸς μὲ γέννησε.

Ἐπὶ ξένων καὶ ἀχαρίστων.

Βοῦς ἀλλότριος τὰ πολλὰ ἔξω βλέπει.

689.

Λύκε, τί εἶσαι χοντρολαίμης; δὲν ὀκνεύω καὶ χοντραίνω.

Εἰς μὴ ὀκνηρούς, καὶ ἐκ τούτου προσποριζομένους τὰ ἀναγκαιοῦντα. Σχετικὴ τῇ, 692.

Ἐξ ἔργων δ' ἄνδρες πολύμηλοι τ' ἀφνειοί τε.

Μ.

690.

Μαζὺ μὲ τὰ ξερὰ καίγονται καὶ τὰ χλωρά.

Περὶ ἀθώων τιμωρουμένων ἐκ περιστάσεως μετὰ τῶν ἐνόχων καὶ κακούργων.

691.

Μαθημένα τὰ βουν' ἀπὸ χιόνια.

Πρὸς τοὺς συνειθισμένους τῇ δεινοπαθείᾳ καὶ ἀτυχίᾳ. 1306.

692.

Μάθημα, ξεμάθημα, δύο καλὰ μαθήματα.

Ὅταν ὁ καλομαθὼν εὐκόλως ἀπομανθάνῃ.

693.

Μάθε, γέρο, γράμματα τώρα 'ς τὰ γεράματα.

Ὅτι ἐγκαίρως τὰ καλὰ κτῶνται.

694.

Μάϊς ἄβρεχος, τρύγος ἄμετρος.

Γνώμη παροιμιώδης παρὰ τοῖς ἀμπελουργοῖς.

695.

Μακρυὰ μαλλιά, λίγα μυαλά,

Τὴν ἀλήθειαν ταύτην πολλάκις αἱ γυναῖκες καταδεικνύουσι.

Γυναικὸς φρένες.

696.

Μαλόνουμε, γειτόνισσα.—(ἔλα) 'ς τὰ νύχια στέκω.

Πρὸς τοὺς ἐκ συστήματος φιλέριδας.

697.

Μάρτυρας ἔβγ' ἂν εὐκαιρῇς, κι' ἂν ἔχῃς ἐγγυήσου.

Τὴν ἀποτροπὴν τῶν δύο αὐτῶν πράξεων, καὶ ἰδίως τῆς πρώτης ὑπαγορεύει τὸ φιλήσυχον, ἀλλ' οὐχὶ καὶ ἡ φιλανθρωπία. Τὴν ἐγγυοδοσίαν δὲ ἀπηγόρευσαν καὶ οἱ ἀρχαῖοι διὰ τοῦ ἀποφθέγματος.

Ἐγγύη, πάρα δ' ἄτη.

698.

Μάρτις βρέχει; ποτὲ μὴν πάψῃ.

Γεωργικὴ εὐχή, καὶ προοιωνισμὸς εὐφορίας.

Ὁμοία ταῖς, 82, 764.

699.

Μᾶς γέννησεν ἡ κότα 'ς τὴ σκούφια μας τ' αὐγό.

Πρὸς κλέπτην ἐπ' αὐτοφόρῳ συλληφθέντα καὶ σπεύδοντα εἰς δικαιολόγησιν, καὶ πρὸς τοὺς ἀποροῦντας ἐπὶ συνήθων ἔργων καὶ φαινομένων.

700.

Μᾶς ἔμαθαν οἱ Κρητικοί, πῶς εἴμεσθε Χανιώταις.

Πρὸς τοὺς ὑπὸ ψευτῶν ἀνακαλυπτομένους ψεύτας.

Εἰς Κρῆτας κρητίζειν.

Ἀλωπεκίζειν πρὸς ἑτέραν ἀλώπεκα.

701.

Μᾶς ἔπιασαν 'ς τὰ πράσα.

Πρὸς κλέπτας ἢ ἀπαταιῶνας συλληφθέντας ἐπ' αὐτοφόρῳ.

702.

Μάτια μου, πραμάτεια μου.

Ὁμοία ταῖς, 577, 1619.

703.

Μαυλίστρας γυιὸ κάμε γαμβρὸ 'ς τὴ κόρη σου (ἂν θέλῃς).
Καὶ νὰ μὴν κάμῃς νύφη σου μαυλίστρας θυγατέρα.

Διότι εἰς τὴν καρδίαν τῆς κόρης ἐνεχαράχθη ἀνεξάλειπτος ἡ κακοήθεια τῆς μητρός.

Μητρὸς δείκελον θυγάτηρ.

704.

Μαύρη μοίρα πούχες, ἄνδρα, ὅλ' ἐπνίγηκαν καὶ σ' ἤρθες!.

Ὁμοία ταῖς, 96, 667, 707.

705.

Μ' ἀγαπᾷς; ῥώτα τὴν καρδιά σου.

Ὅτι συνήθως ὁ ἀγαπῶν ἀνταγαπᾶται.

706.

Μεγαλόνει τὸ γομάρι, καὶ κονταίνει τὸ σαμάρι.

Ὅτι αὐξανομένων τῶν ἀναγκῶν ἐπαυξάνουσιν καὶ αἱ δαπάναι.

707.

Μ' ἔκαμες κι' ἐγέλασα, κ' ἦταν κι' ἄνδρας μ' ἄρρωστος.

Εἰς γυναῖκας μοιχαλίδας. 56, 667, 703.

708.

Μ' ἕνα κεφάλι γεράζει ὁ ἄνθρωπος, καὶ δὲν γεράζει μ' ἕνα βιό.

Διότι ὁ πλοῦτος διατρέχει κινδύνους καὶ περιπετείας ποικίλας.

Ζεὺς γάρ τοι τὸ τάλαντον ἐπιῤῥέπει ἄλλοτε ἄλλῳ.

709.

Μ' ἕνα παιδὶ πολλοὺς κουμπάρους.

Πρὸς τοὺς ὑποσχομένους εἰς πολλοὺς ἓν καὶ τὸ αὐτὸ πρᾶγμα.

710.

Μὲ κυττάζει, σὰν ὁ λύκος τὸ φεγγάρι.

Ὅτι οἱ κακοῦργοι καὶ ἄδικοι μισοῦσι τοὺς τῶν νόμων ἐκτελεστάς, καὶ τοὺς ἐμποδίζοντας αὐτοὺς ἐκ τῆς κακουργίας.

Οἶδα, ὅτι σὲ λυπῶ λύχνον καίων.

711.

Μέλι καὶ γάλα γίνηκαν.

Εἰς συμφιλίωσιν ἐχθρῶν. 1559, 1605.

712.

Μὲ μακρὺ σουψὶ 'ς τὸ χέρι, καὶ 'ς τὸ σπίτι ὁ Θεὸς τὸ ξέρει.

Πρὸς τοὺς ἐξαπατῶντας τοὺς ἄλλους δι' ἐξωτερικῶν ἐπιδείξεων.

713.

Μὲ ξένα φτερὰ (πέτεται).

Πρὸς τοὺς διὰ ξένων βοηθημάτων συντηρουμένους.

Αἰσώπειος κολοιός.

714.

Μὲ ξέρεις, καὶ σὲ ξέρω.

Πρὸς τοὺς ὁμοιβαίως γιγνώσκοντας τὰ ἰδιαίτερα αὐτῶν προσόντα καὶ ἰδιώματα.

Οἶδα Σίμωνα, καὶ Σίμων ἐμέ.

715.

Μεροδούλι, μεροφάγι,

Πρὸς τοὺς μόλις ἐπαρκοῦντας εἰς τὴν συντήρησιν τῶν οἰκείων.

716.

Μέσα, Μαρία· ἔξω, Μαρία.

Πρὸς τοὺς ἐπικαλουμένους τὴν συνδρομήν τινος ἐν τῷ καιρῷ τοῦ κινδύνου, καὶ μετὰ τὴν ἐπίτευξιν τῆς συνδρομῆς ἐχθρικῶς καὶ ἀχαρίστως διακειμένους. Ἡ παροιμία ἔκτινος Ἑβραίας, ἐπικαλεσθείσης τὴν Θεομήτορα ἐν ταῖς στιγμαῖς τῶν ὀδύνων της.

717.

Μὲ σχοινὶ τιποτένιο δὲν κρεμιέται.

Πρὸς τοὺς πολυκρότους εἰς τὸ κακουργεῖν, καὶ πολυκρότως ἐν ὑψηλῇ θέσει δηλ. ἀπαγχονιζομένους.

Ἐξ ἀξίου τοῦ ξύλου κἂν ἀπάγξασθαι.

718.

Μὲ τὰ ἑκατὸ 'ς τὴ φυλακὴ καὶ μὲ τὰ χίλια μέσα.

Εἰς ταὐτότητα τοῦ κακοῦ. 552, 914, 1386.

719.

Μὲ τὰ λιθάρια μου μὲ βαρεῖ.

Εἰς τοὺς προσβαλλομένους διὰ τῶν αὐτῶν μέσων, ἅτινα ἐχορήγησαν τοῖς ἄλλοις ὡς βοηθήματα, καὶ ἰδίως ἐπὶ ἀχαρίστων.

720.

Μὲ τὰ χέρια τὰ δίνει, καὶ μὲ τὰ ποδάρια τὰ μαζόνει.

Πρὸς τοὺς πωλοῦντας ἢ δανείζοντας εἰς κακοτρόπους καὶ δυσκόλους. 952.

721.

Μὲ τὴ μυρωδιὰ σ' εὑρίσκει.

Περὶ τῶν ἐξένους μικροῦ τεκμηρίου ἢ διδομένου ἀνακαλυπτόντων τὰ ἀφανῆ.

Ἐξ ἑνὸς τὰ πανθ' ὁρᾷ.

722.

Μὲ τὴ φωνὴ κι' ὁ Λάζαρος — καὶ ὁ Γάϊδαρος.

Περὶ τῶν παρουσιαζομένων ἅμα προσκληθῶσιν, ἢ ὀνοματισθῶσι. 60.

723.

Μὲ τὸ ἀμάξι πιάνει τὸν λαγό.

Περὶ τῶν συλλαμβανόντων τὰ θηρευόμενα ἀντικείμενα διὰ τέχνης καὶ ὑπομονῆς· ἀναφέρεται δὲ καὶ εἰς τοὺς ἄνευ καταλλήλων μέσων θηρεύοντας.

Καρκῖνος λαγωὸν αἱρεῖ.

Νευρὸν ποδωκίην νικᾷ χελώνη.

724.

Μὲ τὰ κόλυβα τὰ ξένα μακαρίζει τοὺς γονεῖς του.

Πρὸς τοὺς ἐπωφελουμένους ἐκ ξένων ἱδρώτων καὶ μέσων.

725.

Μὲ τὸ βελόνι τὰ μαζόνει, καὶ μὲ τὸ φτυάρι τὰ σκορπάει.

Πρὸς τοὺς ἐξ ἑνὸς μέρους αὐστηροὺς οἰκονόμους, καὶ ἐξ ἄλλου ἀψήφους καταναλωτάς.

726.

Μὲ τὸν μεγαλείτερόν σου φάγε καὶ πιέ, καὶ σήκω νηστικός.

Ὁμοία τῇ, 1200.

Ἀηδὼν μὴ εἰς μῶλον καλέσῃ ἀετόν.

727.

Μὲ τὸν δικό σου φάγε καὶ πιέ, καὶ συντροφιὰ μὴν κάμῃς.

Διότι ὡς ἐκ τῶν ἰδιαιτέρων συμφερόντων προκύπτουσι πολλάκις μίση καὶ συγγενομαχία.

728.

Μὲ τὸν νοῦν πλουταίν' ἡ κόρη, μὲ τὸν ὕπνο ἡ ἀκαμάτρα.

Ἡ κόρη φανταζομένη γαμβρὸν ἐπίζηλον καὶ ἕτοιμον, καὶ ἡ ἀκαμάτρα ὀνειρευομένη ἐν τῇ φιλυπνίᾳ της μεγάλα εὐτυχήματα. 950.

Καὶ γὰρ ἐν ὕπνοις πᾶσα κύων ἄρτους μαντεύεται.

729.

Μὲ τὸν παρά σου κάθεσαι παραπάνου.

Ὅτι τὸ διὰ χρημάτων ἐπιτυγχανόμενον ἀποκτᾷ πᾶς τις ὁ ἔχων τὸν τρόπον τοῦ ἐξοδεύειν.

730.

Μὲ τὸ στόμα μπάρδα μπάρδα, μὲ τὰ χέρια κρατημάρα.

Ὅτι τὸ διὰ λόγων ἀστειεύεσθαι οὐ βλάπτει, ἐν ᾧ τὸ διὰ χειρῶν ἐπάγει δεινὰ ἀποτελέσματα.

731.

Μὲ τοῦ ζουρλοῦ τὸ χέρι τὸ φείδι ἀπὸ τὴν τρύπα.

Πρὸς τοὺς ἀνοήτους, τοὺς διὰ ξένον συμφέρον διακινδυνεύοντας. 736.

732.

Μὲ τοὺς ζουρλοὺς ζουρλικά.

Ὅτι πρὸς ἐπίτευξιν ὠφελείας τινὸς δεῖ συμμορφοῦσθαι ἐνίοτε, μεθ' ὧν ἐξ ἀνάγκης συμβαδίζομεν καὶ συμβιοῦμεν.

Μετὰ νοσούντων μαίνεσθαι καλόν.

733.

Μέτρα κεφάλια καὶ κόβε σκούφιαις.

Πρὸς τοὺς κακῶς διανέμοντας τὰς κοινὰς ὠφελείας.

734.

Μὴν ἐβγάζῃς τὰ ποδάρια ἔξ' ἀπὸ τὴν τσέργα σου.

Ὅτι ὁ ἐξερχόμενος τῶν ὁρίων του προσκόπτει καὶ μετανοεῖ. 1716.

Μηδὲν ὑπὲρ τὸν καλάποδα.

735.

Μὴ θωρῇς με, πῶς κουτσαίνω, ἰδὲς τὴν ἴσια μου τὴν μοῖρα.

Πρὸς ἀνεπιδεξίους εὐδοκιμοῦντας διὰ τῆς συνδρομῆς τῆς τύχης. 1275.

Αὐτόματα ὁ Θεὸς ἀνήσι τὰ καλά.

736.

Μὴν κρεμάσῃς πρῶτος τῆς γάτας τὸ κουδούνι.

Ἡ παροιμία ἐκ τοῦ μύθου τῶν ποντικῶν, καὶ σχετίζεται μετὰ τῆς, 731.

Κίνδυνος ἡ ἐν πρώρᾳ σελίς.

737.

Μὴ μᾶς τὸν παραπαινᾷς, βράδυ τόνε βλέπουμε.

Ἐπὶ τῶν ἐπαινουμένων, πρὶν ἢ δοθῇ πεῖρα τῆς ἀξίας των. 1550.

738.

Μὴν παρατραβᾷς τὸ σχοινί.

Ὅτι αἱ καθ' ὑπερβολὴν ἀντιποιήσεις ἐπιφέρουσι καὶ τὴν ἀπώλειαν τῶν διακατεχομένων. 1373.

Ἀποβρηγνύεται τεινόμενον τὸ καλώδιον.

739.

Μὴ στάξ' ὁ Θεὸς καὶ βρέξῃ τον.

Πρὸς τοὺς λίαν προφυλακτικοὺς καὶ φιλαθένους.

740.

Μὴν τάξῃς τοῦ ἁγίου κερί, καὶ τοῦ μικροῦ παιδιοῦ κουλλούρι.

Πρὸς τοὺς ὑποχρεουμένους εἰς πρόσωπα μὴ λησμονοῦντα τὴν ἐπίτευξιν τῶν ἅπαξ δοθεισῶν ὑποσχέσεων.

741.

Μὴ τὰ κλωθογυρίζῃς.

Ἐπὶ τῶν ἀναβαλλόντων τὴν ἐκτέλεσιν ἀναποφεύκτων πράξεων.

742.

Μὴ τὰ φέρνῃς γύρα

Τὸ αὐτὸ τῇ ἐννοίᾳ. 741.

743.

Μήτε γουρούνια εἶχ' ὁ παππᾶς, μήτε καὶ θέλει ν' ἄχῃ.

Περὶ τῶν ἀποφευγόντων τὰ ὀχληρὰ καὶ θορυβώδη. 428.

744.

Μήτε ὁ Μάρτις καλοκαίρι, μήτ' ὁ Αὔγουστος χειμῶνας.

Διότι οἱ δύο αὐτοὶ μῆνες εἰσὶ τὸ μεσότειχον τοῦ χειμῶνος καὶ τοῦ θέρους. 109.

745.

Μήτ' ὁ σκύλος τρώγει τ' ἄχυρο, μήτε τὸν γάϊδαρον ἀρίνει.

Πρὸς τοὺς ἐκ κακεντρεχείας ἀποστεροῦντας τοὺς ἄλλους ἐκ τῶν μὴ αὐτοῖς ἀναγκαιούντων.

Κύων ἐν φάτνῃ

746.

Μὴ χάνῃς τὰ χρυσά σου τὰ λόγια.

Εἰς τοὺς συμβουλεύοντάς τινα ὑπὲρ τοῦ ἰδίου συμφέροντος. 45.

Εἰς τοῦτα μὴ ἀκούοντων (λαλεῖς).

747.

Μὴ χάσῃ ἡ Βενετιὰ βελόνι.

Περὶ ζημίας ἀνεπαισθήτου.

Οὐ παρ' ἕνα τὰ Σπάρτας.

748.

Μία ζεστὴ καὶ μία κρύα.

Πρὸς τοὺς περιοδικῶς ἀπὸ ἐλπίδος εἰς ἀπόγνωσιν μεταβαίνοντας.

749.

Μία μου καὶ μία σου, καὶ μία μου.

Εἰς τοὺς διανομεῖς τῶν κοινῶν ὠφελειῶν, καὶ σφετεριζομένους τὸ πλεῖζον τοῦ εἰς ἄλλους ἀνήκοντος.

Καθάπερ αἱ τιτθαί γε τσιτίζει κακῶς.

750.

Μιὰ 'ς τὴ χάσι, καὶ μιὰ 'ς τὴ γιόμωσι.

Περὶ σπανιωτάτων φαινομένων.

751.

Μιὰ 'ς τὸ σίδερο, καὶ μιὰ 'ς τ' ἀμόνι.

Ὅτι συμφέρει, ἵνα δίδωμεν καὶ περιοδικήν τινα ἐπανάπαυσιν καὶ περίθαλψιν τοῖς ἐργάτοις καὶ δούλοις.

752.

Μιὰ τοῦ φίλου, δύο τοῦ φίλου, τρεῖς καὶ τὴν κακήν του ἡμέρα.

Ὅτι πρὸς τοὺς ἀναιδεῖς ἀπαιτεῖται τελευταῖον ἡ ἄρνησις καὶ ἐπίπληξις πρὸς παῦσιν τῆς ἀναιδείας των.

Λίδως οὐκ ἀγαθὴ κεχρημένῳ ἀνδρὶ προΐκτῃ.

Λὶς μὲν γὰρ καὶ τρὶς τάχα τεύξεαι, ἢν δ' ἔτι λυπεῖς...

753.

Μικρὸν κῶλον δὲν ἔδειρες, μέγαν μὴ φοβερίζῃς.

Ὅτι τὰ κακὰ ἀπὸ τῆς τρυφερᾶς ἡλικίας δύνανται περιορισθῆναι.

754.

Μικρὸ 'παίνα, καὶ μεγάλο καβαλίκα.

Ὅτι οὐχὶ τὸ κομψόν, ἀλλὰ τὸ ἰσχυρὸν προτιμητέον πρὸς ἰδίαν χρῆσιν. 1066.

Μικρὴν νῆα αἰνεῖν, μεγάλῃ δ' ἐνὶ φορτία θέσθαι.

755.

Μ' ὅποιο δάσκαλο καθίσῃς, τέτοια γράμματα μαθαίνεις.

Ὁμοία τῇ, 631.

Ἐσθλὰ μὲν ἀπ' ἐσθλῶν μαθήσῃ.

756.

Μουλάρι ποιὸς σ' ἐγέννησε;—τ' ἄλογο εἶναι ὁ θειός μου.

Πρὸς τοὺς σεμνυνομένους ἐπὶ τῷ γένει τῆς μητρός, ἵνα κατακαλύψωσι τὴν εὐτέλειαν τοῦ πατρός των.

757.

Μουνουχίζει τὰ σκυλιὰ τοῦ κόσμου, καὶ βάνει ἁλάτι ἐδικό του.

Πρὸς τοὺς ἀφρόνως κοπιῶντας καὶ δαπανῶντας διὰ ξένον ὄφελος. 421, 1849.

758.

Μοῦ φεύγει σὰν τὸ χέλυ.

Περὶ τῶν ὀλισθηρῶν καὶ ἀκατασταλαίστων ἐν ταῖς συνδιαλέξεσι, περὶ ὧν ἔλεγον οἱ ἀρχαῖοι

Τῷ θρίῳ τὸν ἔγχελυν.

759.

Μπαμπάκια ἡ στράτα του.

Εὐχὴ πρὸς αἰσίαν εὐόδωσιν καὶ ἐπιχείρησιν.

Οὐδ' ἄκανθα ἀμύξει (αὐτόν).

760.

Μπῆκαν ἢ μέραις 'ς τὸ σακκί.

Πρὸς τοὺς ἀνυπομονοῦντας.

761.

Μπροστ' ἀπὸ τὰ μουλάρια καὶ ὀπίσ' ἀπ' τὰ τουφέκια.

Ὅτι δεῖ ἀπομακρύνεσθαι τῶν κινδυνωδῶν θέσεων.

Ἔξω βελῶν καθίσαι.

762.

Μυρίσου κι' ἔπαρε.

Φράσις βάνανσος, αἰνιττομένη κόπρου ὀσμήν.

Ν.

763.

Ν' ἀπεθάνῃ σὲ ψιλὴ θέσι.

Κατάρα ὑπὸ σχῆμα εὐχῆς, σημαίνουσα τὴν ἀγχόνην.

Βάλ' εἰς ἀγχόνην.

764.

Νὰ βρέξ' Ἀπρίλις δώδεκα, καὶ ὁ Μάϊς μιὰ καὶ φίνα.

Εὐχὴ γεωργῶν εἰς ἐπίτευξιν πλουσιωτάτης συγκομιδῆς.

765.

Νὰ ζήσῃ ὅποιος μ' ὕβρισε, νὰ σκάσ' ὅποιος μοῦ τῶπε.

Ὅτι μισητότερος ὁ καταμηνυτὴς παρὰ τὸν ὑβριστήν.

766.

Νὰ ἤμεσθε φίλοι στενοί, καὶ τὸ πουγκί μας νὰ μαλόνῃ.

Ὁμοία ταῖς, 490, 1240.

767.

Νὰ εἶχα τὴν νεότη του, καὶ νὰ μὴν εἶχα τὴν ὀκνηριά του.

Ὁμοία τῇ, 1247.

768.

Νὰ καβούρους, δός μου ἀλεύρι.

Πρὸς τοὺς ἀνταλλάττοντας τὰ εὐτελῆ διὰ τῶν ἀξιολόγων.

769.

Νὰ καὶ δός μου, καὶ χαραὶς μεγάλαις.

Ὁμοία ταῖς, 612, 652.

770.

Νἄκαναν ἢ μυίγαις μέλι, τρεῖς ὀκάδες 'ς τὸ παρά.

Ὅτι τὸ σπάνιον καὶ δυσεπίτευκτον διὰ πολλοῦ τιμᾶται, καὶ τ' ἀνάπαλιν. Σχετικὴ τῇ,

Βότρυας οὐ κύει ἄκανθα.

771.

Νά, κυρὰ γειτόνισσα, τὸ δικό μου τ' ὄνομα.

Πρὸς τοὺς ἀποδιδόντας τοῖς ἄλλοις τὰ ἑαυτῶν αἴσχη καὶ ἁμαρτήματα.

Οἱ φῶρες προσεγκαλοῦσι.

772.

Νὰ λείψῃ τὸ πιπέρι μου, νὰ ἰδῶ τὴ μαγειριά σου.

Πρὸς τοὺς ζἀνεπιτηδείους, καὶ διὰ ξένης συνδρομῆς εὐδοκιμοῦντας καὶ προαγομένους.

773.

Νὰ λιλί, δός μου τσιτσί.

Πρὸς τοὺς διὰ τῆς προκαταβολῆς τοῦ χρηματικοῦ ἀκολασταίνοντας. 167. *Τοιοῦτόν τι ὑπαινίττεται καὶ ἡ ἀρχαία παροιμία.*

Κακὴ πρόδοσις.

774.

Νὰ μεταγενόμουν νύφη, θἄξερα νὰ προσκυνάω.

Εἰς ἀνοήτους γυναῖκας ἐπιθυμούσας τὴν χηρείαν. 432.

775.

Νὰ μὴν ἰδῇ θάνατο ᾽ς τὸ σπίτι του.

Ἀντὶ τοῦ, Καταλάβῃ αὐτὸν πρὸ παντὸς οἰκείου ὁ θάνατος. 763.

776.

Νὰ νογᾶς καὶ νὰ βλογᾶς.

Περὶ τῶν νοούντων καὶ πραττόντων τὰ χρέη των.

777.

Νὰ ξεχωρισθῇ ἡ ἔρα ἀπὸ τὸ στάρι.

Ἐπὶ διαλύσεως τῶν ζιζανίων καὶ ἐμπλοκῶν. 1370.

778.

Νὰ σὲ εἰδῶ μὲ ἕνα μάτι.

Δολία ἔκφρασις, αἰνιττομένη ποινήρως τὴν ἐξόρυξιν τοῦ ὀφθαλμοῦ ἐκείνου, πρὸς ὃν ἀπευθύνεται. 763, 775.

779.

Νὰ σὲ ἰδῶ τὸ Μάϊ μὲ γούνα, καὶ τὸν Αὔγουστο μὲ σεγκούνα.

Πρὸς τοὺς ἀσυμφώνως ταῖς καιρικαῖς περιστάσεσι βιοῦντας καὶ συμπεριφερομένους· ἰδιαζόντως δὲ ἡ παροιμία ἔχει χρῆσιν ὑποκεκρυμμένης ἀρᾶς.

780.

Νὰ σὲ πιάσω φίλο γιὰ τὸν χειμῶνα.

Πρὸς δολίους καὶ προδότας.

781.

Νὰ σὲ χαρῶ δαμάσκηνο, σὰν τὸ νερὸ ᾽ς τὸ κόσκινο.

Εὐχὴ εἰρωνική. 1332.

782.

Νὰ σὲ φτύσῃ, σὲ φαρμακεύει.

Εἰς βλοσυροὺς καὶ κακεντρεχεῖς.

783.

Νὰ σοῦ δείξω γιὰ νὰ μάθῃς, πόσ᾽ ἀπίδια παίρν᾽ ὁ σάκκος.

Εἰς ἀξίους ποινῆς καὶ περιορισμοῦ.

784.

Νὰ τοῦ εἰπῇ ὁ παππᾶς ᾽ς τ᾽ αὐτί.

Κατάρα ἐπὶ ταχείᾳ ἀποβιώσει.

785.

Νἄταν τὰ φῶτα φωτεινά, καὶ ἡ λαμπριὰ βροχάτη.

Ἐπιθυμία καὶ εὐχὴ γεωργική.

786.

Ν' ἀντρέπωμαι τὸν ἕναν, ν' ἀντρέπωμαι τὸν ἄλλον, ἐκεράτωσα τὸν ἄνδρα μου.

Πρὸς τοὺς ὑποδικαιολογοῦντας τὴν ἐπὶ τὸ κακὸν τάσιν των, καὶ πρὸς τοὺς πράττοντας τὸ κακὸν ἐξ ἀνοησίας,

787.

Νὰ φᾶμε, καὶ νὰ πᾶμε· νὰ πιοῦμε, καὶ νὰ ἰδοῦμε.

Ὅτι ἐκ τοῦ πίνειν παράγεται καὶ ἡ ἀλλαξογνωμία, καὶ ἡ παρεκτροπή. 1103.

788.

Ν' ἀφήσουμε τὸ γάμο, νὰ πᾶμε γιὰ παλιούρια.

Πρὸς τοὺς ἀγνοοῦντας τὸ συμφερώτερον δι' ἑαυτούς.

Τὴν ὑπέραν ἀφεὶς, τὸν πόδα διώκει.

789.

Νἄχαν ἡ κουρούναις γνῶσι, νὰ σοῦ δίνανε καμπόση.

Πρὸς ἄφρονας καὶ πρὸς τοὺς ἐκ τοῦ γήρατος καταξάντας ἠλιθίους, περὶ ὧν οἱ ἀρχαῖοι ἔλεγον.

Ἀνδρὸς γέροντος ἀσταφὶς τὸ κρανίον.

790.

Νἄχα τὸ πάσχα νἄτρωγα, κι' ἀπόπασχα νὰ 'φόρουνα.

Ὅτι ἐν ἐλλείψει τῶν ὅλων ἀναγκαίων προτιμότερα τὰ οὐσιώδη τῶν ἐπουσιωδῶν.

791.

Νερὸ τοῦ χάρου κουβαλεῖ.

Πρὸς ἐπιθανατιῶντας. 684, 1741.

Σελίνου δεῖται.

792.

Νηστεύει ὁ δοῦλος τοῦ Θεοῦ, γιατὶ ψωμὶ δὲν ἔχει.

Περὶ τῶν ἐξ ἀνάγκης καὶ οὐχὶ ἐκ προαιρέσεως ἀπεχόντων τῶν κακῶν.

793.

Νόστιμα καὶ τὰ κάρδαμα, εἰς ὅποιον ἔχει πεῖνα.

Οἱ ἀρχαῖοι ἔλεγον.

Γλυκαίνει λιμὸς κυάμους.

594.

Ντροπαλὸς διακονιάρης ἔχει τὸ σακκούλι του ἀδειανό.

Ὁμοία ταῖς, 430, 938.

795.

Νύφη πάτα μὲ τὸ δεξί.—Δὲν ἔχω σκοπὸ νὰ πολυκαθίσω.

Πρὸς τοὺς μὴ ἔχοντας καλὴν διάθεσιν εἰς ἐπιχείρημά τι γενόμενον παρὰ τὴν θέλησιν αὐτῶν.

796.

Νίψου, κι' ἀποφάγαμε.

Ἐπὶ τῶν ἀποσοβουμένων τῆς κοινῆς ὠφελείας.

Ξ.

797.

Ξένον θρέφεις; λύκο θρέφεις.

Ὁμοία ταῖς, 944, 798.

798.

Ξένος πόνος ξῶδερμος.

Ὁμοία ταῖς, 797, 318, 912, 1128. 1340.

799.

Ξεσκούδισε τ᾽ αὐτιά σου.

Πρὸς τοὺς μὴ προσεκτικούς.

Ὠσὶν ἑστῶσι.

800.

Ξείδι χάρισμα, γλυκὸ σὰν μέλι.

Ὅτι καὶ τὸ εὐτελέστερον δῶρον ἀρεστόν ἐστι. 625.

801.

Ξέρ᾽ ἡ μάννα μας νὰ φθυάνῃ πήττα, μὸν δὲν ἔχ᾽ ἀλεύρι.

Εὐκατάληπτος. 1521.

802.

Ξέρ᾽ ἡ κλώσσω, πῶς πατάει τὰ πουλιά της.

Πρὸς τοὺς εἰδότας τὸ ἔργον των.

803.

Ξέρει νὰ κλέψῃ καὶ δὲν ξέρει νὰ κρύψῃ.

Περὶ τῶν ἀνεπιδεξίων εἰς τὸ κρύπτειν τὰς κακουργίας των.

Ἀνδὸς τὴν θύραν ἔκλεισε.

804.

Ξέρ᾽ ὁ γύφτος, τί ἔχει ὁ στράγιστος.

Πρὸς τοὺς εἰδότας, τί πράττουσι.

805.

Ξούρισε τ᾽ αὐγό, καὶ βγάλε τὸ μαλλί του.

Πρὸς τοὺς ματαιοπονοῦντας.

Ὠὸν τίλλειν.

806.

Ξύλα κούτσουρα, δαυλιὰ καμένα.

Πρὸς τοὺς οὐδεμίαν σειρὰν τηροῦντας εἰς τὰς ὁμιλίας των.

807.

Ξυνὰ τοῦ βγῆκαν τὰ γέλοια.

Πρὸς τοὺς ὑφισταμένους ζημίαν καὶ βλάβην ἐκ πραγμάτων φαινομένων κατ᾽ ἀρχὰς ἐπωφελῶν καὶ εὐχαρίστων.

808.

Ξύσου καὶ κακοπόρεψε, τὴν Πασχαλιὰ ἀλλάζεις.

Πρὸς τοὺς χαμερπεῖς καὶ κακοζωοῦντας ἕνεκεν φειδωλείας στενῆς.

Ο.

809.

Ὁ ἀετὸς μυίγαις δὲν πιάνει, καὶ μὲ μυίγαις δὲν χορταίνει.

Πρὸς τοὺς περιφρονοῦντας τὰ εὐτελῆ. 425.

Ἀετὸς μυίας οὐ θηρεύει.

810.

Ὁ ἀγενὴς εὐγενὴς δὲν γένεται.

Ὁμοία ταῖς, 685, 817.

Πίθηκος ὁ πίθηκος, κἂν χρύσεα φέρῃ.

811.

Ὁ ἅϊ Μηνᾶς ἐμήνυσε, πούλια μὴ ξημερώσῃ.

Ἀερονομικὴ παρατήρησις τῶν ἁπλουστέρων, σημαίνουσα τὴν ἀπέλευσιν τοῦ χειμῶνος.

812.

Ὁ ἅϊ Μηνᾶς ἐμήνυσε, καὶ τοῦ ἅϊ Φιλίππου αὐτοῦ εἶναι.

Ἑορτολογική.

813.

Ὁ ἀκριβὸς διπλᾶ πλερόνει.

Εὐκατάληπτος.

814.

Ὁ ἀνήφορος θὰ δείξῃ τῆς γρηᾶς τὸ παίνεμα.

Παρεμφερὴς τῇ ἀρχαίᾳ,

Ναῦς παλαιὰ πόντον οὐχὶ πλευσίμη.

815.

Ὁ ἀκριβὸς καὶ ὁ ψεύτης ταιριάζουν γλήγορα.

Διότι ἀλλήλους ἀπατῶσιν, ἀλλ' ὁ ψεύτης πάντοτε κερδίζει.

816.

Ὁ ἄνθρωπος ὁ μοναχός, καὶ ς τὸ φαγὶ περνᾷ κακῶς.

Ἐν ἐξαιρέσει τῶν μοναχῶν κληρικῶν, ἀλλ' οὐχὶ καὶ ἐκείνων, περὶ ὧν ὁ Παλλαδᾶς συνέθετο τὸ ἐπίγραμμα. Εἰ μοναχοί, τί τοσσοίδε; εἰδὲ τοσσοίδε, πῶς μοναχοί; ὦ πληθὺς μοναχῶν, ψευσαμένη μονάδα.

817.

Ὁ βλάχος ἄρχων κι ἂν γενῇ, πάλε πριτσιαὶς μυρίζει.

Πρὸς ἀγενεῖς προαχθέντας, ἀλλὰ τηροῦντας τῆς ἀγενείας των τὰ ἐλαττώματα καὶ προσόντα. Βλάχους ἐννοεῖ τοὺς ποιμένας. 585, 810.

818.

Ὁ βρυκόλακας ἀπὸ τὴ γενεά του τρώγει.

Ὅτι ὁ κακὸς τοὺς συγγενεῖς του πρώτους κακοποιεῖ.

Ἀφ' ἑστίας ἀδικεῖν.

719.

Ὁ γαμβρὸς καὶ τὸ πεπόνι κ' ἡ κοιλιὰ πολλοὺς λαθόνει.

Περὶ πραγμάτων δυσδιακρίτων καὶ δυσγνωρίστων.

820.

Ὁ γεωργὸς θέλει βροχή, κι ὁ κεραμᾶς τὴν ξέρη.

Ὅτι ἕκαστος τὸ συμφέρον του ἐπιδιώκει, καὶ ὑπὲρ αὐτοῦ ἐφίεται καὶ φροντίζει, καὶ ὡς ἐκ τούτου οἱ μὲν εὐχαριστοῦνται, οἱ δὲ δυσαρεστοῦνται ἐπὶ τοῖς φυσικοῖς φαινομένοις καὶ ἀποτελέσμασι.

Οὐδὲ ὁ Ζεύς, οὔθ' ὗων πάντας ἀνδάνει, οὐδ' ἀνέχων.

821.

Ὁ γιατρὸς εἶναι καὶ πνευματικός.

Ὅτι οἱ πάσχοντες ὀφείλουσιν ἐξηγεῖν καὶ τὰς ἠθικὰς αὐτῶν πληγὰς καὶ πάθη.

822.

Ὁ δαρμὸς κ' ἡ ἀτιμία δὲν ἐβγαίνει ς τὴν πλυσιά.

Διότι πρὸς τὰ τοιαῦτα παθήματα οὐ δίδοται ἱκανοποίησις θετική.

823.

Ὁ διάβολος διαβολόπουλα γεννάει.

Κακοῦ κόρακος κακὸν ᾠόν.

824.

Ὁ διάβολος ἔχει πολλὰ ποδάρια.

Ὅτι τὸ κακὸν ταχέως καὶ ἀπροόπτως παρουσιάζεται.

825.

Ὁ διάβολος πουλεῖ τυρί, χωρὶς νὰ ἔχῃ γίδια.

Ὅτι οἱ κακοῦργοι τὴν ξένην περιουσίαν καρποῦνται.

826.

Ὁ διάβολος φεύγει ἀπὸ τὸ θυμίαμα.

Ὅτι οἱ κακοῦργοι μισοῦσι καὶ φοβοῦνται τὰ μέρη, ὅπου οἱ νόμοι καὶ ἡ ἀγαθοεργία λατρεύεται. Σχετικὴ τῇ,

Τί κοινὸν κυνὶ καὶ βαλανείῳ;

827.

Ὁ δρόμος ἔχει καὶ ἀνήφορο καὶ κατήφορο.

Ὅτι πᾶσα ἐπιχείρησις ἄνευ δυσχερειῶν οὐκ εὐδοκιμεῖ, καὶ ὅτι οἱ ἐκ τῶν περιστάσεων ἀνυψούμενοι ἐκ τῶν αὐτῶν καὶ καταπίπτουσι καὶ ταπεινοῦνται.

828.

Ὁ ἕνας σὰν κανένας.

Εἷς ἀνὴρ οὐδεὶς ἀνήρ.—Ἔχει δὲ ἡ παροιμία καὶ τὸ νόημα τῆς ἀρχαίας·

Εἷς ἀνὴρ οὐ πάνθ' ὁρᾷ.

829.

Ὁ ἔρωτας εἶναι τυφλός.

Τυφλοῦται ὁ φιλῶν περὶ τὸ φιλούμενον.

830.

Ὁ ζευγίτης κάθε χρόνο ἔχ' ἐλπίδα νὰ πλουτήσῃ.

Τοιαύτητις ἐλπὶς μετριάζει τὸ πολύπονον τῆς ζωῆς τῶν τοιούτων πλασμάτων.

Αἰεὶ γεωργὸς εἰς νέωτα πλούσιος.

831.

Ὁ ζουρλὸς κουδούνια δὲν κρεμάει.

Ὁμοία τῇ, 72.

832.

Ὁ ζουρλὸς παραμεράει, ὅταν βλέπῃ μεθυσμένον.

Ὅτι οἱ μέθυσοι χείρονες τῶν παραφρόνων καθίστανται πολλάκις.

833.

Ὁ ἥλιος ὅταν βγαίνῃ, ἐβγαίνει γιὰ πολλούς.

Πρὸς πράγματα, ἐφ' ὧν αὐτοδικαίως πάντες μετέχουσι.

Καὶ φαύλοις κἀγαθοῖς ἄστυ ἀγυιὰς οἴγει.

834.

Ὅθεν ἐβγαίν' ὁ λόγος, βγαίνει κ' ἡ ψυχή.

Πρὸς τοὺς διατηροῦντας τοὺς λόγους καὶ τὰς ὑποσχέσεις των, ταύτης δὲ ἐναντίον φέρονται αἱ παροιμίαι 292, 1204.

835.

Ὁ Θεὸς εἶναι ψηλά, μόνον βλέπει χαμηλά.

Πρὸς τοὺς κακούργους, οἵτινες χρονίως μὲν ἀλλὰ δεόντως τιμωροῦνται ἐκ τῆς θείας δίκης. 454.

Ζεὺς γὰρ κατῄει χρόνιος εἰς τὰς διφθέρας.

Ὀψὲ θεῶν ἀλέουσι μύλοι, ἀλέουσι δὲ λεπτά.

836.

Ὁ Θεὸς καὶ ὁ γείτονας.

Ὅτι τὰ μυστικὰ κακουργήματα τὸν Θεὸν οὐ λανθάνουσιν, ἀλλὰ πολλάκις καὶ εἰς τοὺς γείτονας γίγνονται κατάδηλα· τὸ αὐτὸ δὲ συμβαίνει καὶ περὶ τῶν κρυφίων πληγῶν τῆς οἰκογενείας.

Ὀξύτερον οἱ γείτονες βλέπουσι τῶν ἀλωπέκων.

837.

Ὁ Θεὸς νὰ σὲ φυλάγῃ ἀπὸ μουλοχτὸ ποτάμι.

Περὶ ὑποκριτῶν. 303.

838.

Ὁ Θεὸς φωτίζει, κι' ὁ Θεὸς σκοτίζει.

Ὅτι οὐχὶ σπανίως οἱ ὑποπίπτοντες εἰς δυστυχήματα ὑποπίπτουσιν ἐκ θείας παραχωρήσεως.

Μωραίνει Κύριος λαόν, ὃν βούλεται ἀπολέσαι.

839.

Οἱ γενάτοι τρῶν τὰ ψάρια.

Ὅτι οἱ καλόγηροι οἱ ἐν ταῖς πόλεσι πολυεξόδως κατὰ τὸ πλεῖστον διαιτῶνται, καὶ ἄνευ φειδοῦς δαπανῶσι. 203.

840.

Οἰκονομάει ἀπ' τὸ πειρί, καὶ χάν' ἀπ' τὸ καλκούνι.

Ὁμοία τῇ, 725.

841.

Οἱ νερλοὶ νερλὰ ἔχουν ὅλα τους.

Παρεμφερὴς τῇ ἀρχαίᾳ·

Οἱ κακοὶ κακὰ βουλεύονται.

842.

Οἱ πολλοὶ θέλουν πολλά, κι' ὁ μοναχὸς ἀπ' ὅλα.

Ὅτι καὶ οἱ μονοκέφαλοι χρήζουσι πολλῶν πρὸς συντήρησίν των.

843.

Οἱ Ῥωμιοὶ ἔχουν τὴν γνῶσι ἐξ' ἀπ' τὸ φέσι.

Παροιμιώδης κατηγορία τῶν Ὀθωμανῶν κατὰ τῶν δυστυχῶν Γραικῶν, ἐν μέρει ἐπαληθεύουσα.

844.

Οἱ Ῥωμιοὶ μόνον εἰς τὸ κατούρημα συμφωνᾶν.

Τοῦτο κατ' ἀτυχίαν πολλάκις ἐπαληθεῦόν ἐστι. 1415.

845.

Οἱ τοῖχοι ἔχουνε αὐτιά, κ' οἱ κάμποι ἔχουν μάτια.

Περὶ κατασκόπων.

846.

Οἱ φρόνιμ' ὅσῳ νὰ σκεφθοῦν, τὸ κατορθόνουν οἱ τρελοί.

Ὅτι ἐνίοτε οἱ ἀπερισκέπτως ἐπιχειριζόμενοι δυσχερεῖς ἐπιχειρήσεις εὐδοκιμοῦσι.

615. *Σχετικὴ τῇ,*

Ἀγὼν οὐ δέχεται σκήψεις.

847.

Ὁ καθεὶς μὲ τὴν ἀράδα, καὶ ἂς ἦναι καὶ παππᾶς.

Ὅτι ἐφ' οἷς πολλοί εἰσιν οἱ μετέχοντες οὐκ ἔστι προτίμησις, ἀλλ' ἰσότης καὶ σειρά.

Μερὶς οὐ πνίγει.

848.

Ὁ καιρὸς ξεσκεπάζει τὴν ἀλήθεια.
Οὐκ ἔστι κρυπτόν, ὃ οὐ μὴ φανερὸν γενήσεται.
Χρόνος ἀληθείας πατήρ.

849.

Ὁ καιρὸς δὲν εἶναι ὅμοιος.
Πρὸς τοὺς παρορῶντας τὰς καιρικὰς εὐκολίας.
Οὐκ ἀεὶ θέρος ἐστίν, ἔσεται χεῖμα.

850.

Ὁ καιρὸς καιρὸν δὲν δίνει.
Τῆς αὐτῆς ἐννοίας.

851.

Ὁ καιρὸς πουλεῖ τὰ ξύλα, κ' ἡ ἀκρίβεια τ' ἀγοράζει.
Ὅτι ἕκαστον πρᾶγμα τιμᾶται σχετικῶς τῆς ἀνάγκης.
Καιρὸς παντὶ πράγματι.

852.

Ὁ κακὸς μύλος ἔχει καὶ τὸ ξάγι του κακό.
Πρὸς τοὺς καθ' ἕκαστα κακοὺς, ὅταν ἡ ἀρχικὴ τάσις των τὸ κακὸν ἐπιδιώκῃ.

853.

Ὁ κακὸς χρεωφειλέτης, οὔτ' ἀρνιέται, οὔτε πληρόνει.
Εὐκατάληπτος.

854.

Ὁ κακὸς χρόνος περνᾷ, κι' ὁ κακὸς ὁ γείτονας μένει.
Πῆμα κακὸς γείτων, οσον τ' ἀγαθὸς μέγα ὄνειαρ.
Οὐ δ' ἂν βοῦς ἀπόλοιτο, εἰ μὴ γείτων κακὸς εἴη.

855.

Ὁ καλὸς καλὸ δὲν ἔχει.
Ὅτι κατὰ τὸ πλεῖστον δυστυχοῦσιν οἱ ἐνάρετοι.

856.

Ὁ καλὸς καραβοκύρις 'ς τὴν φουρτούνα φαίνεται.
Κυβερνήτην μὲν γὰρ ὁ χειμών, τὸν δὲ στρατηγὸν ἡ παράταξις δοκιμάζει καὶ βασανίζει.

857.

Ὁ καλὸς ὁ νοικοκύρις τὸν χειμῶνα χαίρεται.
Πρὸς τοὺς εὐπορήσαντας διὰ φιλοπονίας καὶ ἀπολαμβάνοντας τὸν καρπὸν ἐν τῷ γήρατι. Σχετικὴ τῇ,
Οἴκοι μένειν δεῖ τὸν καλῶς εὐδαίμονα.

858.

Ὁ κατὴς μᾶς κατατρέχει; ποῦ θὰ πᾶμε νὰ κριθοῦμε;
Εὐκατάληπτος. 1798.

859.

Ὁ κόρακας δὲν βγάζει τοῦ κόρακα τὸ μάτι.
Ὅτι ὁ κακὸς τὸν κακὸν οὐ κακοποιεῖ.
Κύων κυνὸς οὐχ ἅπτεται.
Κόραξ κόρακος φίλος, καὶ τέττιξ τέττιγος.

860.

Ὁ κόσμος ἀποτρύγαε, κ᾽ ἡ γρηὰ ἔπλεε σφεντόνα.

Περὶ τῶν παρακαίρως ἐνασχολουμένων εἰς ἔργον τι.

Κατόπιν ἑορτῆς.

861.

Ὁ κόσμος τῶχει βούκοινο, κι᾽ ἡμεῖς κρυφὸ μυστήριο.

Περὶ αἴσχους πασιγνώστου, καὶ ὑποκρυπτομένου ὑπὸ τῶν ἐχόντων αὐτό.

862.

Ὅλα εἶναι φάδι τῆς κοιλιᾶς, καὶ τὸ ψωμὶ στημόνι,
Καὶ τὸ καϋμένο τὸ κρασὶ ολα τὰ στερεόνει.

Παροιμία ὑπὸ ὑφαντῶν εὐφυῶς συνταχθεῖσα, ἀλλ᾽ ἐννοεῖ τὸν ὀλίγον οἶνον, καὶ οὐχὶ τὴν κραιπάλην.

Ἄρτος καὶ ζύθος τοῦ βίου χυλός ἐστι.

863.

Ὅλα ἠμποροῦν νὰ σάσουν, ἐξ᾽ ἀπ᾽ τοῦ σπανοῦ τὰ γένεια.

Περὶ ἀδιορθώτων καὶ ἀκατορθώτων πραγμάτων.

864.

Ὅλα μας εἶν᾽ ἀνάποδα, κι᾽ ὁ γάμος μας τετράδη.

Ὅτι ὑπὸ τῶν ἀστάτων ἀνθρώπων οὐδὲν ἐν τῷ εὐθέτῳ καιρῷ καὶ δεόντως ἐκτελεῖται. Σχετικὴ τῇ,

Ἄμαξα τὸν βοῦν ἐλαύνει.

865.

Ὅλα παίζ᾽ ὁ κασιδιάρης, ἐξ᾽ ἀπὸ τὸ κλωτσοσκούφι.

Διότι, ἀποκαλύπτων τὴν κεφαλήν, ἀποκαλύπτει καὶ τὸ νόσημά του. Σχετικὴ τῇ,

Ἡ κέρκος τῇ ἀλώπεκι μαρτυρεῖ.

866.

Ὅλα τὰ γουρούνια μιὰ μύτη ἔχουνε.

Ὅτι τῶν αἰσχρῶν καὶ φαυλοβίων οὐ διαφέρουσιν αἱ πράξεις. 882.

867.

Ὅλα τὰ δάκτυλα δὲν εἶναι ἴσια.

Ὅτι διαφέρουσι μεταξὺ των οἱ ἄνθρωποι.

868.

Ὅλα τὰ δάκτυλα πονοῦν.

Πρὸς γονεῖς φιλοστόργους καὶ κυβερνήτας ἀγαθούς, ἀγαπῶντας ἕκαστον μέλος τῆς οἰκογενείας καὶ τοῦ λαοῦ, καὶ προνοοῦντας διὰ τὴν μὴ ἀπώλειαν ἢ τὴν δεινοπάθειαν ἑκάστου.

869.

Ὅλα τὰ κάνει ἀντίστροφα.

Πρὸς τοὺς οὐδὲν κατὰ τὸ πρέπον ἐπιχειροῦντας.

Ἄνω ποταμῶν χωροῦσι πηγαί.

870.

Ὅλα τὰ μελίσσια δὲν κάνουν μέλι.

Ὁμοία ταῖς, 987, 1507,

Τί κηφῆσι καὶ μελίσσαις;

871.

Ὅλα τὰ στραβὰ καρβέλια ἡ νύφη μας τὰ κάνει.

Πρὸς τοὺς ἀποδιδόντας ἅπαν λάθος καὶ πταῖσμα εἰς ἕνα καὶ τὸν αὐτόν, διότι ἅπαξ ἔπταισε.

872.

Ὅλα τἄχει ἡ Ζαφειρίτσα, μόν' ὁ φερετσὲς τῆς λείπει.

Πρὸς τοὺς στερουμένους καὶ τῶν οὐσιωδῶν καὶ ἐπουσιωδῶν.

873.

Ὅλα τοῦ πρέπουνε τοῦ νεοῦ, ἔξω ἀπὸ τὸ κουμάντο.

Διότι ὁ νοῦς ὑπάρχει ἄωρος ἐν τῇ νεαρᾷ ἡλικίᾳ. Σχετικὴ τῇ ἀρχαίᾳ·

Μὴ παισὶ τὰ κοινὰ καὶ—μάχαιραν.

874.

Ὅλ' ἡ ἔγνοια μας κρομμύδι, κ' ἡ ἀφαντασιά μας σκόρδο.

Εἰς πρόσωπα καὶ πράγματα εὐτελέστατα καὶ περιφρονητέα. 1201.

875.

Ὅλη, ὅλη μου ἡ πίκρα τοῦ ἀνδρός μου ὁ θάνατος.

Ὁμοία ταῖς, 96, 431.

876.

Ὁ λόγος σου μ' ἐχόρτασε, καὶ τὸ ψωμί σου φάτο.

Ὅτι τὸν ἔχοντα ἔνδειαν εὐχαριστεῖ ἐπὶ μᾶλλον ὁ ἐνδομύχως οἰκτείρων αὐτόν, καὶ οὐχὶ ὁ ψωμίζων πρὸς τὸ θεαθῆναι.

877.

Ὁ λόγος ἔχει καὶ ἀντίλογο.

Ὅτι ἐκ τῆς ἀντιλογίας ἡ ἔρις καὶ ἡ ἔχθρα ἐπέρχεται. 1256.

Πάντὶ λόγῳ λόγος παλαίει.

878.

Ὁ λόγος, ὁπού βγαίνει, ὁλόψευμα δὲν εἶναι.

Ὅτι πολλάκις ἡ κακὴ φήμη ἔχει ὑπόστασίν τινα. 1366.

879.

Ὁ λόγος πρῶτα 'ς τὸ ῥινί, καὶ ἔπειτα 'ς τὸ στόμα.

Διότι οἱ ἀπερισκέπτως λαλοῦντες ἐκτίθενται.

Μὴ προτρεχέτω ἡ γλῶσσα πρὶν τοῦ νοός.

Γλώσσης τοι θησαυρὸς ἐν ἀνθρώποις ἄριστος φειδωλή.

880.

Ὁ λόγος του δύο δὲν γίνεται.

Πρὸς τοὺς μὴ ἀπαντῶντας ἀντιστάσεις εἰς τὰς θελήσεις των, καὶ πρὸς κυριάρχας.

Πᾶς δεσπότης δούλῳ μονοσύλλαβον.

881.

Ὅλοι γουδί, κι' αὐτὸς γουδοχέρι.

Πρὸς τοὺς ἰσχύοντας τὰ μέγιστα μεταξὺ τῶν μελῶν τῆς κοινωνίας, εἰς ἣν βιοῦσι.

882.

Ὅλοι οἱ γύφτοι μιὰ γενεά.

Πρὸς τοὺς οὐδὲν ἐξ ἀφοσιώσεως πράττοντας, ἀλλὰ πρὸς τὸ συμφέρον συμμορφουμένους· ὅπως κατὰ τὸ ἀνέκδοτον οἱ Τουρκόγυφτοι συνεμίγησαν τοῖς χριστιανίζουσιν ὁμοφύλοις πρὸς ἐλάττωσιν τοῦ ἐπιβληθέντος αὐτοῖς φόρου. 866.

883.

Ὅλοι κούτσουρο κι' αὐτὸς δαυλί.

Εἰς κοινωνίαν συγκειμένην ἐκ χαμερπῶν καὶ βαρβάρων. 329.

884.

Ὅλ' οἱ ἄλλοι ἀντάμα, κι' ὁ ψωριασμένος χώρια.

Ὅτι οἱ μεμολυσμένοι τοῖς ἤθεσι καὶ τῷ σώματι, ἀποφευκτέοι.

885.

Ὅλοι τους μὲ τὰ τρόχαλα κι' αὐτὸς μὲ τὰ λιθάρια.

Πρὸς τοὺς καὶ παρὰ τῶν εὐεργετηθέντων κακοποιουμένους. Σχετικὴ τῇ,

Κριὸς τὰ τροφεῖα ἀπέτισεν.

886.

Ὅλοι μιλοῦν γιὰ τὰ ἅρματα, κι' ὁ Γιάννης γιὰ τὴν πήττα.

Πρὸς τοὺς ἐνασχολουμένους, εἰς ὅτι ἀρέσκονται, καὶ οὐδόλως προσέχοντας πρὸς τὸ κοινὸν συμφέρον.

887.

Ὅλον ρώταε τὸν κόσμο, καὶ τὴν γνώμη σ' ἀκολούθα.

Ὅτι καλὸν καὶ τὸ συμβουλεύεσθαι τοὺς μὴ ἐνδιαφερομένους εἰς ὑποθέσεις οὐσιώδεις, ἀλλὰ ἡ γνώμη τοῦ ἐνδιαφερομένου πολλάκις ὑπάρχει ἡ ἐπωφελεστέρα. 1784.

888.

Ὅλος ὁ καυγᾶς γιὰ τὸ πάπλωμα.

Ὅτι πολλάκις διὰ σκοπὸν ἰδιοτελῆ ὑποκρίνονται ἔριδας καὶ ἔχθρας μεταξὺ των οἱ ἄρχοντες καὶ πονηροί. Ἡ παροιμία ἐκ τοῦ ἀνεκδότου τοῦ Ναστρατίνου Χότζια.

889.

Ὅλο τ' αὐγὸ 'ς τὴν πήττα.

Πρὸς λίαν φειδωλούς. Φιλάργυρός τις ἐπέπληξε τὴν συμβίαν του, διότι ἓν ὠὸν ὁλόκληρον ἔβαλεν εἰς παρασκευὴν πήττας. 1991, 1960.

890.

Ὅλο τὸ βόϊδ' ἐφάγαμε καὶ 'ς τὴν οὐρὰ 'ποστάσαμε.

Πρὸς τοὺς πολλοὺς καὶ ποικίλους ἀγῶνας καὶ δαπάνας ὑποστάντας εἰς ἐπίτευξιν ὑποθέσεως δυσχεροῦς, ἣν ἐξ ἀνοησίας ἐγκαταλείπουσιν ἀνεκτέλεστον τὴν παραμονὴν τῆς ἐπιτεύξεώς της. 314.

891.

Ὁ λύκος ἀπ' τὰ πρόβατα τὰ μετρημένα τρώγει.

Ὅτι ὁ κλέπτης καὶ ὁ ἅρπαξ ἐκ τῶν ἐξησφαλισμένων πολλάκις μοῖραν λαμβάνει, διότι οὐχὶ τὸ μέτρον, ἀλλ' ἡ φύλαξις ἀποσοβεῖ αὐτούς.

892.

Ὁ λύκος δὲν χορταίνει μὲ τὰ μηνύματα.

Ὅτι οἱ ἅρπαγες οὐχὶ δ' ἐντολῆς, ἀλλὰ αὐτοπροσώπως καὶ δι' ἀγώνων προσκτῶσιν, ὅτι ἐφίενται. 689.

893.

Ὁ λύκος μὲ μηνύματα ποτὲ σφαχτὸ δὲν τρώγει.

Ὁμοία τῇ ἀνωτέρω.

894.

Ὁ λύκος, κι' ἂν ἐγέρασε, τὴ γνώμη δὲν ἀλλάζει.

Ὅτι οἱ κακοῦργοι καὶ ἐν τῷ γήρατι τὴν αὐτὴν πρὸς τὸ κακουργεῖν τάσιν ἔχουσι.

Τὸ γὰρ ἐμφυὲς οὔτ' αἶθων ἀλώπηξ . . , οὔτ' ἐρίβρομοι λέοντες διαλλάξαιντο ἦθος.

895.

Ὁ λύκος ἢ φάγῃ, ἢ δὲν φάγῃ, ἀπὸ ὅλους κυνηγιέται.

Διότι γνωστὴ τοῖς πᾶσιν ἡ διάθεσίς του.

Λύκος ἐν αἰτίᾳ γίγνεται, κἂν φέρῃ, κἂν μὴ φέρῃ.

896.

Ὁ λύκος τὴν ἀντάρα θέλει.

Ὅτι οἱ κλέπται καὶ ἅρπαγες τὴν ταραχὴν καὶ τὰς σάσεις ἐπιθυμοῦσιν. Ἀνάλογος τῇ ἀρχαίᾳ·

Ἐγχέλεις θηρώμενος.

897.

Ὁ λύκος τὴ φωλεά του δὲν τὴ μαγαρίζει.

Ὅτι κατὰ τὸ πλεῖσον μακρὰν τῆς διαμονῆς των οἱ κλέπται μετέρχονται τὸ κακούργημα.

898.

Ὅλο ἐγὼ ἐγὼ 'ς τὸν μύλο, καὶ καλὰ νὰ πάθω καὶ ὅλας.

Χωρικοῦ τινος κόρη, διαφθαρεῖσα ὑπὸ τοῦ μυλωθροῦ, ἐξεφράσθη εἰς τοὺς συγγενεῖς τὸ παροιμιῶδες τοῦτο, εἰς ὑποδήλωσιν τοῦ συμβάντος της. Μεταφέρεται ἡ παροιμία εἰς τοὺς ὑποπεσόντας εἰς ἀτυχήματα ἕνεκεν τῆς μὴ προνοίας τῶν προϊσταμένων των.

899.

Ὁ λωλὸς λουλούδια θέλει.

Ὅτι οἱ ἀνοηταίνοντες ἀρέσκονται κολακευόμενοι.

900.

Ὁλονῶν οἱ κῶλοι ἂς κλάσουν, κι' ὁ ἰδικός σου μήτε πρίτσι.

Πρὸς τοὺς κατακρίνοντας ἑτέρους περὶ πράξεων, ὧν εἰσι πρωτουργοὶ καὶ πρὸς τοὺς οὐδεμίαν ἀξίαν καὶ βαρύτητα ἔχοντας ἐν τῇ κοινωνίᾳ. 1463.

901.

Ὁ Μανώλης μὲ τὰ λόγια φθυάν' ἀνώγια καὶ κατώγια.

Ὁμοία τῇ, 906.

902.

Ὁ Μάρτις ὡς τὸ γιῶμα ψοφάει τὸ βόϊδι, καὶ ὡς τὸ βράδυ τὸ βρωμίζει.

Μετεωρολικὸν φαινόμενον τοῦ μηνός. Μεταφέρεται δὲ εἰς ἀστάθειαν τοῦ χαρακτῆρός τινων.

903.

Ὁ μικρὸς ὁ δόλος πιάνει καὶ πολὺ μεγάλο ψάρι.

Ὅτι μικρή τις προκαταβολὴ πολλὴν ἐνίοτε παράγει τὴν ὠφέλειαν.

904.

Ὅμοιος τὸν ὅμοιον ἀγαπᾷ καὶ τὴν κοπριὰ τὰ λάχανα.

Σχετικὴ τῇ, 1081. Οἱ ἀρχαῖοι ἔλεγον

Ἥλιξ ἥλικα τέρπει.

905.

Ὁ 'μπροσθινὸς τοῦ πισινοῦ γεφύρι (ἢ δεκανίκι).

Πρὸς τοὺς ὠφελουμένους ἐκ τῶν ξένων παθημάτων, ἢ ἐκ τῶν προτέρων.

Ἡ σή, Προμηθεῦ, συμφορὰ διδάσκαλος.

906.

Ὁ μύλος μὲ τὰ μῆλα μύλος δὲν γένεται.

Ὅτι τὰ ἔργα διὰ τῶν λόγων οὐκ ἐκτελοῦνται. 901, 1011, 1235.

Ἀγκύλου ἄτερ ἀγκίστρου ἰχθύας οὐκ ἁλίσκεις.

907.

Ὁ μύλος ἐκεῖνο, ποῦ τοῦ βάνεις, σοῦ ἀλέθει.

Ὅτι τὰ ἐξ ὑπαρχῆς καλὰ ἢ κακὰ οὐ μεταβάλλουσι τὴν ποιότητα αὐτῶν τροποποιούμενα, ἢ μετασκευαζόμενα.

908.

Ὁ νεὸς ἀπὸ τὴν λεβεντιὰ ψοφάει τῆς κρυάδας.

Ὅτι δι' ἐπίδειξιν ματαίαν πολλὰ ζημιοῦνται οἱ ἐπιδεικτιῶντες.

909.

Ὁ νοικοκύρις τὸ πουλεῖ, καὶ ὁ τελάλης ὄχι.

Πρὸς τοὺς ἀντιπαττομένους εἰς τὰς ἀποφάσεις τῶν ἐχόντων δικαίωμα τοῦ ἀποφασίζειν καὶ πράττειν.

910.

Ὄνομα καὶ μὴ χωριό.

Ὁμοία ταῖς, 671, 677.

911.

Ὁ νοῦς του σχίζει τὴν τρίχα, καὶ βάνει τοῦ ψύλλου σαλβάρι.

Εἰς ἀγχίνοας καὶ πονηρούς.

912.

Ὁ ξένος ἀναπεύει καὶ δὲν σὲ θεραπεύει.

Ὁμοία τῇ, 798.

913.

Ὁ ξένος εἰς τὴν ξενητειὰ πρέπει νὰ βάψῃ μαῦρα.

Εὐκατάληπτος.

914.

Ὁ ξένος πάντα ξένος.

Ὁμοία ταῖς, 798, 916, 944.

915.

Ὁ ξένος καὶ ὁ πόταμος τὸν τόπον του γυρεύει.

Ὡσαύτως.

916.

Ὁ Ὀβρηὸς ὅταν φτωχαίνῃ, παλαιὰ δεντέρια ἀνοίγει.

Διατὶ ἄραγε οἱ Ἑβραῖοι, καὶ οὐχὶ ἅπας ἔμπορος; Τοῦτο ἴσως ὑπονοεῖ ὅτι ἡ παροιμία ἐπλάσθη, ἀφ' ἧς ἐποχῆς ἡ δεσπόζουσα φυλὴ τῆς Βυζαντικῆς Αὐτοκρατορίας ἐθεώρει τὸ ἐμπόριον ὡς ἀγενὲς καὶ ἀποκλειστικὸν εἰς τοὺς Ἰσραηλίτας ἐπιτήδευμα, ὡς καὶ ἤδη εἰσέτι οἱ Ὀθωμανοὶ θεωροῦσιν ἀξιοκαταφρόνητον τὸ τοῦ ἐμπορίου πλουσιόδωρον ἐπιτήδευμα.

917.

Ὁ παλαιὸς ὁ γάτος τρυφερὰ ποντίκια κυνηγάει.

Ὅτι οἱ γέροντες ἀρέσκονται πλησιάζοντες εἰς τὸ γυναικεῖον καὶ τρυφερὸν φύλον.

918.

Ὁ παππᾶς ἀπὸ τὴν Πόλι, ἡ παπαδιὰ τὰ μολογάει.

Πρὸς τοὺς διηγουμένους τοῖς ἄλλοις μεταπεποιημένα καὶ χωλά, ὅσα παρὰ τῶν εἰδότων ἤκουσαν ἐξιστορούμενα.

919.

Ὁ πατέρας τὸ βιό, καὶ ὁ Θεὸς τὴν μοῖρα.

Ὅτι ἡ εὐζωΐα τῶν ὑπανδρευομένων θυγατέρων ἀπόκειται εἰς τὴν ἐξ ὕψους συνδρομήν.

920.

Ὁ πηλὸς ἂν δὲν δαρθῇ, κέραμος δὲν γένεται.

Ὅτι ἄνευ περιορισμοῦ καὶ ποινῆς τῆς δεούσης ἡ καλὴ ἀνατροφὴ οὐκ ἐπιτυγχάνεται.

921.

Ὁ πεινασμένος γάϊδαρος ξυλιαῖς δὲν λογαριάζει.

Πρὸς τοὺς ὑπομένοντας καὶ ὕβρεις καὶ πληγὰς χάριν τῆς ἀνάγκης, ἐξ ἧς κατέχονται. Παρεμφερὴς τῇ, 794.

Ἀλαὴ γαστὴρ οὐκ ἀλέγει ῥήματα.

922.

Ὀπίσ᾽ ἀπὸ τὸν βασιλεά, κόψ᾽ του καὶ δοκανίκι.

Ὅτι αἱ ἀπ᾽ εὐθείας προσβολαὶ κατὰ τῶν ἰσχυροτέρων τιμωροῦνται, οὐχὶ δὲ αἱ ὑποκρύφως γιγνόμεναι.

923.

Ὅποια ἔχει ῥοῦτο καὶ παιδί, εἰς τὸ χορὸ μὴν καταιβῇ.

Πρὸς ἐνδεεῖς καὶ πολυασχόλους, οἵτινες εἰς διασκεδάσεις καὶ ἐντρυφήσεις πρέπει ἵνα μὴ ἀπέρχωνται.

924.

Ὅποια πέτρ᾽ ἀνασηκώσῃς, τὸν εὑρίσκεις ἀποκάτω.

Πρὸς τοὺς ῥαδιούργους καὶ πονηρούς. 971.

925.

Ὅποιοι ἀγαπιῶνται, συχν᾽ ἀπαντιῶνται.

Ὁμοία τῇ, 1258.

926.

Ὅποιοι ἔφαγαν, ἂς πληρώσουν.

Ἐπὶ τῶν ὀφειλόντων δοῦναι λόγον τῶν ἁμαρτημάτων των. Παρεμφερὴς τῇ ἀρχαίᾳ·

Ἐκποτέον καὶ τὴν τρύγα.

927.

Ὅποιοι ὁμοιάζουν, συμπεθεριάζουν.

Ὁμοία ταῖς, 188, 904.

Κολοιὸς ποτὶ κολοιὸν ἰζάνει.

928.

Ὅποιοι πίνουν καὶ μεθοῦνε, λησμονοῦν ὅσα χρωστοῦνε.

Τὸ νόημα τῆς παροιμίας ἐπαληθεύει, ἀλλ᾽ οὐ θεραπεύει.

Μερίμνας φόρμιγξ αἴρει.

929.

Ὅποιον δὲν τὸν ἀγαπᾷς, καὶ τὰ χνῶτά του βρωμᾷν.

Ἐπὶ τῶν ἀσυμπαθῶς καὶ ἐχθρικῶς διακειμένων πρὸς ἐκείνους, ἐξ ὧν οὐδὲν αἴτιον δικαίου μίσους ἔλαβον. 961.

930.

Ὅποιος ἀρεντεύει, γλήγορ᾽ ἀποσταίνει.

Ὅτι μετὰ ἀνέσεως δεῖ ἐκτελεῖν τὸ ἔργον τοῦ ἑκαστος.

931.

Ὅποιος ἄρχισε νὰ κλέφτῃ, δὲν θ᾽ ἀφήσῃ τὴν κλεψιά.

Ἅπαξ κλέπτων ἀεὶ φώρ ἐστι.

932.

Ὅποιος βιάζεται, γεράζει γλήγορα.

Σχετικὴ τῇ, 930.

933.

Ὅποιος γυρεύει τὸ πολύ, χάνει καὶ τὸ ὀλίγο.

Ὡς ὁ τοῦ Αἰσώπου κύων, ὁ διαβαίνων τὸν ποταμόν.

934.

Ὁποιος γεννιέται μελανός, ποτέ του δὲν ἀσπρίζει.

Πρὸς τοὺς ἰσοβίως ἀτυχεῖς. 1805.

Ὃν τύχη μέλανα γράψει, τοῦτον πᾶς ὁ χρόνος οὐ δύναται λευκᾶναι.

935.

Ὁποιος δὲν εἶδε κάστρο, βλέπει φοῦρνο καὶ θαυμάζει.

Ὅτι οἱ μὴ ἀποδημοῦντες βλακίζουσιν.

936.

Ὁποιος δὲν πέρν' ἀπὸ τὰ χρόνια μου, ἂς ζήσῃ χίλιους χρόνους.

Παραγγελία ἠθικὴ πρὸς ἀποσόβησιν τοῦ φθόνου.

937.

Ὁποιος δὲν φυλάει τὸ βελόνι, χάνει καὶ τὸ καρφί.

Ὅτι οἱ περὶ τῶν μικρῶν φροντίζοντες προνοοῦσι καὶ περὶ τῶν μεγάλων.

Εἰμὴ φυλάσσεις τὰ μικρά, ἀπολεῖς καὶ τὰ μείζονα.

938.

Ὁποιος ἐντρέπεται, πολλὰ καλὰ στερεύεται.

Ὁμοία ταῖς, 429, 794, 1532.

Θεὸς ἡ ἀναίδεια.

939.

Ὁποιος ἐρωτάει, δὲν χάνει.

Εὔληπτος.

940.

Ὁποιος ἔχει ἀλεύρι, φθυάνει κουλλούρα καὶ δειπνάει.

Ὅτι ἐκ τοῦ μηδενὸς οὐδὲν γίγνεται. 801.

Ἂν μὴ καθάρῃς κάλεσῃς, οὐ μὴ φάγῃς.

941.

Ὁποιος ἔχει ὀρνίθια, μὲ τὴν ἀλουποῦ μαλόνει.

Ὅτι ὁ ἀκτήμων διάγει ἀπηλλαγμένος μεριμνῶν καὶ ἐρίδων.

Πρόβατα καὶ αἶγας φροντὶς φυλάττει.

942.

Ὁποιος ζητάει τὰ ξένα, χάνει καὶ τὰ δικά του.

Πρὸς ἀκορέστους καὶ πλεονέκτας. 89, 440, 445.

943.

Ὁποιος γεννήθηκε ζουρλός, ποτὲ δὲν φρονιμαίνει,

Πρὸς τοὺς ἐκ φύσεως καὶ γενετῆς ἐλαττωματίας καὶ ἄφρονας. Ὁμοία ταῖς, 79, 912.

Φύσιν πονηρὰν μεταβαλεῖν οὐ ῥᾴδιον.

944.

Ὁποιος θρέφει ξένον σκύλον, μόνον τὸ λουρὶ τοῦ μένει.

Ὁμοία ταῖς, 797, 912.

945.

Ὁποιος μὲ ψέματα γιωματάει, ἂν πῇ κι' ἀλήθεια, δὲν θὰ δειπνήσῃ.

Ὁμοία τῇ, 1114.

946.

Ὁποιος μικρομάθῃ, δὲν γερονταφίνει.

Ὅτι τὰ ἐκ τῆς τρυφερᾶς ἡλικίας ῥιζούμενα ἐλαττώματα οὐκ ἐκριζοῦνται ἐν τῷ γήρατι. 1068, 1610.

947.

Ὅποιος κάθεται καλὰ καὶ πέλαγο γυρεύει,
Ὁ διάβολος τοῦ κώλου του κουκκιὰ τοῦ μαγειρεύει.

Πρὸς τοὺς μὴ ἐπαναπαυομένους ἐν τοῖς ὀλίγοις, καὶ διακινδυνεύοντας ἐπὶ προσκτήσει πλειόνων. Σχετικὴ τῇ,

Ἐν γῇ πένεσθαι μᾶλλον, ἢ πλουτοῦντα πλεῖν.

948.

Ὅποιος εἰς τὸν μύλο μπαίνει, λερωμένος θὲ νὰ βγῇ.

Ὅτι οἱ φοιτῶντες εἰς τόπους ἀκαθάρτους κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἧττον μολύνονται.

949.

Ὅποιος πασχίζει τὰ πολλὰ νὰ χάψῃ, χάφτει ὀλίγα.

Ὁμοία τῇ, 361.

950.

Ὅποιος πεινάει, καρβέλια βλέπει.

Ἐπὶ τῶν τὰ ἐλλείποντα αὐτοῖς ἀείποτε φανταζομένων καὶ ποθούντων. 928, 1038, 1817.

Καὶ γὰρ ἐν ὕπνοις πᾶσα κύων ἄρτους μαντεύεται.

951.

Ὅποιος πεισμόνει, ἂς πίνῃ ξείδι.

Ὅτι οὐ δεῖ φροντίζειν περὶ τῶν δυσχεραινόντων εἰς πᾶν, ὅ τι συμφέρον καὶ δίκαιον. 1509.

952.

Ὅποιος περπατεῖ, μυρίζει· καὶ ὅποιος κάθεται, βρωμάει.

Ὅτι οἱ μὴ ὀκνηροὶ ἀνταμείβονται καὶ ὠφελοῦνται. 457.

Καλῶς οἶκον ὀφέλλει ἄοκνος ἀνήρ.

953.

Ὅποιος πλουταίνει μὲ τὸν νοῦν, ὀγλήγορα φτωχαίνει.

Πρὸς τοὺς ὑπερηφανουμένους διὰ πλοῦτον φαντασιώδη.

954.

Ὅποιος περπατεῖ βρεγμένος, δὲν φοβᾶται τὴν βροχή.

Ὅτι ὁ ἅπαξ ὑποπεσὼν εἰς ἀπόγνωσιν δέχεται ἀναλγήτως καὶ τὰ ἐνδεχόμενα δεινά. Σχετικὴ τῇ,

Πτωχὸς οὐχ ὑφίσταται ἀπειλήν. (Σολωμ.)

955.

Ὅποιος πρωτοπάγει εἰς τὸν μύλο, ἀλέθει.

Ὅτι εἰς τὸν μύλον καὶ τὰ παραπλήσια οὐκ ἰσχύει ἡ βαρύτης τοῦ ἀτόμου, ἀλλ' ἡ σειρά.

956.

Ὅποιος σιωπάει, τὸν θάφτουν.

Ὅτι οἱ μὴ καταφεύγοντες εἰς τὴν νόμιμον ὑπεράσπισιν ἀπογυμνοῦνται καὶ ἐξοντοῦνται ὑπὸ τῶν κακῶν.

957.

Ὅποιος τσινάει τὸν γάϊδαρο, ἀκούει καὶ ταὶς πορδαίς του.

Ὅτι ὁ μετ' ἀφρόνων ἀστειευόμενος ἢ συνδιάγων ὑπόκειται καὶ εἰς τὰς προσβολὰς καὶ τὰς ἀχρειότητας αὐτῶν.

958.

Ὅποιος τὸν τρώγει, ἂς ξυέται.

Ὅτι ὁ ἔχων τὴν ἀνάγκην φροντίζει καὶ ἐπιδιώκει τὴν θεραπείαν αὐτῆς.

Πόλεμος Κόνωνι μελήσει.

959.

Ὅποιος τοῦ βαρῇ, ἂς ξεφορτώσῃ.

Παραπλησία τῇ, 953· *καὶ σχετικὴ τῇ*,

Ἐλεύθεραι αἶγες ἀρότρων.

960.

Ὅποιος φτύει ᾽ς τὸν ἀνήφορο, τὰ μοῦτρά του θὰ φτύσῃ.

Ὅτι ὁ καταφρονητὴς τῶν οἰκείων ἑαυτὸν ἀτιμάζει, καὶ ὅτι ὁ κατ᾽ ἀνωτέρων ἀντιπράττων ζημιοῦται.

961.

Ὅποιος φιλεῖ δύο στόματα, τὸ ἕνα τοῦ βρωμιάει.

Ἐπὶ μοιχῶν.

962.

Ὅποιος φυλάει τὰ ξένα, φυλάει καὶ τὰ δικά του.

Πραγματικώτατον τοῦτο τεκμήριον.

963.

Ὅπου ἀγαπάει φθηνὸ κρεάς, χάνει καὶ τὸ ζουμί του.

Πρὸς τοὺς ἐκ τῆς φειδωλίας των οὐσιωδῶς ζημιουμένους.

964.

Ὅπου ἀκοῦς πολλὰ κεράσια, ἔπαρε μικρὸ καλάθι.

Ὅτι ἡ φήμη καὶ ἔπαινοι σπανίως παριστῶσι τὴν πραγματικότητα.

965.

Ὅπου γάμος καὶ χαρά, τρέχα, Γιάννη μασκαρᾶ.

Πρὸς γελωτοποιούς, καὶ πρὸς παρασίτους.

Μυκώνειος γείτων.

966.

Ὅπου γάϊδαρος, κι᾽ αὐτὸς σαμάρι.

Περὶ τῶν ἀπροσκλήτως εἰσερχομένων εἰς ὅ τι αἰσχρὸν καὶ βλαπτικόν, καὶ περὶ τῶν ἀναποφεύκτως προσκολλωμένων εἴς τινας ἐπιχειρήσεις ἐπιμέμπτους.

967.

Ὅπουθε νὰ τὸν πιάσῃς, βρωμιάει.

Πρὸς τοὺς οὐδὲν ἱερὸν ἔχοντας.

968.

Ὅπου λαλοῦν πέτοι πολλοί, ἀργάει νὰ ξημερώσῃ.

Περὶ τῶν κακῶν ἀποτελεσμάτων τῆς πολυαρχίας.

Πολλοὶ στρατηγοὶ Καρίαν ἀπώλεσαν.

969.

Ὅπου εἶναι τὰ πολλὰ καλά, ἐκεῖ πᾶν καὶ τὰ λίγα.

Ὁμοία τῇ, 1434.

Ἔλκων ἐφ᾽ ἑαυτόν, ὥς περ Καικίας νέφη.

970.

Ὅπου νὰ φτύσουνε πολλοί, ἐκεῖ γένεται λίμνη.

Ὅτι ὁ ἐκ τῶν πολλῶν ἔρανος οὐσιῶδες ποσὸν ἀποτελεῖ. 322.

Ἐκ κοινοῦ πλείστη χάρις, δαπάνη δ᾽ ὀλιγίστη.

971.

Ὅπου πληγή, κι᾽ αὐτὸς μυίγα.

Ἐπὶ τῶν ἐκ συστήματος κακοποιῶν καὶ ἀπανθρώπων πρὸς τοὺς ἀδυνάτους. 924.

972.

Ὅπου πονεῖ τὸ δόντι, ἐκεῖ κ᾽ ἡ γλῶσσα κρούει.

Ὅτι περὶ ὧν πάσχει τις καὶ ἐνδιαφέρεται, ὑπὲρ αὐτῶν μεριμνᾷ καὶ ἀσχολεῖται.

Ὅπου τις ἀλγεῖ, ἐκεῖ καὶ τὸν νοῦν ἔχει.

973.

Ὅπου πτώχεια, ἐκεῖ καὶ γκρήνια.

Ὅτι τῆς πτωχείας ἀναπόδραστος μάστιξ ἡ ἔρις.

974.

Ὅπου πτωχὸς καὶ ἡ μοῖρά του (ἄτυχος).

Ὅτι τὴν πτωχείαν παρακολουθεῖ καὶ ἡ ἀτυχία. 1169.

975.

Ὅπου τὸ καλὸ κομμάτι, ῥίχνει ὁ τρελὸς τὸ μάτι.

Πρὸς τοὺς ἐπιδιώκοντας, ὅτι διαφεύγει τὴν εὐτέλειαν αὐτῶν.

976.

Ὁ πτωχὸς κι᾽ ὁ λόγος του, ἢ οὔτ᾽ ὁ πτωχός, οὔτ᾽ ὁ λόγος του.

Διότι, Τῶν πενήτων εἰσὶν οἱ λόγοι κενοί.

977.

Ὁ πτωχὸς ὅταν πλουτήσῃ, ἔλα, χάρε, κι᾽ ἔπαρέ τον.

Ὁμοία τῇ, 504.

Τίκτει τοι κόρος ὕβριν, ὅταν κακῷ ἀνδρὶ παρείῃ.

978.

Ὁ πτωχὸς νίβεται, κ᾽ ἡ ποδιά του χαίρεται.

Πρὸς τοὺς στερουμένους καὶ τῶν ἀναγκαιοτέρων πραγμάτων.

979.

Ὁ πτωχὸς ὁ Φίλιππας ᾽ς τὸ χωράφι ἀπόκρυε.

Περὶ τῶν ἐξ ἀνάγκης ἐργαζομένων καὶ ἐν ἑορτασίμοις ἡμέραις· ὡς παρὰ τοῖς γεωργοῖς ἀκολουθεῖ κατὰ τὴν ἑορτὴν τοῦ ἁγίου Φιλίππου, ἐν ᾧ οἱ αὐτοὶ τὴν ἡμέραν ταύτην ἐντρυφῶσιν ὡς εὐποροῦντες.

980.

Ὁ πτωχὸς παντέχοντας, κι᾽ ὁ καιρὸς διαβαίνοντας.

Ὁ πτωχὸς ἐχάθηκε, κι᾽ ὁ καιρὸς ἐστάθηκε.

Πρὸς τοὺς ἀπὸ ἐλπίδος εἰς ἐλπίδα, καὶ ἀτυχίας εἰς ἀτυχίαν βιώσαντας καὶ τελευτήσαντας ἐν τοιαύτῃ ἀθλιότητι.

981.

Ὁ πτωχὸς τὰ ῥοῦχά του τρεῖς φοραῖς τὰ χαίρεται,
Καινούρια, μπαλωμένα, καὶ ξαναμπαλωμένα.

Διότι οὐκ ἔχει ἄλλο παρὰ ἕν.

982.

Ὅπως ἔστρωσες, πλαγιάζεις.

Ὅτι ἕκαστος ἐκ τῶν ἔργων του ἀμείβεται. 928, 1044, 1134.

Ἐὴν ἕκαστος μανδάκην κομίζει.

983.

Ὅπως ὁ κόσμος, κι᾽ ὁ Κοσμᾶς.

Ὅτι δεῖ συμμορφοῦσθαι ταῖς περιστάσεσι, καὶ πράττειν ὅτι οἱ πλεῖστοι πράττουσιν.

Οὐδ᾽ ὁ δεῖνα καὶ ὁ δεῖνα ἐποίησεν; οὐδ᾽ ἐγώ.

984.

Οσα δὲν φθάν' ἡ ἀλουποῦ, τ' ἀφίνει κρεμαστάρια.

Πρὸς τοὺς παρηγοροῦντας ἑαυτὸν διὰ τὴν ἀποτυχίαν των.

Ὀμφακές εἰσι.

985.

Ὅσα θέλεις γύρευε, κι' ὅσα θέλ' ὁ Θεὸς σοῦ δίνει.

Ὁμοία ταῖς, 259, 1029.

986.

Ὅσα ξέρ' ὁ νοικοκύρις, δὲν τὰ ξέρ' ὁ κόσμος ὅλος.

Ὅτι ἕκαστος οὐκ ἀποκαλύπτει τὰς ἀνάγκας καὶ τοὺς σκοπούς του.

987.

Ὅσα πέτονται, δὲν τρώγονται.

Ὅτι καὶ τὰ ὁμοιοφανῆ πράγματα διαφέρουσιν οὐσιωδῶς ἀλλήλοις. 870, 991.

Πολλοί τοι ναρθηκοφόροι, παῦροι δέ τε Βάκχοι.

988.

Ὅσα φέρν' ἡ ὥρα, δὲν τὰ φέρν' ὁ χρόνος.

Ὁμοία τῇ, 1616

Οἱ μικροὶ καιροὶ μεγάλων πραγμάτων αἴτιοι γίνονται.

989.

Ὁ σκύλος, ποῦ δὲν ἀλυχτάει, λύκους τραβάει 'ς τὴ μάνδρα.

Πρὸς τοὺς ἐφελκύοντας τὸ κακὸν διὰ τῆς ἀμελείας καὶ ἀνικανότητός των.

990.

Ὅσοι νίβονται, δὲν τρώγουν 'ς τοῦ Δεσπότη τὸ τραπέζι.

Ὅτι ὅλα τὰ φαινόμενα οὐκ ἔχουσι τὴν πραγματικότητά των ἀδιαφιλονείκητον.

Οὐ πάντες ὄρνιθες ἐναίσιμοι.

991.

Ὅσοι φοροῦν μαχαίρι, δὲν εἶναι καὶ μαγέροι.

Ἀντίθετος τῆς ἀρχαίας· Μαγείρου σῆμα τομεύς. Ἡ παροιμία δὲ αὕτη ὁμοία τῇ, 986· *καὶ παρεμφερής ἐστι τῇ,*

Οὐ πᾶν τὸ ἀμαρύσσον χρυσός ἐστι.

992.

Ὅσο ὁ συμπέθερος γενεά, τόσο τ' αὐγὸ προσφάγι.

Ὅτι ἡ ἐξ ἀγχιστίας συγγένεια κατ' ὄνομά ἐστι συγγένεια. 1299.

993.

Ὅσο βαρεῖ ὁ ἄνθρωπος, δὲν βαρεῖ ἡ πέτρα.

Ὅτι ὁ δυστυχῶν οἰκτείρεται, ἀλλ' οὐ βοηθεῖται διαρκῶς.

994.

Ὅσο γεράζω, τόσο μαθαίνω.

Οἱ ἀρχαῖοι ἔλεγον

Γηράσκω δ' ἀεὶ διδασκόμενος.

995.

Ὅσο θέλει ὁ παππᾶς τ' ἀλλουνοῦ παππᾶ καλό, τόσο νὰ ψηθῇ τ' αὐγό.

Ὁμοία τῇ, 1227.

Κεραμεὺς κεραμεῖ κοτέει, καὶ τέκτονι τέκτων.

996.

Ὅσο θέλεις, φούσκονέ τα, μὲ τὸ ζύγι θὰ τὰ πάρω.

Πρὸς τοὺς δολιεύοντας τὸ ἐμπόρευμα.

997.

Ὅσο καθίζ᾽ ὁ κερατᾶς, τὸ κέρατό του ἀξαίνει.

Ὅτι τὸ κακὸν ἐπαυξάνει, ἐὰν ἀφίεται ἀπεριόριστον.

998.

Ὅσο νὰ γδυθῇ ἡ νύφη, ἔκαμ᾽ ὁ γαμπρὸς ᾽ς τὰ μάτια.

Περὶ τῶν λίαν ἀνυπομονούντων ἐν ταῖς στιγμαῖς τῆς ἐπιτεύξεως τοῦ ποθουμένου.

999.

Ὅσο ναὔρῃ τὰ γελάδια.

Πρὸς τοὺς συναισθανομένους τὴν ἀπερισκεψίαν των μετὰ τὸ πάθημα. 162, 1000, 1451.

Παθὼν γάρ τε νήπιος ἔγνω.

1000.

Ὅσο νὰ τὤρθῃ ἡ γνῶσι.

Ὁμοία τῇ, 999.

1001.

Ὅσο ὀλιγώτερα μιλῇς, τόσο πολλὰ ἀκούεις.

Φειδόμενος χειλέων νοήμων ἔσῃ. (Σολωμ.)

1002.

Ὅσο πίν᾽ ἡ συμπεθέρα, τόσο καλοκουβεντιάζει.

Πρὸς τοὺς ἀποκαλύπτοντας τὰς ἀδυναμίας καὶ τὴν κακοβουλίαν των ἐν τῷ καιρῷ τοῦ πίνειν. 105.

Τὸ ἐν τῇ καρδίᾳ τοῦ νήφοντος ἐπὶ τῆς γλώττης τοῦ πίνοντος.

1003.

Ὅσο πίνει ὁ δροπικιάρης, τόσο ἡ δίψα του ἀξαίνει.

Περὶ τῆς ἀπληστίας τῶν αἰσχροκερδῶν.

Πλούτου δ᾽ οὐδὲν τέρμα πεφασμένον ἀνθρώποισιν.

1004.

Ὅσο τὰ σκατ᾽ ἀναδεύεις, τόσο πλειότερο βρωμᾶνε.

Εὐκατάληπτος ἡ μεταφορά της.

Μὴ κίνει Καμαρίναν.

1005.

Ὅσο τὰ σκόρδ᾽ ἀρηγεύουν, τόσο χοντραίνουν.

Ὅτι ἡ ἀραίωσις τῶν ἀπόρων μελῶν οἰκογενείας ἢ κοινότητος ἐλαφρύνει καὶ διευκολύνει τοὺς μένοντας.

1006.

Ὅταν βγαίνῃ τὸ σαμάρι, τότε φαίνοντ᾽ ἡ πληγαῖς.

Πρὸς τοὺς ὑποκρύπτοντας τὴν ἠθικὴν καὶ χρηματικὴν αὐτῶν κακεξίαν διὰ ξένων συνδρομῶν καὶ προστασίας.

1007.

Ὅταν βγάνῃς καὶ δὲν βάνῃς, βρίσκεις γλήγορα τὸν πάτο.

Ὁμοία τῇ, 380.

1008.

Ὅταν γένεται ἡ δουλειά σου, ἄφησε κι᾽ ἂς λέγῃ ὁ κόσμος.

Πρὸς τοὺς ἀδιαφοροῦντας εἰς τὰς περὶ αὐτῶν κρίσεις καὶ ἐπιπλήξεις ἀπέναντι τῆς αἰσχροκερδείας των. — Ἡ συμβουλὴ δὲ αὕτη ἀπὸ μέρους τῶν αἰσχροκερδῶν πρὸς τοὺς ὁμοίους των.

1009.

Ὅταν δίνῃ ὁ Θεὸς τ' ἀλεύρι, παίρν' ὁ διάβολος τὸ σακκί.

Περὶ τῶν ἀδειαλείπτως κατατρεχομένων ἐκ τῆς ἐνδοίας.

1010.

Ὅταν διψᾷ ἡ αὐλή σου, ἔξω νερὸ μὴ χύσῃς.

Ὅτι βοηθητέοι οἱ οἰκειότεροι. 1883.

Ἀδελφὸς ἀνδρὶ παρείη.
Ποταμὸς τὰ πόρρω ποτίζων, τὰ δ' ἔγγιστα καταλείπει.

1011.

Ὅταν θἀρθῇ ἕνα κακό, περίμενε καὶ ἄλλο—σέρνει μαζύ του κι' ἄλλο.

Ὁμοία τῇ, 608.

Οὐδεμία δύη ἦκει μόνη.

1012.

Ὅταν ἐρθῇ ὁ δεκατιστής, ἂς δεκατίσῃ ὅ τι εὕρῃ.

Πρὸς τοὺς ἀποφασίσαντας τὴν κατασπατάλευσιν τῶν ἐνόντων αὐτοῖς. 1803.

1013.

Ὅταν εὑρῇς καλὸν καιρόν, τρέξε, μὴν τὸν ἀφίνῃς.

Ὅτι παραλείποντες τὴν εὐκαιρίαν οὐχ εὑρίσκομεν αὐτὴν ἐκ νέου. Σχετικὴ τῇ,

Ῥόδον παρελθὼν μηκέτι ζήτει πάλιν.

1014.

Ὅ'ταν εὑρῇς τὸ φόρτωμα, πληρώσου τὸ κουρμέκι.

Πρὸς τοὺς ἀψηφοῦντας τὰς ἀπειλάς, ὅτε οὐκ εἰσὶν ἔνοχοι, ἢ ἐλλείπουσι τῆς ἐνοχῆς των τὰ τεκμήρια.

1015.

Ὅταν ἔχῃς καὶ φιλεύῃς, τότε τρέχουν καὶ οἱ φίλοι.

Πρὸς ψευδοφίλους. 1016.

Ζῇ χύτρα, ζῇ φιλία.
Πολλοί τοι πόσιος καὶ βρώσιός εἰσιν ἑταῖροι.

1016.

Ὅταν ἔχῃ τὸ πουγκί σου, ὅλοι φίλοι εἶν' ἐδικοί σου.

Ὁμοία τῇ ἀνωτέρῳ, 1015.

Πολλοὶ τραπέζης, ὀλίγοι ἀληθείας φίλοι.
Εὖ πράττε, τῶν φίλων δ' οὐδέν, ἂν σὺ δυστυχῇς.

1017.

Ὅταν ἔχῃς ἀκαμάτην, τί τὸν θέλεις τὸν προφήτην.

Πρὸς ὀκνηροὺς προφασιζομένους, ὅτι δῆθεν ἠσθένησεν, ἔφυγεν κτλ. ὁ πρὸς ὃν στέλλονται.

Ὡς λέγει ὀκνηρὸς ἀποστελλόμενος εἰς ὁδόν, ὅτι λέων ἐν τοῖς ὁδοῖς καὶ ἐν ταῖς πλατείαις φαίνεται. (Σολωμ.)

1018.

Ὅταν ἤμουν νεός, ἐδούλευα τοὺς γέροντας· καὶ τώρα γέροντας, δουλεύω τὰ παιδιά.

Πρὸς τοὺς διαπαντὸς ὑπὲρ τῶν συγγενῶν ἀγωνιζομένους.

1019.

Ὅταν ἰδῇς ἀκρίβεια, καρτέρειε καὶ τὴν φθήνια.

Διότι τὸ κέρδος ἐφελκύει πανταχόθεν τοὺς πωλητάς. 1618.

1020.

Ὅταν κοιμᾶται ὁ γυιόκας μας, ψωμὶ δὲν μᾶς γυρεύει.

Πρὸς γονεῖς μέχρι ἀνοησίας φιλοστόργους, καὶ πρὸς ἀνθρώπους πάνοντας τοῦ ἀτακτεῖν ἐν τῷ καιρῷ, καθ' ὃν ἐπασχολοῦνται εἰς ἀναπόφευκτόν τι ἔργον.

1021.

Ὅταν κτυπιῶνται δύο ἀσκιά, ἓν ἀπ' τὰ δυὸ θὰ σπάσῃ.

Ὅτι δύο τινῶν μαχομένων εἷς αὐτῶν δαμασθήσεται. 1576.

1022.

Ὅταν νὰ ἰδῶ τ' αὐτί μου.

Περὶ ἀπιστεύτων καὶ ἀκατορθώτων.

1023.

Ὅταν εὑρίσκῃς κότσα, ὅλα τὰ ψάρια κλότσα.

Ὁμοία τῇ, 532.

1024.

Ὅταν πεινάῃ ἡ ἀλουποῦ, φαίνεται πῶς κοιμᾶται.

Περὶ ἁρπάγων λίαν πονηρῶν.

Πεινῶσαν ἀλώπεκα ὕπνος ἐπέρχεται.

1025.

Ὅταν πνίγεται κἀνένας, πιάνεται κι' ἀπ' τὰ μαλλιά του.

Πρὸς τοὺς ἐν τῇ ἀπογνώσει των προσφεύγοντας καὶ εἰς σαθρὰ βοηθήματα.

1026.

Ὅταν πτωχαίν' ὁ διάβολος, γίνεται κουμερκιάρης.

Διότι τῶν κακούργων τελευταῖον καταφύγιόν ἐστι τὸ τῆς φορολογίας ἐπιτήδευμα.

1027.

Ὅταν σ' εἶχα ς' τὴν σεντούκα, δὲν μοῦ τἄλεγες ἐτοῦτα.

Ὅτι, παρερχομένης τῆς διακινδυνεύσεως καὶ ἀνάγκης, ὁ διαφυγὼν αὐτὰς κακοῦργος ἀμνημονεῖ.

1028.

Ὅταν σκοντάψῃ τ' ἄλογο, ὅλοι τοῦ λένε τύφλα.

Ὅτι τὰ τυχηρὰ προσκόμματα ἀποδίδονται εἰς ἀπερισκεψίαν καὶ ἀνεπιτηδειότητα τοῦ προσκόπτοντος.

1029.

Ὅταν σοῦ τρέχῃ, τρέχα το.

Πρὸς τοὺς ὑπὸ τῆς τύχης εὐνοουμένους. 76, 259, 985.

Τύχης κινούσης θαιρόν, εὖ πράττομεν.

1030.

Ὅταν σὺ ἐπήγαινες, ἐγὼ τότ' ἐγύριζα.

Πρὸς τοὺς ἐμπειροτέρους εἰς δολιότητας καὶ εἰς ἔργον τι δυσχερές. 486.

Οὐκ ἀπείρῳ προσέβαλες.

1031.

Ὅταν συνηθίσῃ νὰ μπαίνῃ ὁ σκύλος εἰς τὸν μύλον, ἢ τὸν μύλον νὰ κλειδώσῃς, ἢ τὸν σκύλο νὰ σκοτώσῃς.

Διότι εἰς τοὺς κλέπτας καὶ ἅρπαγας περιορισμὸς ἀτελὴς οὐκ ἰσχύει.

1032.

Ὅταν τ' ἀρνὶ ἦναι καλό, βυζάνει δυὸ μανάδες.

Ὅτι διὰ τῆς ἡμερότητος καὶ ἀγαθότητος προσκτᾷ τις πλείονας φίλους.

1033.

Ὅταν τὸ δένδρο πέσῃ, καθένας κόφτει ξύλα.

Ὁμοία τῇ, 1398.

Δρυὸς πεσούσης πᾶς ἀνὴρ ξυλεύεται.

1034.

Ὅταν φθάνῃ 'ς τοῦ γειτόνου σου ἡ φωτιά, πρόσμενέ την καὶ 'ς τὸ σπίτι σου.

Ὅτι, ὅταν οἱ ὅμοιοι καὶ ὁμόφυλοι καταδυναστεύωνται, τὰ αὐτὰ ἐπίκεινται καὶ καθ' ἡμῶν.

Τυφομένου μελάθρου τοῦ πλησίον καὶ τὸ σὸν κινδυνεύει.

1035.

Ὅταν χιονίζῃ, ἁρμένιζε, καὶ ὅταν παστρεύῃ, ῥάξε.

Διότι μετὰ τὴν τρικυμίαν ἡ γαλήνη, καὶ μετ' αὐτὴν ἡ τρικυμία.

1036.

Ὅταν ψοφήσ' ὁ μαῦρός μου, χορτάρι μὴ φυτρώσῃ.

Πρὸς τοὺς μὴ ἐφιεμένους τὸ κοινὸν καλὸν δι' ἀτυχίας καὶ θυσιῶν προγενομένων αὐτοῖς· ἀλλ' εἰσὶν καὶ οἱ θυσιάζοντες τὰ πάντα ὑπὲρ τοῦ κοινοῦ καλοῦ. Ἐπὶ ἐγωϊστῶν ἡ παροιμία.

1037.

Ὅτι ἔβρεξεν, ἡ γῆ τὸ ἔπιε.

Ὅτι τὰ παρὰ Θεοῦ τελούμενα ἐκδέχεσθαι δεῖ, οἱαδήποτε ὄντα· καὶ ὅτι ὁ καιρὸς καὶ ἡ λήθη διασκεδάζει τὰ παρελθόντα δεινά.

1038.

Ὅτι εἶχ' ἡ γρηὰ 'ς τὸν νοῦ της, τὠγλεπε 'ς τὸ ὄνειρό της.

Ὁμοία τῇ, 950.

1039.

Ὅτι ἔκαμες, λαβαίνεις.

Περὶ τῆς ἀνταποδόσεως τοῦ κακοῦ. 609.

Εθυσας, ἀντιθύῃ.

Εἰ πάθῃ τὰ γ' ἔρεξε, δίκη δ' ἰθεῖα γένοιτο.

1040.

Ὅτι ἔσπειρες, φυτρόνει.

Ὁμοία τῇ, 1044.

Ἐὴν ἕκαστος μανδάκην κομίζει.

1041.

Ὅτι κι' ἂν ἔχῃ, τὰ φορεῖ, καὶ κλέφτη δὲν φοβᾶται.

Πρὸς τοὺς ἀπηλλαγμένους ἀπογυμνώσεως ἕνεκεν τῆς ἐνδείας των.

1042.

Ὅτι κάμ' ἡ μιὰ πλευρά σου, νὰ μὴν τὸ γνωρίζῃ ἡ ἄλλη.

Κατὰ τῶν Φαρισαϊκῶς ἐπιδεικνυομένων.

Μὴ γνώτω ἡ ἀριστερά σου, τί ποιεῖ ἡ δεξιά σου.

1043.

Ὅτι λέγει τ' ἀχείλι σου, νἄχω· κι' ὅτι λέγ' ἡ καρδιά σου, νἄχῃς.

Πρὸς τοὺς ἐσωτερικῶς ἐχθροὺς καὶ κατ' ἐπιφάνειαν φίλους. 1440.

Ἀπὸ γλώττης φίλος.

1044.

Ὅτι μαγειρεύεις, τρῷς.

Ὁμοία ταῖς, 982, 1040.

Ἕκαστος ἐν ἰδίῳ νάκει λανθάνει.

1045.

Ὅτι πάρ᾽ ἡ νύφη ᾽ς τὸν παστό.

Εἰδικῶς ἡ παροιμία αἰνίττεται τὴν κυριότητα τῆς προγαμιαίας δωρεᾶς, γενικώτερον δὲ ἀναφέρεται πρὸς τοὺς ἐξαπατωμένους ὑπὸ ξηρῶν λόγων καὶ ὑποσχέσεων.

1046.

Ὅτι κάμῃ ᾽ς τὸ σωμάκι ἡ γίδα, καὶ ᾽ς τὴν γίδα τὸ σωμάκι.

Περὶ ἀνταποδόσεως βλάβης.

Κὴν με φάγῃς ἀπὸ ῥίζης, ὅμως ἔτι καρποφορήσω, ὅσον ἐπισπεῖσαί σοι, τράγε, θυομένῳ.

1047.

Ὁ τσουκαλᾶς, ὅπου θέλει, βάνει τὸ χερούλι.

Πρὸς τοὺς ἔχοντας τὸν τρόπον πρόχειρον εἰς τὸ ποιῆσαι ὅ τι ἐπιθυμοῦσι καὶ θέλουσι.

1048.

Ὁ ὕπνος θρέφει μάγουλα, καὶ ξεσκεπάζει κώλους.

Περὶ τῶν κακῶν ἀποτελεσμάτων τῆς ἀπραγμονοσύνης καὶ ἀφροντισίας.

1049.

Ὁ ὕπνος θρέφει τὸ παιδί, κι᾽ ὁ ἥλιος τὸ μοσχάρι.
Πλὴν ὕπνου οὐδὲν τὰ ὑγιᾶ ἄρθρα ἄλθει.

1050.

Οὔτε γάμος ἄκλαυστος, οὔτε ξόδι ἀγέλαστο.

Ὅτι μετὰ τὴν χαρὰν ἐπέρχεται καὶ θλῖψις, καὶ τὸ ἀνάπαλιν. 1686.

1051

Οὔτε τὸν διάβολο ν᾽ ἀπαντήσῃς, οὔτε καὶ σφονδυλιὰ νὰ τοῦ δώσῃς.

Ὁμοία τῇ, 1359.

1052.

Οὔτ᾽ ἐγώ, παππᾶ, ᾽ς τὰ Φῶτα, οὔτε σὺ ᾽ς τὸν Ἁγιασμό.

Πρὸς τοὺς ἐπὶ ἐκδικήσει οὐδόλως ψηφοῦντας τὴν ἰδίαν βλάβην.

1053.

Οὔτ᾽ ἐσύ, παππᾶ, βλογιά, οὔτ᾽ ἐγὼ ᾽ς τὴ λειτουργία.

Ὁμοία τῇ ἀνωτέρω.

1054.

Οὔτε μέλι ἔφαγα, οὔτε ἡ καρδιὰ μὲ κόφτει.

Ὁμοία τῇ, 148.

Μήτε μέλι, μήτε μελίσσας.

1055.

Οὔτε τὸ κρεὰς νὰ κάψῃ, οὔτε τὸ σουβλί.

Πρὸς τοὺς τὸν μέσον ὅρον ἀκολουθοῦντας εἰς τὰς πράξεις των, καὶ πρὸς τοὺς τὸ δίκαιον φυλλάττοντας.

1056.

Οὔτε πρῶτος, οὔτε ὕστερος.

Παρηγορία πρὸς τοὺς ὑποπεσόντας εἰς ἀτυχήματα ἢ δυστυχήματα βαρέα.

1057.

Ὁ φίλος σὲ μιὰν ὥρα ἀξίζει μία χώρα.

Διότι.

Φίλου πιστοῦ οὐδὲν ἀντάλλαγμα.

1058.

Ὁ φόβος φυλάγει τὰ ἔρημα.

Ἀλλ' ἐκ τῶν ὑποκρύφων ἁρπάγων, οὐχὶ δὲ καὶ ἐκ τῶν ἐκ προθέυεως λῃστῶν.

Λέος τὸ μέσον ἐφύλασσε σφέων.

1059.

Ὁ φρόνιμος ἂν γελασθῇ, σ' ὀλίγο δὲν γελιέται.

Ὅτι σπανίως οἱ φρόνιμοι ἁμαρτάνουσιν ἢ προσκρούουσιν· ἀλλὰ τοῦτο παθόντες, ἐπιπίπτουσιν εἰς δεινὰ βαρύτατα. 1376.

Ἁμαρτάνει καὶ σοφοῦ σοφώτερος.

1060.

Ὁ χαριστὴς ἀπέθανε, κι' ὁ γυιός του πάει 'ς τὴν Πόλι.

Ὅτι σπάνιοί εἰσιν οἱ δωρηταὶ καὶ ἀγαθοποιοῦντες. Παραπλησία τῇ,

Ἀπὸ γλώττης φίλος.

1061.

Ὄχ ἀπὸ τὸν κύρι μου, ὄχ κι' ἀπὸ τὴν μάννα μου.

Πρὸς τοὺς κατατρεχομένους πανταχόθεν.

Στενά μοι πανταχόθεν.

1062.

Ὄψιμος υἱὸς μὲ τὸν πατέρα του δὲν θερίζει.

Ὁμοία ταῖς, 197, 449, 1924.

Π.

1063.

Πάγ' ἄνδρας μου 'ς τὸν μύλο· νὰ παντρευθῶ, ἢ νὰ καρτερῶ;

Ὁμοία ταῖς, 96, 431, 774.

1064.

Πάνει κι' ἔρχεται ἡ στάμνα, ὅσῳ ποῦ τσακίζεται.

Εἰς τὸ εὔθραυστον τῶν πραγμάτων· καὶ μεταφορικῶς εἰς τὸν προορισμὸν τοῦ ἀνθρώπου, καὶ τὸ ἄθλιον τέλος τῶν κακούργων.

1065.

Παίζ' ὁ γάτος μὲ τὰ ποντίκια.

Πρὸς τοὺς ἐμπιστευομένους εἰς ἐχθροὺς φυσικοὺς καὶ ἀσπόνδους.

Στέργει μῦς γαλῆν.

1066.

Παίνα τὰ βουνά, κι' ἀγόραζε 'ς τὸν κάμπο.

Παραπλησία τῇ, 754.

1067.

Παλαιά μας τέχνη κόσκινο.

Πρὸς τοὺς ἐν ταῖς δυστυχίαις καταφεύγοντας εἰς τὸν πρῶτον τρόπον τῆς βιοτῆς των. 692, 1731.

Εἰς ἀρχαίας φάτνας.

1068.

Παλαιὸ μουλάρι, καινούρια περπατησιά.

Ὅτι τὰ ἐλαττώματα οὐκ ἐκριζοῦνται ἐν τῷ γήρατι. 946.

1069.

Παλαιὸς μονιὰς

Πρὸς τοὺς ἐγγεγυμνασμένους εἰς ἔργον τι.

1070.

Πανδρειὰ καὶ παλαιὰ ῥοῦχα.

Ὅτι ἡ εὕρεσις συμβίας εὐχερεστάτη ἐστί. Καὶ ὅτι ὁ νυμφευόμενος, ἕνεκεν τῶν παρεπομένων δαπανῶν, ἀφίησι τοὺς νεανικοὺς καλλωπισμοὺς ἐπὶ ἐξοικονομήσει τῶν οἰκειακῶν ἀναγκῶν.

1071.

Πᾶν τ' αὐγὰ καὶ τὸ καλάθι.

Περὶ τῆς συνάμα ἀπωλείας τοῦ περιέχοντος καὶ τοῦ περιεχομένου.

Αὐτῷ κανῷ (τὰ ἐν τῷ κανῷ ἀπώλοντο).

1072.

Πάντα δεῖχνε, πόσος εἶσαι, καὶ κομμάτι παρακάτου.

Συμβουλὴ κατὰ τῶν ἐπαιρομένων, ἀφορῶσα τὴν ταπεινοφροσύνην.

1073.

Πάντα νἂν ὁ μάστοράς μου· βγάζ' ὀχτώ, καὶ τρώγει δέκα.

Πρὸς τοὺς δαπανῶντας πλείονα τῶν κερδιζομένων.

1074.

Παππᾶ παιδὶ διαβόλου ἀγγόνι·

Παροιμία κατὰ τῶν ἱερωμένων προσώπων, ἔχουσα πλείονας τὰς ἐξαιρέσεις.

1075.

Παπούτσ' ἀπὸ τὸν τόπο μου, κι' ἂς ἦν' καὶ μπαλωμένο.

Ὅτι τὰ ἐπιτόπια ἀρεστότερα καὶ προτιμότερα, ὡς γνωστὰ ἡμῖν· ἐν μέρει δὲ ἡ παροιμία περὶ συνοικεσίου, περὶ ὧν οἱ ἀρχαῖοι συνεβούλευον·

Τὴν δε μάλιστα γαμεῖν, ἥτις σέθεν ἐγγύθι ναίει.

1076.

Πάρ' ἄνθρωπον ἀπὸ σειριά, καὶ σκύλον ἀπὸ μάνδρα.

Ὁμοία τῇ, 1237.

1077.

Παρηγοριὰ 'ς τὸν ἄῤῥωστο, ὅσω νὰ βγῇ ἡ ψυχή του.

Ἐπὶ παρηγορίᾳ ἀπεγνωσμένων ματαίᾳ. Ἐν τούτοις αἰνίττεται ἡ αὐτὴ παροιμία καὶ τὸ ὠφέλιμον τοῦ παρηγορεῖν τοὺς πάσχοντας, καί τοι ὀλίγην ἐλπίδα διδόντας. Σχετικὴ τῇ,

Ὅταν τὸ ὕδωρ πνίγῃ, τί δεῖ ἐπιπνίγειν;

1078.

Παστρικὴ καλὴ ἡ Θοδώρα, τὸ τσαρούχι 'ς τὸ τσουκάλι.

Πρὸς γυναῖκας ἐχθρὰς τῆς καθαριότητος, καὶ πρὸς τοὺς ἐπαιρομένους ἐπὶ σεμνοβιότητι μὴ ὑφισταμένῃ.

1079.

Πατσαβούρα τἄκαμε.

Πρὸς τὰς διαφθείροντας τὰ πράγματα καὶ τὰς ὑποθέσεις διὰ τῆς ἀνοησίας των.

1080.

Πέθανεν ἡ πεθερά μου, καὶ μοῦ πλάτυν' ἡ γωνιά μου.

Ὁμοία τῇ, Τὰ σκόρδα ὅταν ἀρηγεύονν.

Πενθερὰν νυὸς στυγεῖ.

1081.

Πέμου, ποιὰ εἶν' ἡ συντροφιά σου, νὰ σοῦ εἰπῶ κι' ἐγώ, ποιὸς εἶσαι.

Ὁμοία τῇ, 904. *Καὶ σχετικὴ τῇ*,

Ἔλκει μοιχὸς εἰς μοιχόν.

1082.

Πέντε βόδια δύο ζευγάρια.

Πρὸς τοὺς ἀγνοοῦντας καὶ τὰ ἁπλούστερα ζητήματα.

1083.

Πέντε μῆνες πέντ' ἀδράχτια, πότε τἄγνεσε ἡ καϋμένη.

Εἰρωνικὸς ἔπαινος πρὸς ἀνεπιδεξίους καὶ ὀκνηρούς.

1084.

Περήφανε ἄνδρα, γλήγορα θὲ νὰ μ' ἀφήσῃς χήρα.

Ὅτι οἱ θρασεῖς καὶ ὑπερήφανοι ἐφελκύουσιν ἐχθροὺς ἐπικινδύνους.

1085.

Περισσότερα ἀρνιά, πάρα κριάρια.

Ὅτι πλείονες οἱ ἐν νεανικῇ ἡλικίᾳ ἀποβιοῦντες. 285, 1838.

1086.

Περισσότεραις ἡμέραις, πάρα λουκάνικα.

Ὅτι δεῖ ἀναλίσκειν ἐν μέτρῳ τὰ προμεμηθευμένα.

Οὐδεῖ τὸν ἀποκείμενον ἰχθὺν ἐν τῷ μέσῳ ἕλκειν.

1087.

Περισσότερα γλέπουν τὰ τέσσερα, πάρα τὰ δύο.

Ἀγαθοὶ οἱ δύο ὑπὲρ τὸν ἕνα.

1088.

Περισσότερο ζοῦν οἱ φοβερισμένοι, πάρα οἱ ἀφοβέριστοι.

Διότι σπανιώτατα οἱ ἀπειλοῦντες πραγματοποιοῦσι τὰς ἀπειλάς. 1202. *Παρεμρῆς τῇ ἀρχαίᾳ*

Βακτηρίαν ἀείρων ἀλκαίαν ἀπειλεῖ (ἄμυναν).

1089.

Περπατεῖ ἴσια, σὰν ὁ κάβουρας.

Πρὸς τοὺς στρεβλοὺς τῷ ἤθει. 1766.

Καράβου βάδισμα μιμεῖται.

1090.

Πέρσι ἐκάηκε, καὶ φέτο ἐμύρισε.

Περὶ τῶν παρακαίρως λαμβανόντων ὑπ' ὄψιν τὰ γεγονότα. 1091.

1091.

Πέρσι ἐψόφησ' ὁ λαγός, καὶ φέτο ἤρθ' ἡ βρώμα.

Ὁμοία τῇ προηγουμένῃ.

1092.

Πές το, πές το τὸ κοπέλι, κάνει τὴν κυρὰ καὶ θέλει. 1735.

Πολλαῖς πληγαῖς δρῦς δαμάζεται.

1093.

Πέσε πήττα νὰ σὲ φάγω, καὶ κλοντήρι νὰ σὲ πιῶ.

Πρὸς τοὺς τὰ πάντα ἕτοιμα ἀπαιτοῦντας. 1209.

1094.

Πεταλόνει τὸν ψύλλο.

Πρὸς τοὺς λίαν ἐπιδεξίους πρὸς τὸ συμφέρον αὐτῶν. 1886.

1095.

Πήγαινε γιὰ νὰ ξυῇς κοιλιαίς, καὶ νὰ βουρλιάζῃς σπάρους.

Πρὸς βαναύσους καὶ χαμερπεῖς.

1096.

Πῆραν τὰ φλῶρα ταὶς κορφαίς, τὰ λάγια πᾶν 'ς τὸν πάτο.

Ὅτι ἡ ὑπολεύκανσις τοῦ μύστακος τεκμηριοῖ τοῦ γήρατος τὴν ἐπέλευσιν.

Ὀπώραν οὐ καλύπτει κρόταφος.

Χνοῦς ἔτη προδίδωσι.

1097.

Πήττα 'ποῦ θὰ φᾷ οἱ ἄλλοι, μὴ σὲ γνοιάζῃ, ἂν καίεται.

Πρὸς τοὺς μεριμνῶντας διὰ ξένα πράγματα. 1121.

Τὰ ἴδια μελέδαινε.

Ἀλλοτρίῳ χορῷ πόδα μὴ τίθεσθαι.

1098.

Πιάνει τὴν γάτ' ἀπὸ τὰ νύχια.

Πρὸς τοὺς ἐπιλαμβανομένους τὸ πρᾶγμα ἐκ μέρους ἐπισφαλοῦς καὶ κινδυνώδους.

Τὸ θερμὸν τοῦ ὀβελοῦ.

1099.

Πιάνει τὸν τσίντσιρ' ἀπὸ τὸ φτερό.

Πρὸς τοὺς ἐπιλαμβανομένους τὸ ἀντικείμενον ἐκ μέρους ἀκροσφαλοῦς καὶ ματαίου, καὶ πρὸς τοὺς μετὰ δυστρόπων καὶ σοφιστῶν ἀγωνιζομένους.

Ἀπ' οὐρᾶς τὸν ἔγχελυν ἔχεις.

1100.

Πιάνει τὸν λόγκο μὲ τὸ ῥάμμια.

Πρὸς τοὺς ἀγωνιζομένους εἰς ἀκατόρθωτα.

1101.

Πιάσε τὸν τυφλό, καὶ βγάλε του τὰ μάτια.

Πρὸς τοὺς ἀπτοήτους εἰς ἀπειλὰς καὶ ποινὰς ἕνεκεν τῆς ἀπελπιστικῆς θέσεώς των, καὶ πρὸς τοὺς ὑπὸ ἐνδείας ἐσχάτης κατεχομένους.

Οὐκ ἂν λάβῃς παρὰ τοῦ μὴ ἔχοντος.

1102.

Πιέ, γάϊδαρε, ἁγιάσμα.

Πρὸς τοὺς παρ' ἀξίαν τιμωμένους.

Ὄνος ἐν μύρῳ.

Ὄνου κεφαλὴν μὴ πλύνειν νίτρῳ.

1103.

Πίναμαν καὶ λέγαμαν.

Ὅτι οἱ λόγοι ἐν τῷ πίνειν σαθροὶ καὶ κενοί. 787.

1104.

Πίσσα μῶδωκες, κατράμι ἐπῆρες.

Πρὸς τοὺς ἀλλήλους ἐξαπατοῦντας.

1105.

Πίστευσε λαγό, καὶ κάλεσε κουμπάρο.

Ζῶντα λαγωὸν ἀγοράσας οἰκοδεσπότης τις ἐπὶ τῷ ξενίσαι φίλον ἀναμενόμενον, πρὶν ἢ ὁ φίλος ἀφιχθῇ, ὁ λαγωὸς ἔφυγεν ἐφ᾽ ᾧ ἐπεφώνησεν ὁ οἰκοδεσπότης τὴν παροιμιώδη ταύτην φράσιν.

1106.

Πίσω ἔχει τ᾽ ἀπίδι τὴν οὐρά.

Ὁμοία ταῖς, 460, 575.

Ἀεὶ τὸ ἔσχατον κέρκος.

1107.

Πνίγεται εἰς μία χουλιαριὰ νερό.

Πρὸς τοὺς ἀπελπιζομένους ἐπὶ τῶν ἐλαχίστων αἰτιῶν καὶ περιστάσεων, καὶ πρὸς τοὺς σχετλιάζοντας δι᾽ ἐλάχιστα ἀτυχήματα.

Ἐν ψύλλης δήξει θεὸν ἐπικαλεῖται.

1108.

Ποιὸν ἀγαπᾷς, περίβρυζε, καὶ ποιὸν μισᾷς, χαιρέτα.

Ὁμοία ταῖς, 589, 1133.

Ὃς φείδεται τῆς ἑαυτοῦ βακτηρίας, μισεῖ τὸν υἱὸν αὐτοῦ. (Σολωμ.)

1109.

Ποιὸς ἀγαπάει φθηνὸ κρεάς, χάνει καὶ τὸ ζουμί του.

Ὁμοία τῇ, 1425.

1110.

Ποιὸς ἀγοράζει καὶ πουλεῖ, αὐτὸς πετάει, σὰν πουλί.

Ὅτι οἱ κερδοσκόποι ἀόκνως διέρχονται θαλάσσας καὶ ξηράς, ἐπισπεύδοντες τὴν πορείαν των πρὸς τὸν σκοπόν.

Μετὰ τὴν ἑορτὴν ἦκων ἦλιπας οὐ πωλεῖ.

1111.

Ποιὸς ἀνακατεύει μέλι, γλύφει καὶ τὰ δάχτυλά του.

Ὅτι οἱ διαχειριζόμενοι τὰ ξένα πράγματα κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἧττον σφετερίζονται μέρος αὐτῶν. 1126.

1112.

Ποιὸς βρίσκει καὶ πορεύεται, ποτέ του δὲν πατρεύεται.

Εὔληπτος. 1785.

1113.

Ποιὸς γεννηθῇ ᾽ς τὴ φυλακή, τὴν φυλακὴ ἀγαπάει.

Πρὸς τοὺς συνηθίσαντας εἰς τὰ κακὰ καὶ τὰ αἰσχρά. 330.

1114.

Ποιὸς γελάει καὶ γενματάει, δὲν εὑρίσκει νὰ δειπνήσῃ.

Ὅτι πολλάκις ἐξαπατᾷν ἀδύνατον. 945.

1115.

Ποιὸς ἔχει γείτονα κουτσόν, θὰ μάθῃ νὰ κουτσαίνῃ.

Ὁμοία τῇ, 1135.

Σκάζοντι ὁμιλῶν, καὶτὸς σκάζειν μαθήσῃ.

1116.

Ποιὸς δὲν ἀγοράζει στάρι, τὰ παιδιὰ τοῦ ψωμᾶ θρέφει.

Εὔληπτος.

1117.

Ποιὸς δὲν θέλει νὰ ζυμώσῃ, δλημέρα κρησαρίζει.

Πρὸς τοὺς μὴ θέλοντας ποιῆσαι τὸ ζητούμενον.

1118.

Ποιὸς δὲν παινάει τὸ σπίτι του, πέφτει καὶ τὸν πλακόνει.

Ὅτι τὰ οἰκεῖα, οἰαδήποτε καὶ ἂν ὦσιν, ἀπαιτεῖται, ὅπως ἐπαινῇ αὐτὰ ὁ οἰκεῖος, ἀλλ᾽ οὐχὶ ὑπερβολλόντως, ἵνα μὴ κατηγορηθῇ κατὰ τὴν ἔννοιαν τῆς ἀρχαίας.

Ἐλέφαντα ἐκ μυίας ποιεῖν.

1119.

Ποιὸς εἶχε γνῶσι ἐκούρευε, καὶ δὲν ἐκωλοκούρευε.

Πρὸς τοὺς πολυμύλους, οἵτινες διαττάοντες τοὺς ποιμένας ἵνα κωλοκουρεύωσι τὰ πρόβατα, δίδουσι εὐκαιρίαν αὐτοῖς εἰς τὸ ὑπεξαιρεῖν οὐσιῶδες μέρος τοῦ προβατείου μαλλίου. Ἡ παροιμία ἔχει ἐλαστικότητα,, αἰνιττομένη ἐπὶ τοῖς ἄλλοις καὶ τοὺς στερουμένους τῶν οὐσιωδεστέρων ὠφελειῶν διὰ τῆς ἐπισπεύσεως καὶ ἀνυπομονησίας των.

1120.

Ποιὸς εἶχε τὰ πολλὰ ἔκλαιγε, ποιὸς εἶχε καὶ τὰ ὀλίγα,
Καὶ ποιὸς δὲν εἶχε τίποτες, κάθονταν κι᾽ ἐτραγούδα.

Ὅτι οἱ πτωχοὶ ἀπηλλαγμένοι εἰσὶ φροντίδων καὶ μεριμνῶν, διότι, ἐλεύθεραι αἶγες ἀρότρων, ἐν ᾧ οἱ πλούσιοι καὶ χρυσολάτραι ἐκ πολλῶν καὶ ποικίλων κινδύνων καὶ βασάνων μαστίζονται. Σχετικὴ τῇ ἀρχαίᾳ

Οὐκ ἔστιν εὑρεῖν βίον ἄλυπον ἐν οὐδενί.

1121.

Ποιὸς ἔχ᾽ ἀμπέλια, ἂς βάλῃ ἀργάταις.

Ὁμοία ταῖς, 969, 1097, 1125, 1128, 1342.

Οὐκ ἔστιν ἐμὸν τὸ πρᾶγμα· πολλὰ χαιρέτω.

1122.

Ποιὸς ἔχει γοργὰ στάμενα, γοργὰ καβαλικεύει.

Ὅτι ὁ ἔχων ἐπαρκῆ τὰ μέσα, ἐκτελεῖ τὸ ὀρεγόμενον καὶ ποθούμενον, ἐν δὲ ταῖς περιστάσεσι δι᾽ αὐτῶν ἀποσοβεῖ τοὺς κινδύνους. Στάμενα δὲ ἐννοεῖ τοὺς ἵππους.

1123.

Ποιὸς ἔχει πολὺ πιπέρι, βάνει καὶ ᾽ς τὰ λάχανα.

Ὅτι οἱ εὔποροι χάριν τῆς ὀρέξεως αὐτῶν δαπανῶσι καὶ ὅπου οὐ δεῖ.

Ἐκ τῶν περιττῶν καὶ ἵπποι ἐμπίπλανται.

Ὁ ἔχων πολὺ πέπερι τίθησι κἂν λαχάνοις. (Ἀποστόλιος.)

1124.

Ποιὸς ἔχει μαχαίρι, τρώγει καὶ πεπόνι.

Ὅτι διὰ τῶν καταλλήλων μέσων καὶ βοηθημάτων ἀπολαμβάνονται τὰ ποθούμενα. 1123.

1125.

Ποιὸς ἔχει πόνον, τὸν πονεῖ, καὶ ὁ γείτονας κοιμᾶται.

Ὁμοία τῇ, 1121.

1126.

Ποιὸς ἔχει πρόβατα, ἔχει τα, καὶ ποιὸς τὰ βόσκει, τρώγει τα.

Ὅτι οἱ διαχειριζόμενοι τὴν ξένην περιουσίαν καρποῦνται ἱκανὸν μέρος αὐτῆς. 1111.

1127

Ποιὸς ἔχει σύντροφο, ἔχει ἀφέντη.

Εὐκατάληπτος.

Τὸ κοινὸν μὴ σὸν λέγε.

1128

Ποιὸς ἔχει τὰ γένεια, ἔχει καὶ τὰ χτένια.

Ὁμοία τῇ, 1121.

1129

Ποιὸς καγῇ εἰς τὸ κουρκούτι, φυσάει καὶ τὸ γιαγούρτι.

Ὁμοία τῇ, 1267.

Ἁλιεὺς πλαγεὶς νοῦν οἴσει.

1130

Ποιὸς καρτερεῖ νὰ φάγῃ, ποτέ του δὲν πεινάει.

Διότι ἡ παντελὴς ἔλλειψις παροτρύνει τὴν πεῖναν.

1131

Ποιὸς κρυφὰ παντρεύεται, φανερὰ πομπεύεται.

Διότι τὰ κρυφῇ γιγνόμενα κατὰ τὸ πλεῖστόν εἰσιν αἰσχρά.

1132.

Ποιὸς κυνηγάει δύο λαγούς, δὲν πιάνει κἀγκανέναν.

Ἐπὶ πλεονεκτῶν.

1133.

Ποιὸς μ᾽ ἀγαπάει, μὲ κάνει καὶ κλαίγω.

Ὁμοία τῇ, 1108.

Αὐστηρὸς ἀπφὺς βλωμὸν παίδεσι βλίττει.

1134.

Ποιὸς μαγειρεύει ψέματα, ᾽ς τὸ πιάτο του τὰ βρίσκει.

Ὅτι ἕκαστος ὑφίσταται τὰς συνεπείας τῶν ἁμαρτημάτων του. 982.

Χῆνα ἀποστείλας, χῆνα ἔξει.

1135.

Ποιὸς μὲ στραβὸν συγκοιμηθῇ, τ᾽ ἀποταχεὰ καϋδίζει.

Ὅτι οἱ μετὰ ἀχρείων συναγελαζόμενοι κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἧττον ἐξαχρειοῦνται. 1115.

Εἰ χωλῷ συνοικήσεις ὑποσκάζειν μαθήσῃ.

1136.

Ποιὸς νὰ ταξειδεύσῃ θέλει, κάθεται ᾽ς τὸ περιγιάλι.

Εὔληπτος.

1137.

Ποιὸς πηδάει πολλὰ παλούκια, θὲ νὰ τοῦ χωθῇ κανένα.

Ὅτι ὁ πολλάκις διακινδυνεύων γίγνεται θύμα τῆς τόλμης του. 1142.

1138.

Ποιὸς παινάει τὴν νύφη μας; Ἡ τσιμπλιάρα ἡ μάννα της.

Ἐπὶ τῶν ἐπαινούντων τὰ οἰκεῖα πρὸς ἴδιον ἔπαινον. Σχετικὴ τῇ ἀρχαίᾳ

Τίς πατέρ᾽ αἰνήσει εἰμὴ κακοδαίμονες υἱοί.

1139.

Ποιὸς πάρῃ ξύλο καὶ σταθῇ, κἀνεὶς νὰ μὴ τὸν λυπηθῇ.

Ἐπὶ τῶν μὴ ἐκτελούντων τὰς ἀπειλὰς ἕνεκεν δειλίας. 1088, 1202.

Βακτηρίαν ἀείρων ἀλκαίαν ἀπειλεῖ (ἄϊεναν).

1140.

Ποιὸς τὰ ῥοῦχά του φυλάγει, ἔχει πάντα τὰ μισά.

Εὔληπτος.

1141.

Πόθεν εἶσαι νοικοκύρη; ὅθε κ' ἡ γυναῖκά μου.

Ὅτι ἡ καλὴ σύζυγος ἐφελκύει τὸν ἄνδρα εἰς ὅ τι αὐτῇ ἀρεστὸν καὶ οἰκεῖον.

1142.

Πολλὰ ἐπιχειρίζεσαι, πολλοὺς κινδύνους τρέχεις.

Ὁμοία τῇ, 1131, 1137.

Τὸ πολλὰ πράττειν οὐκ ἐν ἀσφαλεῖ βίῳ.

1143.

Πολλὰ ζενγάρια τσαρούχια θὰ χαλάσῃς.

Πρὸς τοὺς ἐπιδιώκοντας τὰ δυσεπίτευκτα.

1144.

Πολλὰ καλὰ 'ς τὴν ἔρημο, γιατὶ κανεὶς δὲν εἶναι.

Ὅτι ὅπου ὀλιγανθρωπία ἐκεῖ καὶ τὰ ἐδώδιμα πλεονάζουσιν ὡς ὀλιγοζήτητα.

1145.

Πολυτεχνίτης κι' ἐρημοσπίτης.

Ὁμοία τῇ, 1157.

1146.

Πολλὰ ἄτια κρύβει τὸ σαμάρι.

Περὶ μεγαλοφυῶν καὶ ἐξόχων διερχομένων ἀσήμως δι' ἔλλειψιν βοηθητικῶν περιστάσεων.

1147.

Πόσο κεχρὶ σέπεται, καὶ πόσα πουλιὰ ψοφοῦν.

Ὅτι πολλοὶ κατατήκονται τῆς πείνης, ἐν ᾧ πολλῶν πλουσίων πλημμυροῦσιν αἱ ἀποθῆκαι, καὶ ἱκανὸν ποσὸν τῶν ἀποθηκευομένων σήπεται.

1148.

Πόσο τὸ σίδερο ἡ ὀκά; δὸς μ' ἕναν παρὰ βελόνια.

Πρὸς ἀναιδεῖς καὶ λεπτολόγους ἀγοραστάς.

1149.

Πότ' ἐγείνη κολοκύθη, πότ' ἐστράβωσ' ὁ λαιμός του.

Πρὸς τοὺς ταχύτατα αὐξάνοντας καὶ παρακμάζοντας, καὶ πρὸς τοὺς ἐπαινουμένους διὰ τὴν τυχηρὰν ἐπαύξησίν των.

1150.

Πότιζε τὸν ξένο κῆπο, γιὰ νὰ ξεραθῇ ὁ 'δικός σου.

Πρὸς τοὺς ὑπὲρ τῶν ξένων πραγμάτων μεριμνῶντας, καὶ οὐχὶ ὑπὲρ τῶν ἰδίων. 1121.

1151.

Πότε μῆλα, πότε φύλλα.

Ὅτι εἰς πᾶσαν ἐπιχείρησιν οὐκ εἰσὶν οὐσιώδη κέρδη, ἀλλὰ καὶ ἀσήμαντα, καὶ ζημίαι ἐνίοτε. Σχετικὴ τῇ,

Οὐδὲ λέων ἀεὶ κρέα δαίνυται.

1152.

Πότ' ὁ Γιάννης δὲν 'μπορεῖ, πότ' ὁ κῶλος τὸν πονεῖ.

Ὁμοία τῇ, 1294.

1153.

Πότε πήτα μὲ φλασκί, πότε πήτα μοναχή.

Ὅτι δεῖ εὐχαριστεῖσθαι καὶ ἐν τῷ ὀλίγῳ, ὅταν τὸ πλεῖον οὐκ ἐφικτόν.

Ἂν μὴ παρῇ κρέας, ταρίχῳ στερκτέον.

1154.

Πότ' σκάζ' ὁ διάβολος; ὅταν κλάνουν οἱ νεκροί.

Ὅτι οἱ ἰσχυροὶ καὶ πονηροὶ δυσανασχετοῦσι βλέποντες ἐνίοτε τοὺς οὐτιδανοὺς ἀντιτατομένους εἰς τὰς θελήσεις των. Σχετικὴ τῇ, 1726.

1155.

Πούλειε, καὶ ἂς τὸ μετανοιώσῃς.

Ὅτι κάλλιον ἡ ἐκποίησις διὰ μικρᾶς τινος ὠφελείας, παρὰ τὸ ἐνδεχόμενον οὐσιώδες κέρδος, ὅπερ καὶ διὰ οὐσιώδους ζημίας παρακολουθεῖται πολλάκις.

1156.

Ποῦ πᾷς, γίδα; πάω 'ς τὴν Πόλι. Ἂν σ' ἀφήσουν, (πᾷς) καὶ παρέκει.

Πρὸς τοὺς ἀπερισκέπτως βαδίζοντας εἰς ἄφευκτον κίνδυνον. 1289.

Κύων διὰ φρατόρων ἀγόμενος.

1157.

Ποῦ πηγαίνεις, κακὴ τύχη; 'ς τοῦ πολυτεχνᾶ τὸ σπίτι.

Ὅτι ὁ τὸ πολύτεχνον ἐξασκῶν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον δυστυχεῖ. 1145.

1158.

Πρᾶγμα γνωριζάμενο, δίχως κρίσι παίρνεται.

Κανὼν νομικὸς ἀποβὰς παροιμιώδης. 1796.

1159.

Πραγματευτὴν ἐγύρευα, καὶ κομερκιάρην ηὗρα.

Πρὸς ἀπροσδόκητον κακὸν συνάντημα. 1521.

Εὕρηκα, ὃ οὐκ ἐζήτουν.

Αἰτῶν εὑρήσεις οὐ ῥόδον, ἀλλὰ βάτον.

1160.

Πρίτσι, Μάρτι, σ' ἔβγαλα.

Γραῖα πρὸς ἐπίτευξιν ἀνδρὸς ἔστερξε διελθεῖν ἐν ὑπαίθρῳ πάσας τοῦ Μαρτίου τὰς νύκτας, καὶ κατὰ τὴν τελευταίαν ἑσπέραν ὑπερχαίρουσα ἐξεφώνει τὴν παροιμώδη ταύτην φράσιν. Ἀλλὰ χιόνος καὶ ψύχους δριμυτάτου ἐπιπεσόντων κατὰ τὸ μεσονύκτιον εὑρέθη τὸ πρωῒ ἄπνους. Ἡ παροιμία αἰνίττεται τό, μηδένα μακαρίζειν πρὶν τοῦ τέλους.

Πολλὰ μεταξὺ κύλικος καὶ χείλεος ἄκρου πέλει.

1161.

Προῖκ' ἀπὸ χίλια πέρπερα καὶ κακαϊδοῦ ἂν πάρῃς,
Τὰ χίλια πᾶν, δὲν ἔρχονται, κι' ἡ κακαϊδοῦ σοῦ μένει.

Πρὸς τοὺς ἐπιδιώκοντας προῖκα πλουσίαν καὶ οὐχὶ ὡραιότητα.

1162.

Προσοχὴ καὶ πέτραις.

Ὁμοία ταῖς, 8, 1482.

Λόρυ καὶ κηρύκειον.

1163.

Προσπαθάει, γιὰ νὰ κρύψῃ μὲ τὸ κόσκινο τὸν ἥλιο.

Πρὸς ἀνοήτους καταγινομένους εἰς παρεμπόδισιν ἀπαρεμποδίστων. Παρεμφερὴς τῇ, 669.

Δικτύῳ ἄνεμον θηρᾷς.

1164.

Πρὸς τὸν τοῖχο τὸν χορό, μῶρ' πουτίκι κολωβό.

Πρὸς τοὺς ἐξερχομένους τῶν φυσικῶν ὁρίων των, καὶ οὕτως ἐκτιθεμένους εἰς τὴν διάκρισιν τοῦ ἐχθροῦ.

1165.

Πρώϊμα, βλάχε, τὴν ταγή.

Περὶ τῆς ἐγκαίρου χρήσεως καὶ ἐφαρμογῆς τῶν ἀναποφεύκτων, ἵνα μὴ συμβῇ τὸ τοῦ βλαχοποιμένος, ὅς τις προσήγαγε κριθὴν τῷ ἵππῳ του, ὅτε ἔκειτο νεκρὸς ἐκ τῆς πείνης.

1166.

Πρῶτα παίρν' ὁ Θεὸς τὴν γνῶσι, κ' ὕστερα παίρνει τὸ βιό.

Ὅτι μετὰ τὴν ἀπώλειαν τοῦ νοὸς ἕπεται καὶ ἡ ἀπώλεια τῆς περιουσίας.

Μωραίνει κύριος λαόν, ὃν βούλεται ἀπολέσαι.

1167.

Πρώτη γυναῖκα δούλα, κ' ἡ δεύτερη κυρά.

Τοῦτο συνήθως καταδεικνύεται μεταξὺ τῶν δευτερογάμων ἀνδρῶν. 574, 1679.

1168.

Πταίει ὁ γάϊδαρος καὶ δέρνουν τὸ σαμάρι.

Πρὸς τοὺς ἄλλους ἀντ' ἄλλων τιμωροῦντας.

Μάγειρος ἠδίκησεν, αὐλητὴς δ' αἰκίζεται.

1169.

Πτωχὸς ὅταν παντρεύονταν, ἐχάθη τὸ φεγγάρι.

Ὁμοία τῇ, 954.

1170.

Πτωχοῦ καμπάνα δὲν ἀχάει, πλούσιου δὲν ἀνασαίνει.

Ὅτι καὶ ἐν ταῖς τελευταίαις τοῦ βίου στιγμαῖς ἡ διάκρισις μεταξὺ πλουσίου καὶ πτωχοῦ διατηρεῖται.

1171.

Πῶς πᾶνε, κόρακα, τὰ παιδιά σου;—ὅσῳ ἀξαίνουν, τόσῳ μαυρίζουν.

Ὅτι ἡ πονηρὰ φύσις διὰ τῆς προόδου τῆς ἡλικίας οὐκ ἐλαττοῦται, ἀλλ' αὐξάνει εἰς τὸ κακόν.

Ἀπὸ τοῦ κακοῦ εἰς τὸ χεῖρον.

1172.

Πῶς πᾷν οἱ τυφλοὶ 'ς τὸν Ἅδη; σέρνοντας, ἕνας τὸν ἄλλον.

Ὅτι οἱ ἀνόητοι παρορμῶντες καὶ παρορμώμενοι βαδίζουσιν εἰς τὴν καταστροφήν των.

Τυφλὸς τυφλὸν ὁδηγεῖ.

P.

1173.

Ῥάφτε, ξήλονε, δουλειὰ νὰ μὴ σοῦ λείπῃ.

Περὶ τῶν ματαιοπονούντων ἐξ ἀνοησίας.

1174.

Ῥέει, γαμβρέ, ἡ μύτη σου. — Εἶναι ἀπὸ τὸν χειμῶνα. — Σὲ γνωρίζω κι' ἀπὸ τὸ καλοκαίρι.

Πρὸς τοὺς θέλοντας ὑποκρύψαι τὰ προφανῆ ἐλαττώματα.

1175.

Ῥωμιῶν καυγᾶς, Τουρκῶν χαλβᾶς.

Πρόσθετον δυστύχημα καὶ μάστιξ τῆς Ἑλληνικῆς φυλῆς διὰ τὴν ἐπιῤῥέπειαν αὐτῆς εἰς τὰς ἔριδας.

Σ.

1176.

Σ' ἄλογο ξένο ἂν ἀναιβῇς, μεσοδρομῆς πεζεύεις.

Ὅτι οἱ χρώμενοι ξένοις πράγμασι χωλαίνουσι πολλάκις εἰς τὰ ἔργα των, διότι ἐξαρτᾶται ἐκ τῆς διακρίσεως τῶν κατόχων ἡ χρῆσις αὐτῶν.

1177.

Σὰν ἡ γάτα μὲ τὰ ποντίκια.

Πρὸς τοὺς δυσμενῶς διακειμένους. 1065.

1178.

Σαββάτο, ὡς τὴν κυριακή, εἶναι κοντὰ ἡ ἑορτή.

Ὅτι ἡ παραμονὴ ἀρχὴ τῆς ἑορτῆς θεωρεῖται.

1179.

Σὰν κρυφόσκυλο δαγκάνει.

Πρὸς τοὺς ἐπιδιώκοντας εὐκαιρίαν, ἵνα κακαποιήσωσιν ὑποκρύφως ἐπιτιθέμενοι.

Σαίνεις δάκνουσα.

Κύων λήθαργος εἶ.

1180.

Σὰν νἄτρωγεν ἀπὸ τὰ μοναστήρια.

Πρὸς τοὺς ἰσχνοὺς τῷ σώματι· ὑπαρχούσης κοινῆς ἰδέας, ὅτι οἱ ἐκτῶν ἱερῶν τροφοδοτούμενοι οὐ παχύνουσιν, ἐν ᾧ εἰς ἱκανὸν μέρος τῶν κληρικῶν συμβαίνει τὸ ἀνάπαλιν. Οἱ ἀρχαῖοι ἔλεγον

Διὰ δακτυλίου δεῖ σε εἰσελκυσθῆναι.

1181.

Σὰν νὰ πιῇς ἕνα ποτήρι νερό.

Περὶ πράξεων εὐχερῶν καὶ εὐκατορθώτων.

Ὡς εἰ καὶ κόγχην διεῖλες.

Μία μάστιξ πάντας ἐκίνει.

1182.

Σὰν Ὀβρηὸς τὴν κόττα.

Πρὸς τοὺς ὑπερτίμως ἀγοράζοντας εἴδός τι, ἐξ ἀνάγκης κινούμενοι.

1183.

Σὰν ζουρλὸς τὸ τύμπανο.

Περὶ τῶν καθ' ὑπερβολὴν φλυάρων.

Σωδωναῖον χαλκίον.

1184.

Σὰν ὁ σκύλος, ποῦ τρώγει τὰ ξεράσματά του.

Πρὸς τοὺς ἀναιδεῖς, οἵτινες εἰς τὰ παρ' αὐτῶν τούτων στιγματισθέντα καὶ ἀποβληθέντα ἐπανέρχονται καὶ ἀρέσκονται χρώμενοι αὐτοῖς. 329.

Τὰ ἐμούμενα αὖ χναύει κύων.

1185.

Σὰν οἱ κόρακες, ᾽ς τὸ ψοφίμι τρέχουν.

Πρὸς τοὺς συρρέοντας πρὸς ἐκείνους, παρ' ὧν ὠφέλειάν τινα ἀπεκδέχονται. 451.

Ἅπερ οἱ γῦπες.

1185.

Σὰν σ' ἀρέσ' ἡ φάβα, σπεῖρε καὶ λαθύρια.

Πρὸς τοὺς ἀρεσκομένους τρέφεσθαι ἐκ ξένων ἱδρώτων καὶ ἑτοίμων.

1187.

Σὰν τέτοια κουροφέξαλα, σὰν τέτοιαις βρακανίδαις.

Πρὸς εὐκαταφρονήτους οἰηματίας.

Πολλῶν ἐγὼ θρίων ψόφους ἀκήκοα.

1188.

Σὰν τῆς ζουρλῆς τὰ μαλλιά·—καὶ σὰν τῆς Ἀράπισσας.

Περὶ ἀκαταστάτων καὶ περιπεπλεγμένων ὑποθέσεων.

1189.

Σ' ἐμπάζω, καὶ σ' ἐβγάζω.

Πρὸς τοὺς κατὰ τύπον, ἀλλ' οὐχὶ κατ' οὐσίαν ἐξαιρουμένους τοῦ καταλόγου τῶν ὁμοφρόνων καὶ ὁμοιοπαθῶν· ὡς ὁ παππᾶς ἐκ τῆς μοιχαλίδος πρεσβυτέρας τον ἐξηρεῖτο τοῦ καταλόγου τῶν κερατάδων, οὓς ἀμφότεροι ἀπηρίθμουν.

1190.

Σ' ἕνα καζάνι βράζουμε.

Πρὸς ὁμοιοπαθεῖς. 328.

Ἐγὼ καὶ σὺ τὸν αὐτὸν ἕλκομεν ζυγόν.

1191.

Σ' ἕναν δίνουν καὶ δὲν παίρνει, ἄλλον δέρνουν καὶ δὲν φεύγει.

Πρὸς ἀναισθήτους καὶ ἀναιδεῖς ἐπαίτας. 1845.

1192.

Σὲ καλοῦ κουμπάρου σπίτι, ὅποιος κάθεται δὲν φεύγει.

Πρὸς παρασίτους φίλους.

Οἶκος φίλος, οἶκος ἄριστος.

1193.

Σὲ παλαιὸ χωριὸ καινούρια τάξι.

Ὁμοία ταῖς, 536, 1870.

Νόμος καὶ χώρα.

1194.

Σηκωθῆκαν τὰ ποδάρια, νὰ βαρέσουν τὸ κεφάλι.

Εἰς ἀναστάτωσιν κοινότητος καὶ εἰς εὐτελῆ μέλη οἰκογενείας ἀντιπαττόμενα εἰς τοὺς προϊσταμένους των.

1195.

Σήκου, γάϊδαρέ μου· κι' ἐμετωρίσθηκα.

Πρὸς τοὺς μεταμελουμένους διὰ κακούργημα πραχθὲν παρ' αὐτῶν κατά τινος τῶν οἰκείων ἐν ὥρᾳ παροργισμοῦ.

1196.

Σήμερα 'δικό μου, κι' αὔριο 'δικό σου.

Πρὸς τοὺς ἀναλγήτως θεωροῦντας τὰς ζημίας καὶ τὴν καταπίεσιν τῶν ὁμοφύλων καὶ πατριωτῶν.

1197.

Σήμερα ἐκινήσαμεν, κι' αὔριο πόσαις ἔχουμε;

Εἰς ἀνοήτους ἐπερωτήσεις.

1198.

Σκαμνιοῦ ποδάριν ἔπεσε, ἄλλο πάει 'ς τὸν τόπο του.

Πρὸς τοὺς μὴ ἔχοντας ἀνάγκην τῶν ἀποστερηθέντων, ὡς δυναμένους ἀντικαταστῆσαι προχείρως καὶ εὐκόλως αὐτά.

1199.

Σκλάβα μὲ θωρεῖς, κι' ἀπάρθενον μὲ θέλεις.

Ὅτι ἀπέναντι τῆς βίας συγχωροῦνται τὰ πραττόμενα. Σχετικὴ τῇ,

1200.

Σκόρδα μὴ φυτεύῃς μὲ τὸν μεγαλήτερό σου.

Ὅτι αἱ σχέσεις μετὰ τῶν ἰσχυρῶν καὶ μεγάλων πρὸς βλάβην τῶν ἐπιδιωκόντων αὐτὰς ἀποβαίνουσι. 726.

Ἄλευε ἀπὸ μείζονος ἀνδρός.
Τίγριδος ἄλευ' ἑταιρίαν.

1201.

Σκόρδο μου, κρομμύδι μου, κάθε χαψιὰ καὶ δάκρυ.

Εἰς ἀπώλειαν πραγμάτων δυσαρέστων καὶ λυπηρῶν. 874.

1202.

Σκύλος, ποῦ γαυγίζει, δὲν δαγκάνει.

Ὁμοία τῇ, 1088, 1139.

Κύων θωΰκτὴρ οὐ δάκνει.

1203.

Σπανὸς ξουράφια ἀγόραζε.

Πρὸς τοὺς ζητοῦντας τὰ μὴ χρήσιμα αὐτοῖς. 499.

Κάτοπτρον ὁ τυφλός.

1204.

Σπάρτο μὲ σπάρτο, βοῦρλο μὲ βοῦρλο.

Πρὸς τοὺς συνδυαζομένους ὡς ἐκ τῆς ὁμοιότητός των, καὶ τοὺς μιγνύοντας τὰ ὅμοια τοῖς ὁμοίοις.

Λινῷ λίνον συνάπτεις.
Ὁμοίῳ γὰρ τὸ ὅμοιον ἀγαπᾷ.

1205.

Σπίτι μου, σπιτάκι μου, πορδοκαλυβάκι μου.

Πρὸς τοὺς ἀρεσκομένους εἰς τὴν εὐτελῆ αὐτῶν οἴκησιν καὶ δίαιταν χάριν τῆς ἀνεξαρτησίας καὶ ἐλευθερίας των.

1206.

'Σ τ' ἀρρώστου τὸ προσκέφαλο πολλοὶ νεκροὶ καθίζουν.

Εὔληπτος.

1207.

'Σ τ' ἀτλάζι τρίχα δὲν κολνάει.

Ὁμοία τῇ, 516.

1208.

Στεῖλε ς᾽ τοὺς γύφτους, νὰ βρῇς προζύμι.

Πρὸς τοὺς ζητοῦντας ὄφελος ἢ βοήθημα παρ᾽ ἀνθρώπων γυμνῶν καὶ ἐνδεέστατα βιούντων. 224.

1209.

Στέκει νὰ τοῦ ἐρθῇ ᾽ς τὸ στόμα, σὰν τοῦ μπούφα τὸ πουλί.

Πρὸς τοὺς ἄνευ προσπαθείας καὶ κόπων προσδοκῶντας τὴν ἐπίτευξιν τῶν δεόντων. 1092.

Ἤν μὴ καθάρῃς κ᾽ ἀλέσῃς, οὐ μὴ φάγῃς.

1210.

᾽Στὴν μάνδρα λύκος ὅταν ᾽μπῇ, θ᾽ ἁρπάξῃ τᾶ φτωχᾶ τ᾽ ἀρνί.

Ὁμοία τῇ, 337, 1379.

1211.

Στεφάνωσε, καὶ μπλέτσωσε, καὶ βάφτισε, καὶ φεῦγα.

Ὅτι ἑκάστη πρᾶξις οὐκ ἔχει τὴν αὐτὴν ἀμοιβὴν καὶ ἰδιότητα.

1212.

᾽Σ τὸ γουδὶ τὸ γουδοχέρι.

Πρὸς τοὺς ἐπιμένοντας εἰς τὰ φρονήματά των, καὶ πρὸς τοὺς ἀπροσέκτως καὶ ἐπιπολαίως πράττοντας τὸ ἔργον των.

Ὑπέρου περιστροφή.

1213.

᾽Σ τὸν ἀκάλεχο τὸν γάμον, ἢ διωγμένος ἢ δαρμένος.

Ἡ παροιμία πρὸς ἀναιδεῖς παρασίτους, οὐχὶ δὲ καὶ πρὸς φίλους ἀληθεῖς διότι,

Ἀκλητὶ κωμάζουσιν εἰς φίλον φίλοι.

1214.

᾽Σ τὸν γάμο πάγ᾽ ὁ γάϊδαρος; ἢ γιὰ νερὸ ἢ γιὰ ξύλα.

Ὅτι τῶν βαναύσων ἡ παρουσία εἰς ἔντιμον ὁμήγυριν οὐκ ἔχει ἄλλον σκοπὸν, παρὰ βάνανσον ὑπηρεσίαν.

1215.

᾽Σ τὸν διάβολο ἄναψε κερί, γιὰ νὰ σὲ κάμῃ νὰ χεσθῇς.

Ὅτι ὁ κακοῦργος, καὶ ἂν εὐεργετηθῇ, διὰ κακουργίας τὴν εὐεργεσίαν ἀμείβει.

1216.

᾽Σ τὸν ζουρλὸν καὶ μεθυσμένον μὴν ὁ λάκκος ὅτι κάμῃ.

Πρὸς ἐλαττώματα καὶ κακίας ἰσοβίως διατηρούμενα καὶ διαρκοῦντα.

1217.

᾽Σ τὸ καλάθι δὲν χωράει, καὶ ᾽ς τὴν κόφα περισσεύει.

Ὁμοία τῇ, 1424.

1218.

᾽Σ τὸ φοῦρνο παραχόνεται, σὰν βρίζινο καρβέλι.

Πρὸς τοὺς ἀπροσκλήτως παρουσιαζομένους, ὅπου οὐκ ἔστι θέσις δι᾽ αὐτούς. 1535.

1219.

᾽Σ τὸ σπασμένο τὸ σακκί, θέλεις βάλε, θέλεις μή.

Ὅτι αἱ πρὸς ἀνοήτους καὶ ἀσώτους συμβουλαὶ καὶ συνδρομαὶ εἰς μάτην ἐπιχορηγοῦνται.

1220.

᾽Σ τοῦ κουφοῦ τὴν πόρτα, ὅσο θέλεις βρόντα.

Πρὸς τοὺς ἐπικαλουμένους συνδρομὴν ἀνθρώπων ἀσπλάχνων καὶ ἀναισθήτων.

Κωφῶν θύρας κόπτειν.

1221.

Ἐ̓σ τοῦ σκύλου τὸ προσκέφαλο ψωμὶ δὲν ξημερόνει,

Πρὸς ἀδηφάγους, καὶ πρὸς τοὺς μὴ μεριμνῶντας διὰ τὴν αὔριον.

1222.

Ἐ̓σ τῶν ἁμαρτωλῶν τὴν χώρα τὸ μαγιάπριλο χιονίζει.

Ὅτι ἐν τόποις ἀθλίοις ἄθλια καὶ ἀκατάλληλα τὰ πάντα φαίνονται καὶ τελοῦνται.

1223.

Ἐ̓σ τῶν ἁμαρτωλῶν τὴν χώρα, ἄδικος κριτὴς καθίζει.

Ὅτι ἐν κοινωνίᾳ συγκειμένῃ ἐκ μοχθηρῶν καὶ ἀδίκων, τοιοῦτοι καὶ οἱ δικασταὶ καὶ διοικηταὶ καθίστανται.

1224.

Στραβὸς βελόν᾽ ἐγύρευε μέσα ἐ̓ς τὸν ἀχεριῶνα.

Πρὸς τοὺς ἐπιδιώκοντας ἀντικείμενα διαφεύγοντά τὰς δυνάμεις αὐτῶν.

1225.

Σύμπα, γρηά, τὸ μονοδαύλι, ὅσῳ ν᾽ ἄρθῃ τὸ τριδαύλι.

Πρὸς τοὺς προσδοκῶντας ὠφέλειαν ἐξ ἀνωφελῶν καὶ ἀθλιωτάτων ἀντικειμένων.

1226.

Συμπέθερε, συμπέθερε, ἡ μοῖρά μας ποῦ σ᾽ ἔφερε!

Πρὸς τοὺς μεταμελουμένους, δι᾽ ἣν σχέσιν ἔσχον μετά τινος, ὃν ἐθεώρουν ἄξιον σχέσεως.

1227.

Συντεχνίτ᾽ ὁ συντεχνίτης πάντοτε τὸν κακοβλέπει.

Ὁμοία τῇ, 995.

Βάλλ᾽ εἰς ἔχοντα τὴν ἐπιστήμην.

1228.

Σύρε ὄνομα, νὰ ἰδῇς κορμί.

Ὁμοία ταῖς, 59, 722.

1229.

Σύψωμα καὶ δίχως ῥόγα, κι᾽ ἀπ᾽ τὴν ῥάχι του τσαρούχια.

Πρὸς τοὺς ὑπηρετοῦντας ἀμισθὶ καὶ ἐν ζημίᾳ αὐτῶν.

1230.

Σφίγγει ἡ μυῖγα τὸ γαϊδούρι, καὶ διαβαίνει τ᾽ ἄλογο.

Ὅτι ἐξ ἀνάγκης καὶ ὁ ἀδύνατος καὶ ὁ βραδυπορῶν γίνονται ἰσχυροὶ καὶ ταχύποδες. 470.

1131.

Σφίξου ἐ̓ς τὴ Πογδόριανη γιὰ κομμάτι σφήκωμα.

Πρὸς τοὺς διανύοντας μακρυτάτην ὁδὸν ἐπὶ προμηθεύσει εὐτελοῦς τινος πράγματος. Ἡ παροιμία ἐπλάσθη ἀπὸ πολλοῦ καιροῦ, ὅτε ἡ Πογδόριανη ὑπῆρχε τόπος ἐμπορικὸς καὶ ἕδρα ὑποδιοικητοῦ.

1132.

Σώπα σύ, νὰ κρίνω ἐ̓γώ· σήκου σύ, νὰ κάτσω ἐ̓γώ.

Τοῦτο συμβαίνει πρὸς τοὺς συζευγνυομένους μετὰ γυναικῶν πλουσίων γεννητόρων, καθ᾽ ὧν ἐπλάσθη ἡ ἀρχαία παροιμία,

Γαμεῖν ἐκ τῶν ὁμοίων. *Καὶ ἡ,*

Τὴν κατὰ σαυτὸν ἔλα.

1133.

Σῶχω χάρι, κάβουρα, νὰ πηδᾷς ᾽ς τὰ κάρβουνα.

Πρὸς τοὺς ἐγκαυχωμένους διὰ πράξεις μὴ ἐχούσας δυσχέρειαν καὶ κινδύνους.

Τ.

1234.

Τὰ ἄτια ὅταν κλοτσιῶνται, οἱ γάϊδαροι χτυπιῶνται.

Πρὸς τοὺς ἀδυνάτους, οἵτινες, ἀλληλομαχούντων τῶν ἰσχυρῶν, αὐτοὶ καταπιέζονται καὶ ζημιοῦνται. Παρεμφερὴς τῇ,

᾽Ολωλυζέτω πίτυς, ὅτι πέπτωκε κέδρος.

1235.

Τὰ αὐγὰ δὲν βάφουν μὲ πορδαίς.

Ὁμοία ταῖς, 906, 1011.

Σκάνδιξ χυλόν, οὐ φελλὸς δίδωσι.
Οὐ διώκει ῥῖγος ψίαθος.

1236.

Τὰ γέλια θὰ σοῦ βγοῦν ξυνά.

Πρὸς τοὺς ἐπιχαιρεκακοῦντας, καὶ τοὺς βλάπτοντας τὸν ἄλλον ἄνευ συναισθήσεως καὶ φόβου ἀνταποδόσεως τοῦ κακοῦ. 1604.

Ἀποτίσεις, χοῖρε, γίγαρτα.

1237.

Τ᾽ ἀρρώστου χείλια φαίνονται, τοῦ νηστικοῦ ἡ μαγούλα.

Ὅτι τὰ ἔνδον ἐκ τῶν ἐξωτερικῶν σημείων εἰκάζονται.

Χροΐ δῆλα.

᾽Ημισύ μου τέθνηκε, τὸ δ᾽ ἥμισυ λιμὸς ἐλέγχει.

1238.

Τὰ δαχτυλίδια ἂν ἔπεσαν, τὰ δάχτυλ᾽ ἀπομείνανε.

Ὅτι καὶ δυστυχήσαντες οἱ εὐγενεῖς διατηροῦσι τὴν ἀξιοπρέπειαν τοῦ χαρακτῆρος των. 1076.

1239.

Τὰ δικά μας τῶν γειτόνων.

Πρὸς τοὺς ἀποδιδόντας εἰς ἄλλους τὰ ἑαυτῶν ἁμαρτήματα, 771, 1278, *καὶ πρὸς τοὺς ἐνοχοποιοῦντας ἑτέρους ἐπὶ ἰδίᾳ ἀπαλλαγῇ.*

Τ᾽ ὄνειδος αὑτῆς ἡ κύων ἄλλοις φέρει.

1240.

Τὰ δικά μας χωριστά μας.

Ὁμοία ταῖς, 489, 766, 1940, 1957.

1241.

Τὰ δικά σου ἀμπέλια φράζε, καὶ τὰ ξένα μὴ γυρεύῃς.

Ὁμοία τῇ, 637, 1241, 1744.

Εἰσὶν οἳ τὰ ἴδια σπείροντες πλείονα ποιοῦσι (Σόλωνι).

1242.

Τὰ ἐμπόδια πρὸς ὄφελος.

Ὅτι πολλάκις τὰ ἐμπόδια ἀποβαίνουσιν πρὸς ὄφελος.

Μικρὸν κακὸν μέγα ἀγαθόν.

1243.

Τάζει φούρνους μὲ καρβέλια, καὶ λαγοὺς μὲ πετραχήλια.

Πρὸς τοὺς διὰ παχειῶν ὑποσχέσεων ἐξαπατῶντας τοὺς ἄλλους.

Λευκὴν μάζαν φυρῶ σοι.

Χρυσᾶ ὄρη ὑπισχνεῖσθαι.

1244.

Τάζει ὁ σκύλος τῆς σκύλας.

Περὶ τῶν ὅρκων καὶ ὑποσχέσεων, τῶν διδομένων παρ' ἀσελγῶν καὶ γυναικοπλάνων.

Ἀφροδίσιος ὅρκος μὴ ἐμποίνιμος.

1245.

Τὰ κακὰ συναγμένα, σὲ κακαὶς ἀποθήκαις.

Ὁμοία τῇ, 74, 1288.

Οἰκίαι ἀσεβῶν ἀφανισθήσονται. (Σολωμ.)

1246.

Τὰ καλά του καὶ 'ς τὸν μύλο.

Εἰς ἐνδεεστάτους καὶ μὴ καθαρίους.

1247.

Τὰ καλὰ τοῦ Γιάννη θέλω, καὶ τὸν Γιάννη δὲν τὸν θέλω.

Ὁμοία τῇ, 767.

1248.

Τὰ καμώματα τῆς νύχτας ἡ ἡμέρα τὰ γελάει.

Ὅτι τὰ ἐν σκοτίᾳ γιγνόμενα ἀτελῶς ἐκτελοῦνται, ἀλλ' οὐχὶ καὶ τὰ βουλευόμενα διότι,

Ἐν νυκτὶ βουλή.

1249.

Τὰ κάστανα θέλουν κρασί, καὶ τὰ καρύδια μέλι.

Ὅτι ἕκαστον ἔργον ἀπαιτεῖ καὶ τοὺς καταλλήλους τρόπους του.

1250.

Τὰ κέρδη μας τὰ φέρνουμε 'ς τὸν πέτο φορτωμένα.

Πρὸς τοὺς ἄνευ κέρδους ἐπανακάμπτοντας ἐκ τῆς ἀποδημίας των.

1251.

Τὰ κόκκαλά του 'ς τ' Ἀλπασάνι.

Ἐπὶ μεστῶν κακουργίας καὶ ὑποκριτῶν. Ἡ παροιμία τοὺς τοιούτους εἰρωνικῶς θεωρεῖ τιμῆς ἐπαξίους, καὶ παραπέμπει τὰ ὀστᾶ αὐτῶν μετὰ θάνατον εἰς τὴν πόλιν τὸ Ἀλβασάνιον ὅπου πληθὺς μαχαιροποιῶν εἰσι κατεργαζόμενοι τοὺς σφιγάδες, οἷς χρῶνται οἱ χωρικοὶ πανταχοῦ.

1252.

Τὰ κόπρισεν ὁ φίλος μας.

Πρὸς τοὺς ὑπὸ τρόμου κατεχομένους.

1253.

Τὰ κόφτει μὲ τὴν τσεκούρα.

Πρὸς τοὺς συντόμως κόπτοντας τὰς συζητήσεις, καὶ πρὸς τοὺς ἀπαρακαλύπτως ἐκφραζομένους τὸ αὐτῶν φρόνημα. 1586.

Τενέδιος πέλεκυς.

1254.

Τὰ κρυφομουρμουρίσματα δὲν εἶναι καλαὶς δουλειαίς.

Διότι εἰς βλάβην ἑτέρων ἀφορῶσι, ἢ ἐπὶ αἰσχροῖς πράγμασι συστρέφονται.

1255.

Τὰ λόγια του εἶνα στέρεα, σὰν τοῦ Μαρτιοῦ τὸ χιόνι.

Πρὸς τοὺς ἀσταθεῖς καὶ ἀχαρακτηρίστους.

1256.

Τὰ λόγια φέρουν λόγια.

Ὅτι οἱ ἐπιμόνως ἐρίζοντες ἔρχονται καὶ εἰς χείρονα. 877.

Αἰτία νείκεος νεῖκος.

1257.

Τάμασε, σὰν ὁ παππᾶς τὸν ἁγιασμό.

Πρὸς τοὺς διὰ τάχους καὶ χωλότητος διαχειριζομένους τὰς ὑποθέσεις των.

1258.

Τὰ μάτια ποῦ δὲν γλέπονται, γλήγορα λησμονοῦνται.

Ὁμοία τῇ, 935.

1259.

Τὰ μάτια, ἀφ' οὗ τὰ ἔχασα, τὰ φρύδια τί τὰ θέλω.

Σχετικὴ τῇ, 234.

1260.

Τὰ μεγάλα τὰ καράβια ἔχουν καὶ πολλαὶς ἀνάγκαις.

Ὅτι ἕκαστος ἀναλόγως τοῦ μεγέθους του ἔχει καὶ τὰς ἀνάγκας.

Φεῦ, Φεῦ, τὰ μεγάλα καὶ μεγάλα ἐπέχει κακά.
Οὐκ ἐσμέν, ὡς οἱ μεγάλοι, ὑπόθεσις τῶν τραγῳδιῶν.

1261.

Τὰ μικρὰ δὲν ἤθελες, τὰ μεγάλα γύρευες· τράβα τὸν χειρόμυλο, κούνα καὶ τὸν διάβολο.

Καλόγηρός τις, ἁλιεύων περὶ τὴν ξηράν, ἐξεπελάγισε τὸ πλοῖόν του, ἵνα ἁλιεύσῃ ἰχθύας ἐκ τῶν μειζόνων· ἐκεῖσε δὲ διαβαῖνον πλοῖον Ἀφρικανῶν, συνέλαβεν αὐτὸν αἰχμάλωτον, καὶ ἐν τῇ αἰχμαλωσίᾳ ἐξεφώνει τὴν παροιμίαν ταύτην, ἀναγομένην ἐπὶ πλεονεκτῶν.

1262.

Τὰ μισὰ τῆς χιλιάδας πεντακόσια.

Εἰρωνικὴ φράσις πρὸς τοὺς ῥεμβάζοντας, καὶ εἰς βαθεῖς συλλογισμοὺς περὶ μικρῶν πραγμάτων διακειμένους.

1263.

Τὰ 'μπάζουν μὲ τὸν ἥλιο, τὰ 'βγάζουν μὲ τὸν ἥλιο, τί ἔχουν τὰ ἔρμα καὶ ψοφᾷν;

Ἐπὶ τῶν δεινῶν συνεπειῶν τῆς ἀμελοῦς καὶ κακῆς διευθύνσεως τῶν πραγμάτων των. Ἡ παροιμία ποιμενική.

1264.

Ταμπουρᾶ λαλεῖς; προκοπὴ θὰ ἰδῇς.

Πρὸς τοὺς ἐναγκαλιζομένους ἄθλιον καὶ ἀκερδὲς ἐπιτήδευμα.

1265.

Τὰ μυαλά σου καὶ μιὰ λύρα, νὰ χορεύῃ ἡ καλομοῖρα.

Ἐπὶ ἀνοήτων.

1266.

Τὰ ξένα εὐκολολογάριαστα.

Ὅτι οὐδεὶς θετικῶς ἐμβατεύει εἰς τὸ ποσόν, ὅπερ ἕκαστος θετικῶς κέκτηται· διότι. Ὅσα ξέρ' ὁ νοικοκύρις, δὲν τὰ ξέρ' ὁ κόσμος ὅλος.

1267.

Τὰ παθήματα μαθήματα.

Ὁμοία ταῖς, 1129, 1451.

1268.

Τὰ παιδιὰ τρῶν ἀγουρίδαις, καὶ οἱ γέροντες μουδιάζουν.

Ὅτι ἐκ τῆς ἀφροσύνης τῶν νέων οἱ πρεσβύτεροι ἐμπλέκονται καὶ ἀηδιάζουσι. Παρὰ τῇ Ἁγίᾳ Γραφῇ ἀπαντᾶται ἀντίστροφος.

Οἱ πατέρες ἔφαγαν ὄμφακα, καὶ οἱ ὀδόντες τῶν τέκνων ἠμωδίασαν. Αἰνίττεται δὲ τό, Ἁμαρτίαι γονέων παιδεύουσι τέκνα.

1269.

Τὰ παλαιὰ τῆς σχωρεμένης.

Περὶ τῶν ἀπαλλαγέντων κακοῦ τινος, καὶ εἰς νέον ὅμοιον κακὸν ἐμπλεχθέντων.

Τὰ αὐτὰ τοῖς αὐτοῖς.

1270.

Τὰ ἐπῆρε σβάρνα.

Πρὸς τοὺς ἐπισπεύδοντας, καὶ πρὸς τοὺς ἄνευ σειρᾶς καὶ διακρίσεως ὁμιλοῦντας καὶ ἐνεργοῦντας. 220.

1271.

Τὰ πλούτ' ἂν πᾶν ὡς τὰ παιδιά, δὲν φθάνουν ὡς τὰ 'γγόνια.

Ὅτι σπανίως ὁ πλοῦτος μετοχετεύεται εἰς τοὺς ἀπογόνους.

Παῦρον δ' ἐπὶ χρόνον καὶ ὁ χρόνιος ὄλβος ὀπηδεῖ.

1272.

Τὰ πολλὰ τὰ χέρια βλογημένα, τὰ πολλὰ τὰ στόματα καταραμένα.

Εὐκατάληπτος.

1273.

Τὰ πολλὰ πνίγουν τὸν ἄνδρα, καὶ τὰ λίγα τὴν γυναῖκα.

Πρὸς συζεύξεις, καθ' ἃς ὁ πλοῦτος μόνος προτιμᾶται τῶν ἄλλων προσόντων. 247.

1274.

Τὰ σκορπίζει εἰς τὸν δρόμον, σὰν ὁ κόκκοτος τ' αὐγά.

Περὶ φιλαργύρων.

1275.

Τὰ στραβά μας παραθύρια, τὰ χρυσᾶ φλωριὰ τὰ σάζουν.

Ὁμοία τῇ, 735.

Λίζεσθαι βιοτήν, ἀρετὴν δ' ὅταν ᾖ βίος.

1276.

Τὰ σῦκα εἶναι μαλακά, μόνον χαλνοῦν τὰ δόντια.

Ὅτι ἡ ἐντρύφησις εὐάρεστος, ἀλλ' ἐπιβλαβὴς τῇ ὑγείᾳ.

Ὦ πόνηρε, μὴ τὰ μαλακὰ μώεο, μὴ τὰ σκληρ' ἔχῃς.

1277.

Τὰ τοῦ γάμου πρὶν τοῦ γάμου.

Ὁμοία τῇ, 1446.

Οὐ παρὰ βωμὸν δεῖ τῆς ἐπινοίας.

1278.

Τἄχα 'γώ, ἔλεγα τῆς θειᾶς μου.

Ὁμοία τῇ, 1239.

Ἄλλα βλέπων ὀφθαλμός, αὐτὸν οὐ βλέπει.

1279.

Τάχεις νὰ λάβῃς, γύρευε, καὶ τὰ χρωστᾷς, πλερόνεις.

Ὁμοία τῇ, 226.

1280.

Τὰ χέρια ἐντροπιάζουν τὸ μούτσουνο.

Διότι οἱ φωραθέντες κλέπται καὶ ἅρπαγες ἰσοβίως στιγματίζονται.

1281.

Τέτοιος φίλος, τέτοια πήττα.

Ὅτι ἕκαστος κατὰ τὴν αὐτοῦ ἀξίαν τιμᾶται. 438.

Οἷος ἄτρακτος, τοιαύτη ἡλακάτη.

1282.

Τὴν γίδα ἐχτύπα ἡ χάλαζα, καὶ τὴν οὐρὰ σηκόνει.

Πρὸς τοὺς ὀλιγωροῦντας καὶ ἀψηφοῦντας τὰ ἐπικείμενα καὶ ὑφιστάμενα δεινά, ἕνεκεν ἰσχυρογνωμίας.

1283.

Τὴν ἡμέρα σκιάζεται τὰ χηνάρια, καὶ τὴν νύχτα τὰ σακκιάζει.

Πρὸς τοὺς ἐν τῷ κρυπτῷ κακουργοῦντας, καὶ ἐν τῷ φανερῷ ἐπαγγελλομένους τὸν ἐνάρετον.

1284.

Τὴν κακή . . κ' ἡ τρίχαις τὴν 'μποδίζουν.

Πρὸς τοὺς διὰ προφάσεων σαθρῶν ὑποκρύπτοντας τὴν ἀνικανότητά των.

1285.

Τὴν πέτρα, πῶρριξε ὁ τρελός, δὲν βγάζουν χίλιοι φρόνιμοι.

Πρὸς κωνότητας ἐμπλεχθείσας εἰς δεινὰς ἐμπλοκὰς ὡς ἐκ τῆς ἀνοησίας ἑνὸς τῶν μελῶν αὐτῶν.

Πολλάκις καὶ σύμπασα πόλις κακοῦ ἀνδρὸς ἀπηύρα.

1286.

Τὴν σημερινὴ δουλειά σου, μὴν ἀφίνῃς γι' αὔριο.

Περὶ τῆς μὴ ἀναβολῆς τῶν ἑτοίμων ὑποθέσεων.

Μὴ δ' ἀναβάλλεσθαι ἔς τ' αὔριον, ἔς τ' ἔννηφιν.
Ὅ μέλλεις ποιῆσαι, ποίησον τάχιον.

1287.

Τὴν φωτιὰ τὴν σβύει μὲ λάδι.

Εἰς κακοβούλους καὶ σκανδαλοποιούς.

Μὴ πῦρ ἐπὶ πῦρ

1288.

Τῆς ἀδικιᾶς τὸ γέννημα εἰς ποντισμένον μύλον.

Ὁμοία τῇ, 74, 1245.

1289.

Τὶ γυρεύει ἡ ἀλωποῦ 'ς τὰ γουναράδικα;

Παρμφερὴς τῇ, 1157.

Αἴξ εἰς τὴν ἑορτήν.

1290.

Τί ἔδωκε ὁ Θεός, καὶ τὶ νὰ πάρ' ὁ χάρος;

Ὅτι οἱ εὐπορούντες εἰς εἶδός τι ὑπόκεινται καὶ εἰς ἀποστερήσεις μέρους τῶν πολλῶν, ἐν ᾧ οἱ μηδὲν ἔχοντες οὐχ ὑπόκεινται.

1291.

Τί εἶν' ἡ μνῖγα, τί εἶναι ἡ σπλῆνα;

Ὅτι ἐκ τῶν ὀλίγων καὶ μικρῶν οὐτιδανὸν τὸ ὄφελος καὶ ἡ ἀξία. 1900.

1292.

Τί εἶν' ὁ ψύλλος, τί εἶν' τ' ἀσκί του!

Ὁμοία τῇ προηγουμένῃ.

1293.

Τί εἶχα, τί ἔχασα;

Πρὸς τοὺς οὐδὲν ἔχοντας ἀπολέσαι, ἐφ ᾧ καὶ διὰ τόλμης διαχειριζομένους τὰς πράξεις των. 124.

Τὴν γὰρ ἐπὶ τὸ χεῖρον μεταβολὴν οὐ προσδοκᾷ.

1294.

Τί εἶχες Γιάννη;—τί εἶχα πάντα.

Περὶ κακῶν ἀδιορθώτων. 1152.

1295.

Τί ξυλιαίς, τί ἐληαίς. —τί παιδιά, τί σκυλιά.—Τί βελόνι τί φελόνι. —τί λαῖνα, τί καμπάνα.

Πρὸς τοὺς ἀνοήτως ταυτίζοντας πράγματα οὐσιωδῶς διαφέροντα ἀλλήλοις. 1902.

Ἀθηνᾷ τὸν αἴλουρον (ἐξομοιοῖ). Διότι γλακῶπις καὶ ἡ θεά.

1296.

Τί σοῦ πρέπει, κασιδιάρη;—Σκούφια μὲ μαργαριτάρι.

Πρὸς ἀθλιωτάτους, ἀντιποιουμένους τὰ ἀσυμβίβαστα καὶ ἀκατάλληλα αὐτοῖς.

Ἐν ἐλεφαντίνῳ κουλεῷ τὸ μολύβδινον ξίφος.

1297.

Τί τῆς λέγω 'γὼ τῆς θειᾶς μου, τί μοῦ λέ' ἐμέν' αὐτή.

Πρὸς τοὺς ἄλλα ἀντ' ἄλλων ἀπαντῶντας πρὸς ἀπάρνησιν τῶν ζητουμένων 110 *καὶ ἐπὶ τῶν βαρυκόων.* 1837.

Ἅμας ἀπήτουν, οἱ δ' ἀπηρνοῦντο σκαφάς.

1298.

Τί χοντρὸ κεφάλι πῶχεις; μοῦ στενεύει ἡ σκούφια σου.

Ὁμοία τῇ, 180, 1603.

Μὴ τοὐμόν, ἀλλὰ καὶ τὸ σόν, φίλε, σκόπει.

1299.

Τὸ αἷμα νερὸ δὲν γένεται.

Ὅτι τὸ συγγενικὸν αἴσθημα οὐκ ἀποσβέννυται. 412, 992.

1300.

Τὸ ἄλογο ἀποκάτω 'ς τ' ἀγώγι του ψοφάει.

Κανὼν νομικός.

1301.

Τὸ ἄλογο μονάχο του ἀξαίνει τὴν ταγή του.

Ὅτι ἕκαστος διὰ τῶν προσπαθειῶν καὶ τῆς ἱκανότητός του εὐδοκιμεῖ καὶ ἀμείβεται.

1302.

Τὸ ἀρεσούμενο τ' ἀνθρώπου, τὸ καλήτερο τοῦ κόσμου.

Περὶ ὀρέξεως οὐδεὶς λόγος.

1303.

Τὸ βερεσὲ πλερόνει δυὸ φοραῖς.

Διότι οἱ ἐπὶ πιστώσει διδόντες διπλογράφουσι τὸ διδόμενον, καὶ διότι ἐν ταῖς στιγμαῖς τῆς πληρωμῆς σκοτίζεται καὶ μεθύει ὁ πτωχός.

1304.

Τὸ βόϊδι ἀπὸ τὰ κέρατα, κι' ἄνθρωπος ἀπ' τὰ λόγια.

Ὅτι ὅπως εἰς τὰ κτήνη ὁ δεσμός, οὕτως οἱ λόγοι εἰς τοὺς τιμίους ἰσχύουσι. 292.

1305.

Τὸ βουβάλι κι' ἂν ξεπέσῃ, πάλ' ἀξίζει γιὰ ἕνα βόϊδι.

Ὁμοία τῇ, 98.

Μετοῦ γῆρας κορύδου νεότης.

1306.

Τὸ βουνὸ χιόνια δὲν φοβᾶται.

Πρὸς ἰσχυροὺς ἀγηφοῦντας τὰς ἀπειλάς. 691.

1307.

Τὸ γαρούφαλο εἶναι μαῦρο, μὸν πουλιέται μὲ τὸ δράμι.

Ὅτι οὐχὶ ἡ μορφή, ἀλλ' ἡ ἀξία τοῦ πράγματος θεωρεῖται.

Μικρὰ μὲν σμίλη, ἀλλὰ στίλης οὐ πωλεῖται.

Καὶ τὸ ἴον μέλαν ἐστί, καὶ ἀ γραπτὰ ὑάκινθος, ἀλλ' ἔμπης ἐν τοῖς στεφάνοις τὰ πρῶτα λέγεται.

1308.

Τὸ γενάτι βγάζει μάτι.

Ὅτι ὁ πείσμων καὶ ἐπίμονος μεταμελεῖται.

1309.

Τὸ γομάρι μου τὸ ἔχω σὲ καλὴ μεριὰ δεμένο.

Πρὸς τοὺς προνοοῦντας καὶ ἐξασφαλίζοντας τὰ ἑαυτῶν ἀπέναντι ἐνδεχομένων κινδύνων. 170.

Ἄγχι αἰγιαλοῦ λέμβος δέοιτο.

1310.

Τὸ γοργὸ καὶ χάριν ἔχει.

Ὅτι ὁ θέλων συνδραμεῖν καὶ βοηθῆσαι μὴ ἀναβαλέτω τὴν συνδρομήν.

Ἃ χάρις ἃ βραδύπους ἄχαρίς ἐστι χάρις.

Πτωχῷ δ' εὐθὺ δίδου, μήδ' αὔριον, ἐλθέμεν εἴπῃς.

Μεταφέρεται δὲ ἡ παροιμία καὶ ἐπὶ τῶν ἐπισπευδόντων εἰς τὰς ἐπιχειρήσεις των, ἀλλὰ πολλάκις τοῦτο ἀποβαίνει ἐπιβλαβές· τὴν ἀπαγόρευσιν δὲ τούτου αἰνίττεται ἡ παροιμία τῶν ἀρχαίων

Σπεῦδε βραδέως.

1311.

Τὸ γυαλὶ κ' ἡ τύχη εὔκολα τσακίζεται.

Εὔληπτος.

1312.

Τὸ γουρούνι ἐκεῖ, ὅπου παχαίνει, ἀφίνει καὶ τὸν παζό.

Ὅτι πολλάκις ἐκεῖ, ὅπου ὁ πλοῦτος καὶ ἡ δόξα κτῶνται, ἐκεῖ καὶ σβέννυνται.

Σχετικὴ τῇ, 1905.

1313.

Τὸ γύρευε 'ς τὸν Οὐρανό, καὶ τὤβρηκε 'ς τὴ γῆ.

Εἰς ἀπροσδόκητα ἐφετὰ συναντήματα.

1314.

Τὸ διάφορο ξυπνάει τὸν ἀγωγιάτη.

Ὅτι, προκειμένου κέρδους, ἀποδιώκεται ἡ οκνηρία καὶ ἀνάπαυσις.

1315.

Τὸ δόσιμο τοῦ χεριοῦ σώσιμο τῆς ψυχῆς.

Ὅτι τὰ χρήματα πολλάκις διασώζουσι τοὺς κινδυνεύοντας· διότι,

Λῶρα καὶ θεοὺς πείθει καὶ αἰδοίους βασιλῆας. *καί,*

Ἀργυρέαις λόγχαισι μάχου.

1316.

Τὸ ἔβγαλεν ἀπὸ τοῦ λύκου τὸ στόμα.

Ἐπὶ τῶν διασωθέντων ὡς ἐκ θαύματος. 111.

Ἐκ λύκου στόματος ἀφεῖλεν.

1317.

Τὸ ἔβγαλεν ἀπὸ τὸ κοντάκι.

Πρὸς τοὺς ἐξερχομένους τῶν ὁρίων των καὶ τοῦ σκοποῦ.

Μηδὲν ὑπὲρ τὸν καλάποδα.

1318.

Τὸ εἶδε ὁ θειός μου τὸ γάλα, ποῦ τῶτρωγ' ἕνας ἄλλος, κ' ἤτανε γλυκό.

Πρὸς τοὺς διαβεβαιοῦντας ὅτι αὐτοὶ οὐκ εἶδον, οὔτε ἐδοκίμασαν. 1493.

Ὀφθαλμοὶ ὠτίων πιστότεροι.

1319.

Τὸ εἶπες, καὶ ὤμοιασε.

Πρὸς τοὺς ἀκριτολόγους, καὶ παραλογιζομένους.

1320.

Τὸ ἐμπόριον ἀρρωσταίνει, καὶ ποτὲ δὲν ἀποθαίνει.

Ὅτι οὐκ ἀπελπιστέον ἐπὶ διαβατικοῖς ἀτυχήμασι.

1321.

Τὸ ἕνα χέρι νίβει τ' ἄλλο, καὶ τὰ δυὸ τὸ πρόσωπο.

Ὅτι οἱ ἄνθρωποι ἀλλήλοις βοηθούμενοι ὠφελοῦνται.

Χεῖρ χεῖρα νίπτει, δάκτυλός τε δάκτυλον.

1322.

Τὸ ἔξω τ' αὐγοῦ καὶ τὸ μέσα τσ' ἐλαιᾶς.

Πρὸς τοὺς διδόντας τὰ ἄχρηστα, καὶ καρπουμένους τὰ οὐσιώδη.

1323.

Τὸ ζουμὶ ζημιὰ δὲν κάνει, ὅσο φᾶς καὶ τ' ἄλλο χύσ' το.

Διότι ἀβλαβές ἐστι τὸ περίσσευμα.

1324.

Τὸ ἥσυχο νερό, τρυπάει τὸ βουνό.

Ὅτι διὰ ἀδιαλείπτου προσπαθείας καὶ οἱ μικροὶ μεγάλα ἔργα κατορθοῦσι.

Σταγόνες ὕδατος πέτρας κοιλαίνουσι.

1325.

Τὸ κάθε ἴσο δὲν βαρεῖ.

Ὅτι τὸ δίκαιον οὐκ ἐπάγει διενέξεις. 1793.

Ἴσα πόλεμον οὐ ποιεῖ.

1326.

Τὸ καλήτερο τ' ἀπίδι ἀγριόχοιρος τὸ τρώγει.

Ἰδίως ἡ παροιμία ἐπὶ εὐειδεστάτων γυναικῶν, συζευγνυομένων μετ' ἀσχήμων καὶ χαμερπῶν· γενικώτερον δέ, ἐπὶ τῶν ἐκ τύχης καρπουμένων· ὅτι οὐχ' ἥρμοζεν αὐτοῖς.

1327.

Τὸ κακὸ δὲν ἀργεῖ νἄρθῃ.

Ὅτι τὸ κακὸν ἀπροόπτως ἐπέρχεται. 454.

Καὶ μὴ κληθεὶς ἵκτερος ἱκνεῖται.

1328.

Τὸ κακὸ μὲ τὸ κακό.

Πρὸς τοὺς ἀποκρούοντας τὴν βίαν διὰ τῆς βίας.

Ἥλῳ τὸν ἦλον ἐκκρούει.

Πάτταλοι παττάλοις ἐκκρούονται.

1329.

Τὸ κακὸ κουρούπι δὲν τσακίζεται.

Διότι,

Οὐδὲν κακὸν ῥᾳδίως ἀπόλλυται.

1330.

Τὸ κάλπικο ἄσπρο ποτὲ δὲν χάνεται.

Ὁμοία ταῖς, 1194, 1329.

Κακὸς ἀνὴρ μακρόβιος.

1331.

Τὸ καλὸ πουλὶ ἀπὸ τ᾽ αὐγὸ κελαδεῖ.

Ὁμοία τῇ, 432.

1332.

Τὸ καλό του ᾽ς τὸ καλάθι.

Εἰρωνικὴ εὐχὴ ἐν εἴδει κατάρας. 781.

1333.

Τὸ καλὸ τὸ παλληκάρι ξέρει κι᾽ ἄλλο μονοπάτι.

Ὅτι οἱ φρόνιμοι καὶ ἀνδρεῖοι προσφεύγουσι καὶ εἰς ἔκτακτα καὶ ἐπιτυχῆ μέσα καὶ βοηθήματα.

1334.

Τὸ καυκὶ μὲ τὴν ἀράδα ᾽ς τὸ τραπέζι τριγυρίζει.

Ὅτι εἰς τὰς κοινοπραξίας αἱ μετοχαὶ ἀπονέμονται ἄνευ προτιμήσεως.

1335.

Τὸ κέρδος μὲ τὴν ζημιὰ περπατεῖ.

Οὐ πᾶσα ἡμέρα ἄνευ ζημίας.

1336.

Τὸ κοινὸ ὅποιος δουλεύει, θἄχῃ καὶ κοιλιὰ πλατειά.

Διότι ὁ τὰ ἴσα ποιῶν ἔχει καὶ πλείονας τοὺς δυσαρεστουμένους κατὰ τῆς ἰσότητος τῆς ὑπηρεσίας του.

1337.

Τὸ κρεὰς μὲ τὸ κόκκαλο πουλιέται.

Ὅτι οὐδὲν ἀμιγὲς ἐνοχλήσεων καὶ δυσχερειῶν.

1338.

Τὸ λάθος γυρίζει ἀπὸ τὴν Πόλι.

Κανὼν νομικός.

1339.

Τὸ μαλλὶ γιὰ φίνο ῥοῦχο.

Πρὸς τοὺς τυφλοῖς ὄμμασιν ἀγοράζοντας. 516, 702.

1340.

Τὸ μάτι τοῦ ἀφέντη παχαίνει τ' ἄλογο.

Ὅτι ὁ ἐπιστατῶν αὐτοπροσώπως ἐπὶ τῶν οἰκείων πραγμάτων καρποῦται θετικώτερον τὰς ὠφελείας των. 798.

Ὀφθαλμὸς δεσπότου τὸν ἵππον πιαίνει.

1341.

Τὸ μεγάλο ψάρι τρώγει τὸ μικρό.

Ἐπὶ ἁρπάγων καὶ τυράννων.

Τὴν τοῦ μείονος ἀπώλειαν τῷ μείζονι τροφὴν γενέσθαι.

Ὄφις ἂν μὴ φάγῃ ὄφιν, δράκων οὐ γενήσεται.

1342.

Τὸ μῆλο κάτω ᾽ς τὴ μηλιά.

Ὁμοία τῇ, 625.

Ἡ συκάμινος συκαμίνῳ ῥίπτεται.

1343.

Τὸ μὴ σὲ μέλει, μὴ ῥωτᾷς.

Ὁμοία τῇ, 1121.

1344.

Τὸ μικρὸ χωριὸ μεγάλ' ἀγγάρεια.

Ὅτι τὰ βάρη εἰς ὀλίγους ἐπιτιθέμενα καθίστανται ἀφόρητα.

1345.

Τὸ μοναστήρι νἄν' καλά, κι' οἱ καλογέροι χίλιοι.

Περὶ εὐκόλου ἀντικαστάσεως ἀτομικῶν ἐρήσεων κοινότητος ἢ πολιτείας. 1198.

1346.

Τὸν ἄνδρα σου κεράτωσε, καὶ μάγια μὴν τοῦ κάνῃς.

Ὁμοία ταῖς, 1023, 1813.

1347.

Τὸν βγάζουν τὰ μονοπάτια.

Περὶ τῶν εὐδοκιμούντων καὶ εἰς τὰς δυσχερεστάτας ἐπιχειρήσεις των, διότι ὑπὸ τῆς τύχης εὐνοοῦνται.

1348.

Τὸν γάϊδαρο δὲν τὸν ῥωτᾷν, ὅταν τὸν σαμαρόνουν.

Ὁμοία τῇ, 25.

1349.

Τὸν διάβολον ἀπάντησες, καὶ τὸ σταυρό σου κάμε.

Ὅτι δεῖ ἀπομακρύνεσθαι τῶν κακούργων. 610, 1051.

1350.

Τὸν δουλευτή σου πλέρονε, καὶ ψυχικὸ μὴν κάνῃς.

Σχετικὴ τῇ, 276.

Μισθὸν μοχθήσαντι δίδου.

1351.

Τὸν ἔλουσαν ἀπὸ τὴν κορφὴ ὡς τὸν πάτο.

Πρὸς τοὺς περϊβρισθέντας καὶ ἐξουθενισθέντας εἰς ἔσχατον βαθμόν.

Τὰ ἐξ ἁμάξης.

1352.

Τὸν ἔκραξαν γι᾽ ἀγγάρεια, κι᾽ ἔλεγε δὲν ἀδειάζει.

Πρὸς τοὺς ἀπαρνουμένους διὰ ματαίων προφάσεων τὰς ἀναποφεύκτους διαταγὰς τῶν ἰσχυρῶν. 1955.

Ἔνθα καὶ ἔνθα ἕλκει ἄκοντα δυνατός.

1353.

Τὸν ἔστειλε γιὰ πράσινο χαβιάρι.

Πρὸς εὐαπατήτους.

Ἐς Ἀρβέλας ἴθι.

1354.

Τὸν ἔφτυσε ᾽ς τὸ στόμα.

Πρὸς παῖδας πανομοίους τῷ πατρί, καὶ πρὸς τοὺς μολυνομένους ἐκ τῶν κακῶν συναναστροφῶν. 1721, 1842.

1355.

Τὸν καλὸν κολλοῦν πολλά.

Εἰρωνικὴ ἔκφρασις, ἀποτεινομένη πρὸς τοὺς παραπονουμένους διὰ τὰς γινομένας κατ᾽ αὐτῶν ψευδεῖς δῆθεν κατηγορίας. 289.

1356.

Τὸν λύκο τὸν ἐγλέπαμε, καὶ τὴν ὁμπλὴ γυρεύαμε.

Πρὸς δειλοὺς ἐπιδεικνύοντας γενναιότητα εἰς καταδίωξιν ἐχθροῦ μὴ φεύγοντος.

Ἄρκτου παρούσης τὰ ἴχνη ζητεῖς;

1357.

Τὸν λύκο τὸν ἐκούρευαν, κι᾽ ἔλεγε πᾶν τὰ πρόβατα.

Ὅτι οἱ κακοῦργοι καὶ ἐν ταῖς ἐσχάταις τῆς ζωῆς των στιγμαῖς δυσαρεστοῦνται, διότι οὐ δύνανται κακουργῆσαι.

1358.

Τὸν λωλὸ καὶ τὸν χωριάτη ξένοι πόνοι τὸν γεράζουν.

Πρὸς τοὺς ζημιουμένους, διότι ὑπὲρ τῶν ξένων πραγμάτων μεριμνῶντες παραμελοῦσι τὰ ἴδια. 1716.

1359.

Τὸν Μάρτι ξύλα φύλαξε, μὴν κάψῃς τὰ παλούκια.

Διότι κατὰ τὸν μῆνα αὐτὸν ἐπιπίπτει ἐνίοτε δριμὺ ψῦχος. 1160. *Μεταφέρεται δὲ ἡ παροιμία πρὸς τοὺς καταναλίσκοντας τὰ ἐφόδιά των ὡς περιττὰ ἐπὶ τοῦ παρόντος, μὴ πτοουμένους ἔκτακτα ἀτυχήματα καὶ ἀνάγκας.*

1360.

Τὸν μῆνα, ποῦ δὲν ἔχει ῥό, πίνε κρασὶ μὲ τὸ νερό.

Διαιτητικὴ παραγγελία εἰς ἀποχὴν τῆς χρήσεως τοῦ οἴνου κατὰ τοὺς μῆνας Μάϊον, Ἰούνιον, Ἰούλιον καὶ Αὔγουστον.

1361.

Τὸν ποντικὸ δὲν ἐχόρειε ἡ τρύπα του, κι᾽ ἔσερνε κολοκύθια.

Πρὸς τοὺς ἐπιχειριζομένους ἔργα δυσκατόρθωτα καὶ ἀδύνατα.

Αὐτὸν οὐ τρέφων, κύνας τρέφει.

1362.

Τὸν σκύλο κάμε σύντεκνο, καὶ τὸ ῥαβδί σου βάστα.

Ὅτι πρὸς τοὺς κακοποιοὺς, καὶ φιλίαν ἂν συνδέσωμεν μετ᾽ αὐτῶν, ἐξ ἀνάγκης δεῖ προσέχειν, καὶ ἕτοιμα ἔχειν τὰ πρὸς ἀντίκρουσιν.

1363.

Τὸ ξένο βιὸ ὁ καλόγερος γιὰ τὴ ψυχή του δίνει.

Εὐκατάληπτος. 240.

1364.

Τὸ ξύλο ἤτανε στραβό, καὶ τώρα ἀποστράβωσε.

Περὶ τῶν ἐκ δυστυχίας στερηθέντων καὶ τοῦ ὀλίγου νοός, ὃν εἶχον πρὶν ἢ δυστυχήσωσι, καὶ περὶ τῶν φύσει μοχθηρῶν, γενομένων χειρόνων συνεπείᾳ ἀδιαλείπτου σχέσεως μετὰ μοχθηροτέρων. 1392.

1365.

Τὸ παιδὶ σὰν δὲν κλάψῃ, δὲν τοῦ δίνουν τὸ βυζί.

Ὅτι καὶ οἱ οἰκειότεροι οὐ παρορμῶνται αὐτοκλήτως εἰς συνδρομήν.

1366.

Τὸ παιδὶ πρὶν γεννηθῇ, δὲν τοῦ βγάζουν ὄνομα.

Ὅτι σπανίως αἱ κατηγορίαι γεννῶνται ἄνευ ὑποστάσεως. 878.

1367.

Τὸ παιδί σου ἐπάνδρευσες; γείτονα τὸ ἔκαμες.

Διότι ἔκτοτε καθίσταται αὐτεξούσιον.

1368.

Τὸ παππὶ καὶ τὸ χηνάρι τοῦ διαβόλου τὸ ζευγάρι.

Περὶ συνεταιρισμοῦ ὁμοήθων καὶ ὁμοφυῶν.

1369.

Τὸ πολὺ φαγὶ ὀγκόνει, καὶ τ' ὀλίγο θεραπεύει.

Ὅτι ἡ λιτότης λυσιτελής.

1370.

Τὸ πολυάργητο ταξείδι ἢ πνιγμὸς ἢ τσακισμός.

Διότι κατὰ τὸ πλεῖστον ἡ βραδύτης τοιοῦτόν τι αἴτιον ἔχει.

1371.

Τὸ πολὺ τὸ διάφορο τρώγει καὶ τὸ κεφάλι.

Πρὸς αἰσχροκερδεστάτους δανειστάς.

1372.

Τὸ πολὺ Κύριε ἐλέησον βαρυοῦνται καὶ οἱ Ἅγιοι.

Πρὸς βαττολόγους καὶ φλυάρους.

1373.

Τὸ πολὺ τὸ φούσκωμα σπαίνει τὸ ἀσκί.

Ὅτι τὸ ὑπερβάλλον βάρος δαμάζει καὶ τὰ ἰσχυρά. 738.

Ἀπορρηγνύεται, πάνυ τεινόμενον τὸ καλώδιον.

1374.

Τὸ ποτάμι κάθε μέρα κούτσουρα δὲν καταιβάζει.

Ὅτι τὰ βοηθήματα τὰ τυχηρὰ σπανίως συναντῶνται

Οὐκ ἀεὶ ποθῇ κάχλαξ ἀκολουθεῖ.

1375.

Τὸ πουλὶ τὸν νοῦ τὸν ἔχει πάντοτε 'ς τὸ κεχρί.

Ὅτι ἕκαστος πρὸς τὸ συμφέρον του ἀφορᾷ καὶ ἐνδιαφέρεται.

Διάνοια ὄρνιθος ἐν κέγχρῳ.

1376.

Τὸ πουλὶ τὸ πονηρὸ πιάνετ' ἀπ' τὰ δύο ποδάρια.

Ὅτι καὶ οἱ λίαν προφυλακτικοὶ ἐμπλέκονται ἐνίοτε εἰς ἀδιάσπαστα δεινά. 1059.

1377.

Τὸ πουλὶ τὸ λὲν πουλί, κὶ ὁ ἄνθρωπος εἶναι πουλί.

Ὅτι ὁ ἄνθρωπος διὰ τῆς ἐπιμονῆς καὶ δραστηριότητός του διέρχεται ἀπείρους τοπικὰς διαστάσεις εἰς ἐπίτευξιν τοῦ σκοποῦ του.

1378.

Τὸ πρᾶγμα ποῦ γεννάει, ἐκεῖνο καὶ ψοφάει.

Ὅτι τὸ κέρδος παρακολουθεῖται ὑπὸ τῆς ζημίας. — Ὀθωμανός τις, δανεισθεὶς κάκκαβον, τὸν ἐπέστρεψε συνοδευόμενον διὰ χύτρας, γεννηθείσης δῆθεν ὑπὸ τοῦ κακκάβου. Μετ' ὀλίγον δανεισθεὶς ἐκ νέου τὸν κάκκαβον, κατεκράτησεν αὐτὸν ἐπὶ τῷ λόγῳ, ὅτι ἐψόφησε, καὶ ἐναχθεὶς εἰς τὸν μεχκεμέν, ἐδικαιώθη ὑπὸ τοῦ Κατῆ, παρουσιάσας τὸν νομοκάνονα, ὅτι πᾶν ὅ τι γεννᾷ, ὑπόκειται καὶ εἰς τὸν θάνατον.

1379.

Τὸ πρόβατο τὸ μοναχό, ἐκεῖνο τρώγ' ὁ λύκος.

Ἐπὶ τῶν πτωχῶν, τῶν ὑπὸ τῆς τύχης προσβαλλομένων. 237, 1210.

1380.

Τὸ πρόσωπο εἶναι σπαθί.

Ὅτι ἡ παρουσία τοῦ ἀνθρώπου ἔχει βαρύτητα καὶ ἰσχὺν ἐν τοῖς ὄμμασι.

Αἰδὼς ἐν ὀφθαλμοῖς.

1381.

Τὸ πτωχὸ τ' ἀρνὶ ἔχει καὶ πλατειὰν οὐρά.

Εἰκάζομεν ὅτι ἡ παροιμία ἐξήχθη ἐκ τῆς δολιότητος τῶν ποιμένων, οἵτινες, ἵνα πωλήσωσιν ὡς παχέα τὰ ἀρνοπρόβατα, τίθενται κνίδην (τσουκνίδαν) ἐν τῇ οὐρᾷ των, ἧς τινος πρισκομένης, τεκμαίρεται τὸ ζῶον ἔχον πραγματικὴν παχύτητα.

1382.

Τὸ ῥαβδὶ ἔχει δύο ἄκραις.

Διότι ἐκ τῆς αὐτῆς ῥάβδου ἐνίοτε ξυλοκοπεῖται ὁ μεταχειρισθεὶς αὐτὴν κατὰ τῶν ἰσχυροτέρων.

1383.

Τὸ ῥάσσο του καὶ τὸ πράσο του.

Πρὸς τοὺς οὐδὲν ἔχοντας ἀπολέσαι, καὶ πρὸς τοὺς διὰ μόνον τὸ ἴδιον συμφέρον μεριμνῶντας,

1384.

Τὸ σάπιο τὸ λεμόνι σέπει καὶ τὰ γερά.

Ὅτι οἱ κακοὶ μεταδίδουσι τὸ κακὸν εἰς τοὺς πλησιάζοντας καὶ συναναστρεφομένους αὐτήν.

1385.

Τὸ σίδηρο ζεστὸ χτυπιέται.

Ὅτι ἐν καταλλήλῳ καιρῷ ἕκαστον πρᾶγμα γίγνεται.

1386.

Τόσο γρηὰ μὲ τὸ βρεμένο, σὰν καὶ μὲ τὸ μουσχεμένο.

Ὁμοία τῇ, 718.

1387.

Τὸ σπίτι θἄχῃ κι' ἀναγκαιό.

Ὅτι πᾶσα οἰκογένεια καὶ κοινότης ἔχει καὶ σκαιά τινα καὶ διεφθαρμένα μέλη.

Οὐκ ἔστι χώρα ἄνευ σκωλήκων.

Πᾶσα γῆ λοίδορον τρέφει.

1388.

Τὸ στανιὸ ὁ Θεὸς τὸ ἔδειξε.

Ὑπὸ τῆς ἀνάγκης πολλὰ ποιοῦμεν κακά.

Ἑκὼν ἄκοντί γε θυμῷ.

1389.

Τὸ στάρι ἀπὸ τὸν μύλο θὰ περάσῃ.

Πρὸς τοὺς ὑποκειμένους εἰς τὴν ἐκδίκησιν καὶ διάθεσιν τῶν ἰσχυρῶν.

1390.

Τὸ στάρι ἔχει καὶ ἔρα.

Ὅτι τὰ καλὰ τοῖς κακοῖς μίγνυνται. 777.

Ζεύγνυται τῷ σίτῳ ζιζάνια.

1391.

Τὸ στυλιάρι τῆς τσεκούρας μέσ' ἀπὸ τὸν λόγκο βγαίνει.

Ὅτι οἱ ἐκ τοῦ μέσου τῆς κοινότητος ἢ οἰκογενείας ἀναφυόμενοι καταστρέφουσι τοὺς οἰκείους καὶ συμπολίτας πλεῖον ἢ οἱ ξένοι.

Ἐκ τοῦ βοὸς ἡ μάστιξ.— Καί, ἐκ τῶν οἰκείων τὰ βέλη.

1392.

Τὸ στραβὸ τὸ ξύλο ἴσο δὲν γίνεται.

Ὅτι οἱ φύσει μοχθηροὶ οὐ διορθοῦνται. 1364.

Τὸ σκαμβὸν ξύλον οὐδέποτ' ὀρθόν.

1393.

Τὸ συντροφικὸ τὸ βόϊδι εὔκολα τὸ τρώγ' ὁ λύκος.

Διότι οἱ ἰδιοκτῆται συνεριζόμενοι οὐ προφυλάττουσι τὸ κοινὸν πρᾶγμα.

1394.

Τὸ σωστό σου, παπποδιά, καὶ ποτὲ νὰ μὴ σοῦ λείψῃ.

Πρὸς οἰκονόμους καὶ λιτοβίους. 108.

1395.

Τὸ τουφέκι τὸ ἀδειανό, σκιάζει ἕναν καὶ ἕναν δυό.

Διότι ὁ μὲν γνωρίζει τὸ ἀνωφελὲς τοῦ ὅπλου, ὁ δὲ φοβεῖται τὸ ἀποτέλεσμα. 1644.

1396.

Τοῦ ἀκριβοῦ τὸ τίποτε σὲ χαροκόπου χέρια.

Ὅτι τῶν φιλαργύρων ἡ περιουσία εἰς χεῖρας ἀνοήτων κληρονόμων μεταβιβάζεται.

Τὰ τανταλιστῶν φάγονται κροταλισταί.

1397.

Τοῦ ἀνέβηκεν ἡ χολὴ ς' τὰ μάτια.

Πρὸς τοὺς σφόδρα παροργισμένους.

Ἀριμεῖα χολὴ ποτὶ ῥινὶ κάθηται.

1398.

Τοῦ ἀποθαμένου τὸ πουγκὶ ἀνάποδα γυρίζει.

Ὁμοία τῇ, 1023.

1399.

Τοῦ βγῆκαν κούφια.

Πρὸς τοὺς ἀποτυχόντας εἰς τὰς ἐλπίδας των. 668.

Ἄνθρακες ἡμῖν ὁ θησαυρός.

1400.

Τοῦ βρωμάει ἡ παρούτη.

Πρὸς τοὺς λίαν δειλούς. 392.

1401.

Τοῦ γεννάει ὁ κόκκοιος.

Πρὸς τοὺς ὑπὸ τῆς τύχης λίαν εὐνοουμένους.

Λέκα ἢ κύων τίκτει καὶ πάντα λευκά.

Φέρει καὶ γάλα ὄρνις αὐτῷ.

1402.

Τοῦ εὐγενικοῦ ἐφώναξαν, κι' ὅπου εἶχ' ἀπολογήθη. 408.

Χρήματα ἀνήρ.

Γεναῖος εἶ ἐκ βαλαντίου.

1403.

Τοῦ ἔβαλε τὰ δυὸ ποδάρια σ' ἕνα παπούτσι.

Πρὸς τοὺς περιοριζομένους ἐξ ἀνάγκης ἀναποδράστου.

1404.

Τοῦ ζήτουλα κομμάτια δός, καὶ μὴ τοῦ δείχνῃς πόρταις.

Ὅτι εἰς πεινῶντας συμβουλὰς μὴ χορήγει.

Μὴ λόγους ἀντ' ἀλφίτων.

Μύθοις γε οὐ πείθεται πεῖνα.

1405.

Τοῦ καλοῦ ἀνδρὸς τ' ἀλεύρι, ὅλο πήτταις καὶ κουλούραις.

Εἰς τὰς πολυεξόδους συμβίας.

1406.

Τοῦ κακοῦ καιροῦ τὰ γνέφια, ἄλλ' ἀπάνου, κι' ἄλλα κάτου.

Περὶ τῆς κακῆς καταστάσεως τῆς κοινωνίας, ὅταν ἡ εἰρήνη διαταράττηται.

1407.

Τοῦ κλέφτη κλέφτουνε κουπί, κι' ἐκεῖνος κλέφτει βάρκα.

Ὅτι τὴν ἐλαχίστην αἰτίαν ἐὰν λάβωσιν οἱ κακοῦργοι, μετέρχονται ζωηροτέραν τὴν πρὸς τὸ κακὸν ἐπίθεσιν.

1408.

Τοῦ κλέφτη καὶ τοῦ δυναστῆ κἀθένας τοῦ χρωστάει.

Διότι οἱ τοιοῦτοι, ἐργαζόμενοι τὴν ἀδικίαν, λόγον οὐ δίδουσι πρὸς τοὺς ἀδικουμένους.

1409.

Τοῦ κουφοῦ κι' ἂν τουμπανίζῃς, τοῦ στραβοῦ κι' ἂν δείχνῃς στράτα.

Ἐπὶ ματαιοπονίᾳ.

Τράγον ἀμέλγειν.

1410.

Τοῦ νεοῦ πρέπουν τὰ νιάτα, τοῦ γέρου ἡ ἁρμάτα.

Ὅτι πρὸς ἐλάττωσιν τῆς τοῦ γήρατος ἀσχημίας συγχωρεῖται ἡ φιλοκαλία τοῖς γέρουσι.

1411.

Τοῦ παιδιοῦ ἡ κοιλιὰ κοφίνι, καὶ τρελὸς ὅποιος τοῦ δίνει.

Ὁμοία τῇ, 589, 1108.

1412.

Τοῦ παιδιοῦ μου τὸ παιδὶ δυὸ φοραῖς τὸ γέννησα.

Στέφανος γερόντων τέκνα τέκνων. (Σολωμ).

1413.

Τοῦ πτωχοῦ τὸ εὕρεμα ἢ βελόνι ἢ καρφί.

Εὔληπτος.

1414.

Τοῦρκον εἶδες; γρόσια θέλει· κι' ἄλλον εἶδες; ἄλλα θέλει.

Εὐκατάληπτος.

1415.

Τοῦ Ῥωμιοῦ ἡ γνῶσι ὕστερα τῶρχεται.

Τοιοῦτοι ὑποτίθενται παρὰ τῶν δανειστῶν οἱ ἀθλιοι ῥαγιάδες. 844.

1416.

Τοῦ συντρόφου τὸ μοιράδι δὲν τὸ χάνει ἡ συντροφιά.

Διότι ἕκαστος συναγωνίζεται καὶ συντείνει εἰς ἐπαύξησιν τῆς κοινῆς ὠφελείας.

1417.

Τοὺς πέντε μῆνας θλίβεται, καὶ τοὺς ἑφτὰ λυπιέται.

Πρὸς τοὺς διαρκῶς ἀτυχεῖς καὶ δεινοπαθοῦντας. 1500.

1418.

Τούτ' ἡ πήττα κι' ἡ κανάτα μ' ἔκαμαν μὲ τέτοια ἁρμάτα.

Πρὸς τοὺς ἀπογυμνωθέντας συνεπείᾳ τῆς γαστριμαργίας καὶ φιλοποσίας των.

1419.

Τοῦ τσαγκάρη τὰ παιδιὰ περπατᾷν ξυπόλυτα.

Ὁμοία ταῖς, 1445, 1759.

1420.

Τοῦ υἱοῦ σου τάξε ψέματα, καὶ τοῦ γαμβροῦ σου ἀλήθεια.

Ὅτι αἱ περὶ προικὸς ὑποσχέσεις ἀπαιτοῦσιν ἀναπόφευκτον τὴν ἐκπλήρωσιν. 209.

1421.

Τοῦ φοβιτσάρ' ἡ μάννα δὲν κλαίγ', οὔτε γελᾷ.

Ὅτι οἱ μὴ ἀποτολμῶντες ἀσφαλῶς πως βιοῦσιν, ἀλλ' οὐ προοδεύουσι.

1422.

Τοῦ φρονίμου χάραξε, καὶ τοῦ τρελοῦ μολόγα.

Ὅτι μικρὰ νύξις ἀρκεῖ εἰς τὸν φρόνιμον κατανοῆσαι τί τὸ πρακτέον, ἐν ᾧ εἰς τοὺς ἀνοήτους εἰς μάτην ἐξαντλεῖται πληθὺς λέξεων.

1423.

Τοῦ χάλασ' ἡ μανέστρα.

Περὶ ματαιώσεως τῶν σχεδίων τινός.

1424.

Τοῦ χωριάτη τὸ σχοινὶ μονὸ δὲν φθάνει, διπλὸ τοῦ περισσεύει.

Πρὸς ἀπερισκέπτους, οἵτινες δι' ὀλίγης βλάβης οὐκ ἐκλέγουσι τὴν ἀποφυγὴν τοῦ κακοῦ, καὶ οὕτως ὑφίστανται τὰ χείρονα. 1217.

1425.

Τὸ φθηνὸ κρεὰς τὸ τρῶν τὰ σκυλιά.

Ὁμοία τῇ, 1109.

1426.

Τὸ χόρτ', ὁπού ἀναγελᾷς, 'ς τὴν πόρτα σου φυτρόνει.

Πρὸς τοὺς κατακρίνοντας, τοὺς προσκόπτοντας τούς τε ἀτυχοῦντας, καὶ μὴ συλλογιζομένους, ὅτι καὶ αὐτοὶ ὑπόκεινται εἰς τοιαῦτα ἀτυχήματα. Ὡσαύτως καὶ πρὸς τοὺς κατηγοροῦντας ἄλλον, περὶ ὧν καὶ αὐτοὶ κατηγοροῦνται.

1427.

Τὸ ψέμα ὡς τὴν πόρτα φθάνει.

Ὅτι τὸ ψεῦδος εὐκόλως καὶ ταχέως ἀποκαλύπτεται. Οἱ ἀρχαῖοι πρὸς ἀποτροπὴν τοῦ ψεύδεσθαι, ἔλεγον

Μελανούρων μὴ γεύεσθαι.

1428.

Τράβα με σύ, κι᾽ ἂς κλαίω ᾽γώ· κι᾽ ἂν κλαίω, τί σοῦ κάνω;

Πρὸς τοὺς ὑποκρινομένους δυσαρέσκειαν, ὅτε ἔλκονται πρὸς ὃ ἐφίενται καὶ εὐαρεστοῦνται.

1429.

Τραβιχθῆτε νὰ περάσῃ τὸ βόϊδι, ποῦ θὰ πάω νὰ φέρω.

Ὁμοία ταῖς, 13, 62.

Αἶξ οὔπω τέτοκεν, ἔριφος δ᾽ ἐπὶ δόματος παίζει.

1430.

Τρεῖς λαλοῦν καὶ δυὸ χορεύουν.

Περὶ ὀλιγοχειρίας καὶ λειψανδρίας.

1431.

Τρεῖς πᾶ μ᾽ εἶχες, τρεῖς πᾶ σ᾽ εἶχα, καὶ τρεῖς πᾶχει τὸ παιδί.

Εἰς συμβίους προφανῶς ἐξαπατωμένους. 1432.

1432.

Τρεῖς ᾽ς τὸ λάδι, τρεῖς ᾽ς τὸ ξείδι, καὶ ἕξη ᾽ς τὸ λαδόξειδο.

Πρὸς τοὺς φανερῶς δολιευομένους τοὺς προϊσταμένους ἢ συμμετόχους. 1431.

1433.

Τρέξτε φρόνιμοι, νὰ φᾶτε ἀπὸ τοῦ ζουρλοῦ τὸ βιό.

Ἐπὶ ἀσώτων.

1434.

Τρέχα λύγδα ᾽ς τὸν παστό.

Ὁμοία τῇ, 969.

1435.

Τρέχ᾽, ὅπου τὸν βγάλ᾽ ἡ ἄκρη.

Πρὸς τοὺς ἐκ προαιρέσεως ἀλλ᾽ ἀπερισκέπτως πράττοντας, ὅ τι πράττουσι.

Ἔνθ᾽ ἂν οἱ πόδες ἄπεισιν, ἐκεῖσ᾽ ἄπιμεν.

1436.

Τρεῖς ἐννιὰ εἴκοσι ἕνα, φάγε σύ, δός μου κι᾽ ἐμένα.

Πρὸς αἰσχροκερδεῖς συνενοουμένους εἰς ἐξαπάτησιν τρίτων.

1437.

Τρώγει, καὶ τρώγεται.

Πρὸς τοὺς συντηρουμένους διὰ τῆς ἐκποιήσεως τῆς περιουσίας των, καὶ τοὺς λίαν φιλαργύρους.

Πολύποδος δίκην αὐτὸς ἑαυτὸν καταφαγών.

Κοχλίου βίος.

1438.

Τρώγει τὸ ψωμὶ τοῦ Τούρκου, καὶ κάνει δέησι γιὰ τοὺς Φράγκους.

Ὁμοία τῇ, 309.

1439.

Τρώγοντας τὰ μικρὰ ψωμί, παχαίνουν καὶ ταῖς κόταις.

Παρεμφερὴς τῇ ἀρχαίᾳ.

Ἐκ τῶν περιττῶν καὶ ἵπποι ἐμπίπλανται.

1440.

Τσάκισε καρύδι, νὰ βρῇς τὴ μοῖρά σου.

Πρὸς τοὺς ἐπὶ πᾶσιν ἀτυχεῖς.

1441.

Τσίντσιρας ἐλάλησε; πάρτε τὰ δρεπάνια σας.

Διότι οἱ τέττιγες ἄρχονται λαλοῦντες ἐν τῇ ἐνάρξει τοῦ θέρους.

1442.

Τυφλὸς 'ς τὸν τοῖχ' ἀκούμπησε, δὲν εἶν' παρέκει τόπος.

Πρὸς τοὺς μὴ τολμῶντας ἀποδημῆσαι, διότι θεωροῦσι τοῦτο ὡς ὄλεθρόν των. 1872.

1443.

Τῶν γερόντων τὰ κανάκια πίκραις εἶναι καὶ φαρμάκια.

Οἱ ἀρχαῖοι ἔλεγον

Ἰστοβοῆϊ γέροντι νέαν ποτίβαλε κορώνην.

Γέρων ἐννεὸς εὐφραίνει τοὺς γείτονας.

1444.

Τῶν καλῶν ναυτῶν τὰ ταίρια τὸ μαγιάπριλο χηρεύουν.

Διότι τότε ἀπροσδοκήτως ἐπέρχονται πνοαὶ θυελλώδεις· ἀνάγεται δὲ καὶ ἐπὶ ἀτυχημάτων καὶ ὀλέθρων συμβαινόντων εἰς ἰσχυροὺς παρὰ πᾶσαν προδοκίαν.

1445.

Τῶν μυλωνάδων τὰ παιδιὰ ψοφᾶν ἀπὸ τὴν πεῖνα.

Ὁμοία τῇ, 1417.

1446.

Τῶν φρονίμων τὰ παιδιά, πρὶν πεινάσουν, μαγειρεύουν.

Ὅτι οἱ φρόνιμοι ἐγκαίρως περὶ τῶν ἀναγκαιοτάτων φροντίζουσι. 1277.

Τὰ τοῦ γάμου πρὶν τοῦ γάμου.

1447.

Τῶν φρονίμων τοὺς σκοποὺς μάν' τὰ γένεια τους τοὺς ξέρουν.

Ἴσως διότι, πρὶν ἢ ἀποφασίσωσί τι, σκέπτονται βαθέως, ἐπιθύμοντες πολλάκις τὴν γενειάδα, ἢ διότι οἱ γενειῆται παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ἐθεωροῦντο συνετοὶ καὶ ἐμφρονέστεροι, οὐχὶ δὲ ἀνεξαιρέτως, καθότι εἶχον καὶ τὴν παροιμίαν

Πώγων τράγῳ μέν ἐστιν, ἀλλ' οὐ νοῦς σοφός.

Ἐπὶ τῷ νοήματι δὲ τῆς νεωτέρας παροιμίας ἔχομεν τὴν τοῦ Σολωμῶντος·

Σοφοὶ κρύπτουσιν αἴσθησιν.

1448.

Τώρα 'ς τὰ γεράματα μάθε, γέρο, γράμματα.

Ὅτι ἕκαστον καλὸν ἀποκτᾶται ἐγκαίρως ἐπιδιωκόμενον, καὶ οὐχὶ ἐν τῷ γήρατι.

Γεράνδριον μεταφυτεύειν.

1449.

Τώρα τώρα φαίνεται ὁ χορός, ποῦ γένεται.

Ἐπὶ τῶν διδόντων πεῖραν τῆς ἱκανότητός των.

Υ.

1450.

Ὕστερ' ἀπὸ τὴν βροχὴ καὶ τὸ χαλάζι.

Ἐπὶ ἀτυχημάτων παρακολουθούντων τὸ εὐτύχημα.

1451.

Ὑστερνή μου γνῶσι, νὰ σ' εἶχα πρῶτα.

Ματαῖα τῶν ἀπερισκέπτων μεταμέλεια. 162, 999, 1000, 1297.

Παθὼν δέ τε νήπιος ἔγνω.

Φ.

1452.

Φασούλι τὸ φασούλι, γιομίζει τὸ σακκούλι.

Τὸ τοῦ Ἡσιόδου.

Εἰ γάρ κεν καὶ σμικρὸν ἐπὶ σμικρῷ καταθεῖο,
Καὶ θαμὰ τοῦθ' ἕρδοις, τάχα κεν μέγα καὶ τὸ γένοιτο.

1453.

Φᾶτε, ἀρκούδαις, φᾶτε, λύκοι.

Ὁμοία τῇ, 336.

1454.

Φᾶτε μάτια ψάρια, καὶ κοιλιὰ περίδρομο.

Πρὸς τοὺς ὀρεγομένους τὰ δι' ἄλλους παρεσκευασμένα, καὶ πρὸς τοὺς ὑποσχομένους τὰ ἀνεπίτευκτα, καὶ ἀπόντα.

Ἀετὸς ἐν νεφέλαις.

1455.

Φεῖδι φύλαξε τὸν χειμῶνα, νὰ σὲ φάγῃ τὸ καλοκαίρι.

Πρὸς τοὺς ἀποδιδόντας κακὸν ἀντὶ καλοῦ.

Κριὸς τὰ τροφεῖα ἀπέτισε.

1456.

Φεῦγα ἀπὸ σημειωμένους, καὶ ἀπὸ τρίχα κόκκινη.

Κοινή τις ἰδέα κατὰ τῆς κακεντρεχείας τῶν ἐκ γενετῆς πεπηρωμένων, τῶν τε κοκκινοτρίχων.

1457.

Φεύγοντας μικρὸ κακό, ηὗρα μεγαλήτερο.

Ὁμοία τῇ, 135.

Τὴν τέφραν φεύγων, εἰς τὴν ἀνθρακιὰν ἐνέπεσον.

1458.

Φθάνει μιὰ φορὰ νὰ σοῦ περάσῃ ὁ ποντικὸς ἀπὸ τὰ γένεια.

Ὅτι προσεκτέον, ὅπως μὴ γενῇ τις ἀντικείμενον χλεύης καὶ ἐξουθενώσεως ἅπαξ, διότι καὶ μετὰ ταῦτα ἔσεται τοιοῦτος.

1459.

Φθηνὰ τὴν ἐγλύτωσε.

Πρὸς τοὺς ἐν ὀλίγῃ ζημίᾳ διαφυγόντας μέγαν κίνδυνον.

Χαλεπῶς καὶ μόλις ἀπήλλαξεν.

1460.

Φίλειε τοῦ ἐχθροῦ τὸ χέρι, ὅταν δὲν δαγκάνεται.

Ὅτι δεῖ κολακεύειν τοὺς κακοποιούς, ὅταν οὐ δύναταί τις ἀντιτάξαι ἰσχυρὰν ἀντίστασιν.

Ὅπου οὐκ ἐφικνεῖται ἡ λεοντῆ, προσραπτέον τὴν ἀλωπεκῆν.

1461.

Φίλε μου ᾽ς τὴν ἀνάγκη μου, κι᾽ ἐχθρέ μου ᾽ς τὴ χαρά μου.

Διότι. *Ὅταν ὁ δαίμων εὖ διδῷ, τί δεῖ φίλων;*
Μὴ φεῦγ᾽ ἑταῖρον ἐν κακοῖσι κείμενον.
Φίλοι μισήσουσι φίλους ἀτυχεῖς. (*Σολωμ*).

Ἀλλ᾽ οἱ τοιοῦτοι φίλοι σπάνιοί εἰσι, ἐφ᾽ ᾧ οἱ ἀρχαῖοι ἔλεγον.

1462.

Φίλος τὸν φίλον ἔκραζε, κι' ὁ νοικοκύρις ἔσκαζε.

Πρὸς φίλους ἀναιδεῖς καὶ ἀδιακρίτους. Λέγεται δὲ καταχρηστικῶς· Σκύλος τὸν σκύλον ἔκραζε, κτλ.

1463.

Φοβέρισε τὸν κῶλό σου, μὴ χέσῃ τὰ κλιτσιά σου.

Πρὸς δειλοὺς καὶ ἀδυνάτους ἐπαπειλοῦντας τοὺς ἰσχυρούς. 900, 1102.

1464.

Φρίγει καὶ τὸ σκατό του.

Πρὸς τοὺς καθ' ὑπερβολὴν φιλαργύρους. 1563.

1465.

Φρουῦ φρού, καὶ τ' ἀμπέλια ξέφραγα.

Περὶ τοὺς ἐσπευμένως καὶ ἀπερισκέπτως ἐκτελοῦντας τὸ ἔργον των.

Σπεῦδε βραδέως.

X.

1466.

Χάϊδια ἀνάλατα κουκκιὰ βρεγμένα.

Πρὸς τοὺς ὑποκρινομένους τὸν ἐραστήν.

1467.

Χάρε, χαρὰ ποῦ μὦφερες, καὶ λύπη ποῦ μοῦ 'πῆρες.

Πρὸς κληρονόμους μισοῦντας τοὺς ζῶντας συγγενεῖς, καὶ ἐπιθυμοῦντας τὸν ταχύτερον θάνατον αὐτῶν. 107.

1468.

Χάριν ἀντὶ χάριτος.

Πρὸς τοὺς ἀποδιδόντας τὴν χάριν.

Χάρις χάριτα τίκτει.
Τὸν ξύοντα δ' ἀντιξύειν.

1469.

Χέλυα 'πῆγε γιὰ νὰ πιάσῃ, καὶ θολόνει τὸ νερό.

Πρὸς τοὺς διὰ μέσων ἐναντίων ἐπιδιώκοντας τὸ συμφέρον των. Σχετικὴ τῇ.

Αὐδὴν ἔγχελυς δηλοῦται.

1470.

Χίλια μίλια ἕνα ψωμί, χίλια ψωμιὰ ἕνα μίλι.

Εἰς ἐπιχειρήσεις ἐξαρτωμένας ἐκ τοῦ βοηθητικοῦ καιροῦ καὶ τῶν περιστάσεων. 271.

1471.

Χίλια λόγια ἕνα ἄσπρο, καὶ τὸ ἄσπρο δὲν τ' ἀξίζουν.

Ὅτι διὰ λόγων ξηρῶν οὐδὲν κατορθοῦται.

1472.

Χίλιαις ἡ νύφαις τοῦ γαμβροῦ, χίλιοι οἱ γαμβροὶ τῆς νύφης.

Ὅτι τὰ πάντα ὑπὸ τῆς τύχης ἐξαρτῶνται, καὶ εἰδικώτερον ἐπὶ τῶν συζεύξεων· διότι, ἐὰν ἀποτύχῃ διαπραγμάτευσίς τις, ἐπιτυγχάνεται ἑτέρα εἰς μνήστευσιν, ὅτε τὰ ἄτομα εἶσιν οὐχὶ εὐκαταφρόνητα.

1473.

Χιόνι καὶ μάρμαρο.

Πρὸς τοὺς ψυχρῶς καὶ ἀηδῶς συμπεριφερομένους, καὶ πρὸς τοὺς δι' οὐδὲν καλὸν διατεθειμένους.

1474.

Χιώτικη τὴν ἐπάθαμεν.

Πρὸς πονηροὺς ἐξαπατηθέντας παρὰ προσδοκίαν.

1475.

Χορταμένος ὁ παππᾶς, χορταμένη ἡ παππαδιά, νύφη σήκωσε τὴν ταύλα.

Πρὸς τοὺς διὰ τὸ μόνον συμφέρον των ἐνασχολουμένους.

1476.

Χόρευε, κυρὰ Ντουτοῦ, κύτταζε καὶ τοῦ σπιτιοῦ.

Κατὰ τῶν ἀγαπώντων τὰς διασκεδάσεις, καὶ οὐδόλως περὶ τῶν ἀναγκαίων φροντίζοντας.

1477.

Χρυσάφι πιάνει, χῶμα τοῦ γένεται.

Πρὸς τοὺς ὑπὸ τῆς τύχης ἐπὶ πᾶσι κατατρεχομένους. 566, 1480, 1633.

1478.

Χρωστάει τῆς Μιχαλοῦς.
Μανίαν ὀφλισκάνει.

1479.

Χυμένο μαζωμένο.

Ὅτι τὰ ἐκχεόμενα οὐκ ἐπανακάμπτουσιν εἰς τὴν διάθεσιν τοῦ κατόχου καθ' ὁλοκληρίαν.

1480.

Χώνει βήσσαλα, βγάνει καρβέλια.

Τὸ ἀντίθετον τῆς 1477. *Ὁμοία ταῖς,* 566, 1477, 1623.

Ἀεὶ γὰρ εὖ πίπτουσιν οἱ Διὸς κύβοι.

1481.

Χωριό, ποῦ νὰ φαίνεται, δὲν θέλει κολαγούζην.

Ὅτι τὸ ὁρώμενον οὐ χρήζει ὁδηγοῦ. Παρεμφερὴς τῇ,

Ὁδοῦ παρούσης, τὴν ἀτραπὸν μὴ ζήτει.

1482.

Χωρὶς κουπιὰ καὶ ἄρμενα, Ἅγιε Νικόλα, βόηθα.

Ὁμοία τῇ, 1162.

Δόρυ καὶ κηρύκειον.

Ψ.

1483.

Ψάλλε, δέσποτα.—Μὲ πονεῖ τὸ δάχτυλο.

Εἰς ἀβασίστους προφάσεις. 1515.

Οὐκ ὄσσαν, ἀλλ' ὄψιν κωλύει ὀφρῦ.

1484.

Ψάρια ἔχεις γιὰ προσφάγι; βάλ' ἀλεύρι νὰ ζυμώσῃς.

Ὅτι κατὰ τὰς αἰτίας καὶ τὰ αἰτιατά.

1485.

Ῥάρια μέσ' ἀπ' τὸ γιαλό, ὅσα θέλεις σοῦ πουλῶ.

Ομοία τῇ, 104.

1486.

Ψεύτης, κλέφτης μηνυτὴς καὶ καλὸς ἄνθρωπος.

Ομοία τῇ, 646, 1551.

1487.

Ψόφησε τὸ βόϊδι μας, πάγει ἡ σεμπριά μας.

Ἐπὶ ἀποσβέσει τοῦ διαῤῥηχθέντος δεσμοῦ. Παραπλησία τῇ,

Ζῇ χύτρα, ζῇ φιλία.

1488.

Ψύλλοι τοῦ μπῆκαν εἰς τ' αὐτιά.

Πρὸς ἀνησυχοῦντας συνεπείᾳ ἐνοχῆς καὶ ὑποψιῶν.

1489.

Ψύλλον γυρεύει 'ς τ' ἄχυρα.

Εἰς ματαιοποιοῦντας. 1429.

Ω.

1490.

Ὡς κ' ἡ λεμονιὰ λεμόνια.

Πρὸς τοὺς ἀπείρους καὶ ἀκρίτους. Σχετικὴ τῇ,

Ἄκανθα οὐ φέρει βότρυς.

1491.

Ὡς μὲ τιμᾷν τὰ ῥοῦχά μου, δὲν μὲ τιμάει ὁ κόσμος.

Ὅτι ἡ εὐσχημοσύνη συντείνει εἰς τὴν εὐϋπολημψίαν τοῦ ἔχοντος αὐτήν.

Εἶμα ἀνήρ.

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ.

Α.

1492.

Ἀκριβὸς κελλάρης καλὸς κελλάρης.

Ἐπὶ οἰκονόμων. 1086.

1493

Ἄλλο τὸ κούμπουλο, καὶ ἄλλο τὸ δαμάσκηνο.

Περὶ οὐσιώδους διαφορᾶς πραγμάτων ὁμοίων. 26.

1494.

Ἄλλο νὰ τὸ ἰδῇς, κι' ἄλλο νὰ τ' ἀκούσῃς.

Ὁμοία τῇ, 1318.

1495.

Ἄλλος ἀγαπάει τὸν παππᾶ, καὶ ἄλλος τὴν παπποδιά.

Ὅτι ἕκαστος ἔχει τὰς ἰδιαιτέρας του κλίσεις καὶ ὀρέξεις.

1496.

Ἄλλος ἔψαινεν αὐγό, ἄλλος τὸ παράστεκε, κι' ἄλλος ἤρθε τὠφαγε.

Ἐπὶ τῶν καρπουμένων τὰ παρ' ἄλλων παρεσκευασμένα καὶ ἐπιδιωκόμενα. 31.

Ἄλλοι κάμον, ἄλλοι δ' ὤναντο.

1497.

Ἄλλος κερδαίνει μὲ χαρά, κι' ἄλλος μὲ λύπη χάνει.

Ὅτι τὰ κέρδη καὶ αἱ ζημίαι σχετικῶς διάκεινται.

1498.

Ἀλλοιὰ ποῦ δὲν ἔχει ψωμί, καὶ τὸν πλακόν' ἡ νύχτα.

Πρὸς τοὺς προσδοκῶντας συνδρομὴν μετὰ τὴν ἐπέλευσιν τῆς ἀνάγκης καὶ τοῦ κινδύνου.

1499.

Ἀλλοιὰ ποῦ νὰ τοῦ κοπῇ κοντὸ τὸ ποκάμισο.

Ἐπὶ τῶν ἐξ ὑπαρχῆς ἀτυχῶν. 1824, 1847.

1500.

Ἀνάμεσα 'ς τ' ὀνύχι καὶ τὸ κρεάσι τίποτε δὲν χωρεῖ.

Πρὸς τοὺς σπείροντας ζιζάνια εἰς συγγενεῖς καὶ φίλους εἰλικρινεῖς.

1501.

Ἀναστενάζει καὶ δειπνάει, κλαίει καὶ γιωματίζει.

Πρὸς τοὺς ἀξίους οἰκτιρμοῦ διὰ τὰς ἀτυχίας των 1417. Λέγεται ἡ παροιμία καὶ ἐπὶ ἀρᾷ. Ν' ἀναστενάζῃ νὰ δειπνάῃ, νὰ κλαίῃ νὰ γιωματίζῃ.

1502.

Ἂν δὲν εἶχε δόντια, ἀκόμα θὲ νὰ βύζανε.

Ἐπὶ τρυφηλῶν καὶ βλακῶν.

1503.

Ἂν δὲν βρέξῃ, θὰ ψιχαλίσῃ.

Ἐπὶ φαινομένων εὐελπιστικῶν

1504.

Ἂν δὲν δείχν᾽ ἡ γίδα, δείχνει τὸ κέρατό της.

Ὅτι ἕκαστον πρᾶγμα καταφαίνεται ἐκ τῶν χαρακτηριστικῶν του.

Τὰ οὔατα ὄνον δηλοῦσι.

1505.

Ἂν δὲν μὲ θέλ᾽ ὁ Λάνδολος, πάγω μὲ τὸν Κορνάρο.

Πρὸς τοὺς ἔχοντας πρόχειρον τὸ καταφύγιον.

1506.

Ἂν δὲν εἶχα τυρί, δὲν ἤθελα προσφάγι.

Εἰρωνικὴ ἔκφρασις τῶν λιτοβίων.

1507.

Ἂν ἦσαι παππᾶς, αὔριον θὰ φανῇς ᾽ς τὴν λειτουργιά.

Ὅτι τὸ σχῆμα οὐκ ἀρκεῖ εἰς ἔνδειξιν τῆς ἀξίας. 737.

Ἰδοὺ ἡ ῥόδος, ἰδοὺ καὶ τὸ πήδημα.

1508.

Ἂν ἤξερε κάθ᾽ ἄνθρωπος γιὰ νἄκανε κουβέντα,
Καὶ τὰ γομάρια μ᾽ ἄλογα θἄβγαιναν ᾽ς τὴν ἀρέντα.

Ἐπὶ τῶν ἀναξίων καὶ ἀνεπιτηδείων εἰς μεγάλα ἔργα. 870, 987.

1509.

Ἀνθρωπινὸ κεφάλι πιτάκονε, καὶ βοϊδινὸ χαμήλονε.

Ὅτι ἕκαστον ἀντιταττόμενον ἀπαιτεῖ ἰδιαίτερον μέσον καὶ τρόπον εἰς τὸ καταπαλαισθῆναι.

1510.

Ἂν σοῦ ἔρχεται ἀναγούλα, βάλ᾽ τὸ χέρι σου νὰ ξεράσῃς.

Πρὸς τοὺς ἀντιποιουμένους, ἵνα οἱ ἄλλοι ποιῶσιν, ὅτι οὐκ ἀπαρέσκει εἰς αὐτούς. 951.

1511.

Ἀντάμα μιλοῦμε, καὶ χώρια ἀκοῦμε.

Ἐπὶ τῶν μὴ προσεχόντων εἰς τὰ λεγόμενα.

1512.

Ἀντὶ νὰ στρίξουν τὰ θεμέλια, στρίζουν τὰ κεραμίδια.

Ὁμοία τῇ, 91.

1513.

Ἀπόκρεαις, καὶ χωρὶς ταμπάκο.

Ἐπὶ ἐλλείψει τῶν ἀναποφεύκτων. Σχετικὴ τῇ,

Ἄκαπνος θυσία.

1514.

Ἀπὸ πικρὴ κολοκυθιὰ οὔτε κολοκυθόσπορος.

Εἰς ἀπογόνους μοχθηρογενεῖς.

1515.

Ἀπὸ τὸν θέρ᾽ ὡς ταὶς ἐληαῖς, δὲν ἀπολείπουν ἢ δουλειαῖς.

Ἐπὶ τῶν ἀδιαλείπτως πονούντων καὶ ἐργαζομένων ἐκ συστήματος, περὶ ὧν ἡ ἀρχαία·

Βοῦς ἐπὶ ζυγόν.

1516.

Ἀπὸ τ᾽ αὐτὶ δὲν κουτσαίνει τ᾽ ἄλογο.

Ὁμοία τῇ, 1484.

1517.

Ἀπὸ τὰ ψηλὰ θεριὰ 'ς τὰ γομάρια τὰ κοντά.

Θηριὰ ὑψηλὰ ἐννοεῖ τοὺς ἐλέφαντας, καὶ ὁμοιάζει τῇ, 116.

Ὁ Λυδὸς τὸν ὄνον ἐλαύνει.

1518.

Ἀπόψε μὲ τὸν ἄνεμο, κι' αὔριο μὲ τὸν ἄγουρο.

Ἐπὶ τῶν ἀπολεσθέντων ἐν τῇ παραμονῇ τῆς σωτηρίας των. 1160.

1519.

Ἀπ' τὴν λεχῶνα ὡς τὴν μαμμή, ἄφαντο γίνη τὸ παιδί.

Ἐπὶ ἀνεμωλίων τοκετῶν, καὶ ἐπὶ σφετερισμοῦ καὶ κλοπῆς γενομένης μεταξὺ δύο ἐγνωσμένων προσώπων.

1520.

Ἀπ' τὸν καιρό, ποῦ 'βγῆκε τὸ λινάρι.

Ὁμοία τῇ, 139.

Ἀρχαιότερα τῆς διφθέρας λέγεις.

1521.

Ἀπ' τὸν φοῦρνον ἂν ἐβγῶ, μούντζαις μου σὰν ματαμπῶ.

Πρὸς τοὺς παθόντας καὶ μετὰ τὸ πάθημα προφυλαττομένους. 301.

Ἄπαξ ἀλώπηξ εἰς πάγην.

1522.

Ἀπ' ὅθ' ἐλπίζαμε βροχή, μᾶς ἔπεσε χαλάζι.

Ἐπὶ τῶν ἀπροσδοκήτως βλαβέντων, παρ' ὧν προσεδόκων ὄφελος. Ὁμοία τῇ, 1159.

1523.

Ἄργησε, καὶ φέρ' ἀλεύρι.

Πρὸς τοὺς ὡς ἐκ τῆς ἐτισπεύσεώς των μὴ ἐπιτυγχάνοντας τοῦ σκοποῦ, δι' ὃν στέλλονται. 1806.

1524.

Ἀρίφης ἔφαγεν αὐγό, κι' ἀλείφθηκε ὡς ταὶς πλάταις.

Πρὸς τοὺς μὴ φιλοκάλους καὶ καθαρίους.

1525.

Ἄς βράζῃ μὲ τὴν λύγδα του.

Ὅτι οὐ δεῖ ἐνδικεῖσθαι τοὺς ὑπὸ τῆς τύχης καὶ τῆς μοχθηρίας των κατατρεχομένους. 1856.

Εἰ τὸ ὕδωρ πνίγει, τί δεῖ ἐπιπνίγειν;

1526.

Ἄς γελᾶμε, κι' ἂς πηδᾶμε, γιά νὰ λέν, πῶς δὲν πεινᾶμε.

Πρὸς τοὺς ὑποκρύπτοντας τας δυσχερείας των, ἵνα διαλάθωσι τοὺς ἐπιχαιρεκάκους.

Ἀργύρου στερούμενοι, ἴαμβον ἰάλλωμεν.

1527.

Ἄς τὸν βαρῇ τὸ κῦμά του.

Ὁμοία τῇ, 1525.

1528.

Ἄς τρώγ' ἡ γρηά, κι' ἂς μουρμουρίζ' ὁ γέρος.

Ἐπὶ ἐγωϊστῶν καὶ ἀναλγήτων.

1529.

Αὐγὰ καὶ μὴ πουλιά.

Ἐπὶ φιλαργύρων.

1530.

Ἄσπρον εἶναι καὶ τὸ χιόνι, μόν᾽ τὸ κατουρᾶν οἱ σκύλοι.

Εἰς πράγματα μὴ ἀντάξια τῆς ἐξωτερικῆς μορφῆς των.

1531.

Ἀστραπόβροντ᾽ ἄντ᾽ ἀκούσῃς, τὰ πουλιά σου μὴν τ᾽ ἀφίνῃς.

Ὅτι προνοητέον ὑπὲρ τῶν ἰδίων πραγμάτων καὶ συμφερόντων, ὅτ᾽ ἐπίκειται κίνδυνος.

1532.

Λύτὰ εἶναι γρηᾶς μαντεύματα, καὶ γέρου παραμύθια.

Πρὸς φλυάρους καὶ ἀπερισκέπτους.

1533.

Λύτὸς μὲ τὴν τρελίτσα του γιωμίζει τὴν κοιλίτσα του.

Ὁμοία τῇ, 938.

Β.

1534.

Βάλ᾽ ἀλεύρι, φθυάσε πήττα.

Ὁμοία τῇ, 801.

1535.

Βάλ᾽ αὐγὰ καὶ βούτυρο, καὶ φθύασ᾽ ἀκονοζούμι.

Πρὸς τοὺς καταναλίσκοντας πρᾶγμα ἀξιόλογον εἰς ἐργασίαν ἐλαχίστης ἀξίας.

1536.

Βάλτε με κι᾽ ἐμὲ καρφάκι.

Ἐπὶ τῶν ἀναμιγνυομένων εἰς ὅ τι οὐκ ἐνδιαφέρονται. 1218.

1537.

Βαρεῖ τὴν θύρα, ν᾽ ἀκούσῃ ἡ παραθύρα.

Πρὸς τοὺς λαλοῦντας.

Εἰς ὦτα μὴ ἀκουόντων.

1538.

Βαρεῖ τὸ μαχαίρι γροθιά.

Εἰς τοὺς ἐξ ἀνοησίας θρασεῖς καὶ παραβόλους.

Πρὸς κέντρα λακτίζειν.

Κορώνην τὸν σκορπίον.

1539.

Βγάλε φωνὴ τοῦ νοικοκύρι, ν᾽ ἀστοχήσῃ τὸ δικό του.

Ὁμοία τῇ, 378.

Γ.

1540.

Γειὰ καλὴν ἔχουνε καὶ τὰ γυφτόπουλα, μὸν περβατοῦν ξυπόλυτα καὶ ξεβράκωτα.

Ὅτι τοῖς ἐνδεέσιν ἀηδὴς καὶ ἀδιάφορος καθίσταται ἡ ὑγεία.

1541.

Γίδα ψόφια, νουρὰ κορδωμένη.

Ὁμοία τῇ, 1282.

1542.

Γελάει κι' ὁ νοικοκύρις.

Πρὸς τοὺς ἀναλγήτως καὶ ἀναισθήτως διακειμένους εἰς τὰ ἑαυτῶν δυστυχήματα, καὶ πρὸς τοὺς οὐδόλως ψηφοῦντας τὴν ἀτιμίαν. 1585.

1543.

Γελᾷς, δέσποτα; Κακὰ γελᾷς.

Ὁμοία ταῖς, 1246, 1604.

1544.

Γερὸν τὸ στρῶμα δὲν χωρεῖ, καὶ ἄρρωστον ἡ ταύλα.

Ἐπὶ τῶν ὑποκρινομένων νόσημα καὶ ἀδιαθεσίαν.

1545.

Γιὰ νὰ φέξῃ, καὶ νὰ ἰδοῦμε.

Ὁμοία τῇ, 468.

1546.

Γιὰ τὸ πρόβατο χάνει τ' ἄλογο.

Πρὸς τοὺς δι' ἐπίτευξιν πράγματος μικρᾶς ἀξίας ἀποστερουμένους τὸ ἀξιολογώτερον. Ἡ παροιμία ἐπὶ κλεπτῶν ἀντικλεπτομένων. 208.

1547.

Γιὰ τὸ μπέ — ὲ — έ; χάνει τὸ χὴ ή.

Τῆς αὐτῆς ἐννοίας τῆς προηγουμένης, ἐκφράζουσα τὸ, ἀντὶ ἑνὸς προβάτου στερεῖσθαι τοῦ ἵππου.

1548.

Γιὰ καλὸ κακό, τὸν παππᾶ περδουκλωμένον.

Ἐπὶ τῶν προφυλαττόντων τὰ ἐνδεχόμενα ἐναντία.

1549.

Γιὰ τὸ ταγάρι ἀναδεύουν τὰ πίτυρα.

Πρὸς τοὺς ζητοῦντάς τι, ὅπου τὸ ζητούμενον οὐκ ἐγχωρεῖται.

1550.

Γιὰ σωμός, γιὰ κομμός.

Ὁμοία ταῖς, 471, 1746.

1551.

Γκιώνης δέρνει, Γκιώνης σκούζει, Γκιώνης τρέχει κι' ἀγκαλνάει. 1486.

Πρὸς κακουργοῦντας, καὶ ἄλλους ἐγκαλοῦντας ἐπὶ τὸ διαφυγεῖν τὴν ποινήν.

1552.

Γλυκὸς ὁ ὕπνος τὸ ταχύ, παλαιὰ φορέματα ἡ λαμπρή.

Ἐπὶ τῶν ἐξ ὀκνηρίας πτωχευόντων.

1553.

Γοργά, γοργ' ἂς τὸν θάψουμε, νὰ μὴ σκωθ' ἡ . . . τού.

Πρὸς τοὺς πτοουμένους, ἢ συμβουλεύοντας πρᾶγμα, μὴ ἔχον ὑπόστασιν.

1554.

Γουναράδες βρωμεροὶ, μὰ 'ς τὴν τσέπ' ὅλο φλωρί.

Ὅτι βάναυσοί τινες τέχναι παράγουσι καὶ κέρδη πλείονα τῶν καθαρίων τεχνῶν.

1555.

Γουρούνι 'ς τὸ σακκί.

Εἰς διαπραγματεύσεις περὶ πραγμάτων ἀδήλων.

1556.

Γυιὸς τοῦ πατρός.

Ὁμοία ταῖς, 1354, 1721.

1557.

Γύρω γύρω τοῦ Χριστοῦ ἡ κορφὴ τοῦ χειμωνιοῦ.

Ἐπὶ τῶν ἐχόντων ὡρισμένην τὴν ἐποχὴν τῆς ἐλεύσεώς των.

1558.

Γύφτος κρούει, γύφτος σκούζει.

Ὁμοία τῇ, 1550.

1559.

Δανεικὰ τὰ πράγματα.

Ὅτι πάντες εἰσὶν ὑποκείμενοι εἰς ἀνάγκας καὶ περιστάσεις.

1560.

Δανεικὸ κι᾽ ἀγύριστο.

Ἐπὶ δυστρόπων, καὶ ἀναξιοπίστων.

1561.

Δεῖξέ μου τὸν ψεύτη, νὰ σοῦ δείξω τὸν κλέφτη.

Ὁμοία τῇ, 1750.

1562.

Δεῖξέ μας τὴν ῥάχι σου, καὶ ταῖς πλάταις σου.

Πρὸς τοὺς ὀχληροὺς καὶ ἀηδεῖς.

Δεῖξον τὸ κοῖλον τοῦ ποδός.

1563.

Δεῖπνα, πεθερά, κι᾽ ἔλα νὰ σὲ ψειρίσω.

Πρὸς τοὺς προσφέροντας τὴν ὑπηρεσίαν των ἐν καιρῷ ἀναρμοδίῳ. Σχετικὴ τῇ,

Ἐν θέρει τὴν χλαῖναν κατατρίβεις.

1564.

Δέκα μέτρα, κι᾽ ἕνα κόφτε.

Ὅτι, πρὶν ἢ ἐπιχειρισθῇ τις ἔργον τι, σκεπτέον πολλάκις περὶ τοῦ ἀποτελέσματος.

1565.

Δὲν δίνει οὔτε τὴν θέρμη του.

Ἐπὶ τῶν σφόδρα φειδωλῶν. 1464.

1566.

Δὲν εἶμαι ᾽γὼ πολυφαγᾶς, εἶμαι παραπονιάρης.

Ἐπὶ τῶν σχετλιαζόντων διὰ τὴν ἁρπαγὴν τοῦ δικαίου των.

1567.

Δὲν εἶναι ῥοῦχο, κόψε, ῥάψε, μόν᾽ εἶναι σαμαροσκούτι.

Πρὸς τοὺς φειδομένους τῶν εὐτελῶν, καὶ μὴ ψηφοῦντας τὰ τιμῆς ἄξια.

1568.

Δὲν ἔφαγεν ἀκόμη τὴν προῖκά του.

Πρὸς τοὺς μὴ λαβόντας πεῖραν τῶν δυσχερειῶν,

1569.

Δὲν ἔχει κῶλον γιὰ κάθισμα.

Πρὸς τοὺς ἀκερδῶς καὶ ἀσκόπως ἀπὸ τόπου εἰς τόπον διατρέχοντας. Σχετικὴ τῇ,

Λίθος κυλινδούμενος τὸ φῦκος οὐ ποιεῖ.

1570.

Δὲν θὰ φθυάσουμε χωριό.

Ἐπὶ ἀσυμβιβάστων καὶ διχονούντων 36.

1571.

Δὲν κουτσαίνει ἡ καμήλα ἀπὸ τ᾽ αὐτί.

Ομοία ταῖς, 1312, 1902.

1572.

Δὲν περισσεύει τῶν γατῶν, νὰ φᾷν καὶ τὰ ποντίκια.

Ἐπὶ τῶν ἰσχυρῶν τῶν καὶ ἁρπάγων τῆς τῶν ἄλλων περιουσίας.

1573.

Δὲν τοῦ ἄφηκε πόρτα ἀνοιχτή.

Πρὸς τοὺς πανταχόθεν περιωρισμένους καὶ διακινδυνεύοντας.

1574.

Δὲν τῶχω γιὰ τὸν ψόφο τοῦ γαϊδάρου μου, ὅσο γιὰ τὰ ρωτήματα τοῦ κόσμου.

Ἐπὶ τῶν ἀναγκαζομένων ἐξηγεῖν τοῖς ἄλλοις τὰ τῆς δυστυχίας των αἴτια.

1575.

Δεμάτι λυτό.

Ἐπὶ τῶν ἀσωτευόντων.

1576.

Δούλευε νὰ τρῷς, καὶ κρύψε νάχῃς.

Περὶ λιτοβίων καὶ οἰκονόμων. Σχετικὴ τῇ, 146.

1577.

Δύο ἀδέρφια μάλοναν, καὶ δυὸ τρελοὶ ἐχαίρονταν.

Ομοία ταῖς, 413, 1299.

1578.

Δύο ἀσκιά, καὶ ὅποιο σπάσει.

Ἐπὶ δύο ἀλληλομαχούντων, ὧν ὁ εἷς ἡττηθήσεται. 1021.

1579.

Δύο ζευγάρια τρία βόδια.

Ἐπὶ ἀνοήτων καὶ βλακῶν. 1682,

1580.

Δύο κουτσοὶ νικᾶν ἕναν γερόν.

Ομοία τῇ, 55.

1581.

Δύο ψάρια ἐτηγανίζονταν, καὶ ἕνα τὸ ἄλλο δὲν ἐπίστευε.

Πρὸς τοὺς ἐχθρικῶς διατεθειμένους καὶ ἐν ὥρᾳ τρομεροῦ κινδύνου καὶ καταιροφῆς.

1582.

Δώδεκα Ἀποστόλοι ἤτανε, κι᾽ ὁ καθένας τὸν πόνο τ᾽ ἔκλαιγε.

Ὅτι ἐν ταῖς κοιναῖς συμφοραῖς ἕκαστος περὶ τοῦ ἑαυτοῦ του διασκέπτεται καὶ προσπαθεῖ.

1583.

Δώδεκα κόταις, κι᾽ ὁ πέτος ἕνδεκα.

Ομοία τῇ, 1578.

Ε.

1584.

Εβαλε τὸ νερὸ ᾽ς τ᾽ αὐλάκι.

Πρὸς τοὺς εὑρόντας τὰ μέσα τῆς συντηρήσεώς των. 430, 601, 1601.

Κατὰ ῥοῦν φέρεται.

1585.

Ἐβατεύονταν ἡ γίδα, καὶ τὸν τράγο τσούζ᾽ ὁ κῶλος.

Πρὸς τοὺς περὶ ξένων πραγμάτων καὶ συμφερόντων ἐν διαφερομένους.

1586.

Ἐγελοῦσαν μὲ τ᾽ ἐμένα, κι᾽ ἔσκασα κι᾽ ἐγὼ ὀχ᾽ τὰ γέλοια.

Πρὸς ἀναιδεῖς καὶ μωρούς. 266, 1542.

1587.

Ἐγεννήθηκε τετράδη.

Πρὸς τοὺς ἀείποτε δυσιχοῦντας, ἢ ὑπὲρ ἄλλων κοπιῶντας, ὡς δῆθεν γεγεννημένους κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς τετράδης. Θεωρουμένην ἀπαισίαν καὶ πάλαι καὶ νῦν.

1588.

Ἔγιναν κούτουλος, κουβάρι.

Πρὸς τοὺς ἀδιαλύτως ἐμπλέκοντας τὰς ὑποθέσεις των καὶ πρὸς τοὺς δυσμενῶς συμπλακέντας.

1589.

Ἔγινε τοῦ Κουτρούλη ὁ γάμος.

Εἰς πράξεις ἀποσυρούσας τὴν χλεύην καὶ τὴν αἰσχύνην.

1590.

Ἐγγαστρώθη τὸ βουνό, καὶ ἐγέννησε ποντίκι.

Ἐπὶ ματαιότητι ἢ οὐδαμινῇ ἐπιτεύξει τῶν προδοκωμένων καλῶν.

Ὠδυνεν ὄρος καὶ ἔτεκε μῦν.

1591.

Ἔγγιξε τὸ μαχαίρι ᾽ς τὸ κόκκαλο.

Εἰς καταπιέσεις κορυφωθείσας μέχρι ἀπογνώσεως.

1592.

Ἐγλυκάθ᾽ ἡ γρηὰ ᾽ς τὰ σῦκα.

Πρὸς τοὺς ἀντιποιουμένους τὴν χάριν ὡς δικαίωμα, καὶ πρὸς τοὺς δολίους καὶ ὑποκριτάς. Περὶ τούτων οἱ ἀρχαῖοι ἔλεγον

Οἶδα δ᾽ Θέλεις, σῦκα Θέλεις.

1593—94.

Ἐγλύτωσεν ἀπὸ τοῦ λύκου τὸ στόμα.—*Ἀπὸ τοῦ παππᾶ τὸ χουλιάρι.*

Πρὸς τοὺς παρὰ πᾶσαν προσδοκίαν διαφυγόντας ἀναπόφευκτον κίνδυνον. 141.

Ἐκ λύκου στόματος.

1595.

Ἐγὼ εἶμ᾽ ἀπὸ τὴν Πάρο, δὲν εἶμ᾽ ἀπὸ τὴν Τῆνο.

Ὁμοία τῇ, 281.

1596.

Ἐγὼ κρατῶ τὴν κλεῖδά μου, καὶ ἄλλος τὴν καλύβα μου.

Πρὸς τοὺς μὴ καθορῶντας τὸν κίνδυνον, εἰς ὃν ἐξετέθησαν. 622.

1597.

Ἐγὼ κρατῶ τὸν κοῦκό μου, κι᾽ ὁ κοῦκος τὴν οὐρά του.

Πρὸς ἀφροντίστους καὶ ἀναλγήτους, καὶ πρὸς τοὺς ἐπιτάττοντας τοὺς μὴ ὑπακούοντας αὐτούς. 369, 408.

1598.

Ἐγὼ λέγω εἶμ᾽ εὐνοῦχος, καὶ ῥωτάει, πόσα παιδιὰ ἔχω.

Περὶ ἐρωτήσεων ἀτόπων καὶ ἀπερισκέπτων.

Εὐνοῦχος παλακήν.

1599.

Ἐγὼ στραβόνω καὶ πουλῶ, καὶ σὺ βλέπε κι' ἀγόραζε.

Ὁμοία ταῖς, 516, 702, 1104, 1338.

1600.

Ἐγὼ νὰ μὴ σοῦ δίνω, κι' ὁ κόσμος ἂς τὸ λέν.

Πρὸς τοὺς ἀδιαφοροῦντας εἰς ὅ τι ἀνυπόστατον καὶ ἀβλαβές ἐστι.

1601.

Ἔδεσε τὴν γομάρα του.

Ὁμοία τῇ, 1583.

Ἐπὶ δυοῖν (ἀγκύραιν) ὁρμεῖν.

1602.

Ἐθόλωσε τοῦ λύκου τὸ νερό.

Εἰς προφάσεις κακούργων, ὁποία ἡ ἐντῷ μύθῳ, ὁ λύκος καὶ τὸ πρόβατον.

1603.

Εἴμεσθε κ' ἡμεῖς μαριόλοι, νὰ μᾶς ζῇς κ' ἡ ἀφεντειά σου.

Πρὸς συμπράκτορας καὶ ὁμοίους τῷ ἤθει. 1298.

1604.

Εἶναι καὶ μαῦρα γέλοια καὶ ἄσπρα.

Ἐπὶ τῶν ὑποκρυπτόντων διὰ γέλωτος τὴν ψυχικὴν ἀθυμίαν καὶ διάθεσιν. 1236, 1542.

1605.

Εἶναι μακρυὰ τὸ σκοτάδι; κλεῖσ' τὰ μάτια σου νὰ τὸ βρῇς.

Πρὸς τοὺς τυφλώττοντας καὶ ἐπὶ τὰ πλησιέστατα ἀντικείμενα.

1606.

Εἴχαμε τὴν γρηὰ κακά, καὶ ἔπεσε κι' ὁ γέροντας.

Ἐπὶ ἀλλεπαλλήλων ἀτυχημάτων.

1607.

Εἶχ' ὁ φρόνιμος χουλιάρι, κι' ἔτρωγ' ὁ ζουρλὸς μ' ἐκεῖνο.

ἢ ὀρθότερον.

Εἶχεν ὁ τρελὸς χουλιάρι, κι' ἔτρωγεν ὁ φρόνιμος.

Πρὸς τοὺς ἀγνοοῦντας τὴν ἀξίαν τῶν ἰδίων πραγμάτων.

1608.

Ἔκαμ' ὁ φτωχὸς βρακί, κάθε ὥρα καὶ τὸ λυεῖ.

Ὁμοία τῇ, 504.

1609.

Ἔλα, πάππου, νὰ σοῦ δείξω, ποιὰ εἶναι τὰ γονικά σου.

Πρὸς τοὺς ἐπαγγελλομένους διδάξαι τοῖς εἰδόσιν, ὅ τι οὐκ οἴδασιν οἱ διδάσκοντες. 1802.

1610.

Ἔμαθε νὰ γένεται, τώρα δὲν ξεγένεται.

Ὁμοία τῇ, 946· *καὶ σχετικὴ τῇ*,

Οὐδὲ κύων παύσεται, ἅπαξ σκυτοτραγεῖν μαθών.

1611.

Ἔμαθ' ὁ Χασάνης νὰ τρώγῃ μοναχός του.

Ἐπὶ κακούργων λαβόντων γνῶσιν τοῦ τόπου, ὅπου ὑπάρχει ὕλη κακουργιῶν.

1612.

Ἔμαθες νὰ μοῦ γυρεύῃς, ἔμαθα νὰ μὴ σοῦ δίνω.

Εἰς ἀπαιτητὰς ἀναιδεῖς καὶ ἀδιακρίτους. 752.

1613.

Ἐμεῖς τὰ ξένα δέρνουμε, κ' οἱ ξένοι τὰ δικά μας.

Πρὸς τοὺς ἐξ ὑπαμοιβῆς κακοποιοῦντας.

1614.

Ἐμπῆκε 'ς τὸ κλουβί.

Πρὸς τοὺς ἐμπλεχθέντας εἰς τὰς χεῖρας τῆς δικαιοσύνης.

1615.

Ἕνα βρακὶ δυὸ κώλους δὲν χωρεῖ.

Ὁμοία τῇ, 281.

1616.

Ἕνας μῆνας θρέφει τοὺς ἕνδεκα, κ' οἱ ἕνδεκα τὸν ἕναν.

Ὁμοία τῇ, 988.

1617.

Ἔντεσ' ὁ κακὸς καιρὸς μὲ τὸν ἀσβολωμένον.

Ὁμοία τῇ, 423.

1618.

Ἔπαρε λάδι ἀπ' τὴν κορφή, καὶ μέλι ἀπὸ τὸν πάτο.

Παραγγελία ἐμπορική.

1619.

Ἔπαρε, κυρά, γαμβρό, βάλε στιὰ 'ς τὸ σπίτι σου.

Ἐπὶ κακοτρόπων εἰσωγάμβρων.

1620.

Ἔπαρ' τον μὲ τὸ καλό, νὰ τὸν φᾷς 'ς τὸ κόκκαλο.

Παραγγελία ὑποκριτῶν καὶ κολάκων. 357.

1621.

Ἔπαψαν ὅλα τὰ λόγια, πῶλεγαν ψηλὰ 'ς τὰ ἀνώγηα.

Ἐπὶ τῶν ἐγκαυχωμένων, πρὶν ἢ ἐπιστῇ ὁ κίνδυνος.

1622.

Ἐπέρσυ ἔφαγε τ' ἀρνί, καὶ φέτο τὸ πλερόνει.

Ἐπὶ κακῶν ὀφειλετῶν, καὶ ἐπὶ τῶν ἀποτιόντων τὸ κακόν, ὅπερ ἔπραξαν. 1623.

1623.

Ἐπέρσυ μοῦ τ' ἀνάφερε, καὶ φέτο μοῦ τὸ λέγει.

Ὁμοία τῇ, 1090.

1624.

Ἔπεσαν, σὰν τὰ ὄρνια 'ς τὸ ψοφίμι.

Πρὸς ἅρπαγας, καὶ αἰσχροκερδεῖς.

1625.

Ἔπεσε τὸ λάδι 'ς τὴν φακή.

Ἐπὶ ζημίας ἀβλαβοῦς. 362.

1626.

Ἐπήραμε κι' ἐδώσαμε.

Πρὸς τοὺς ἐξοφλίζοντας τὰ χρέη των, καὶ πρὸς τοὺς ἀνταποδιδόντας τὸ κακόν. 1622.

1627.

Ἐπῆρε τὸ μυαλό του ἀέρα.

Πρὸς τοὺς παρορῶντας τό,

Γνῶθι σαυτόν.

1628.

Ἐπῆρες τὸ νερό, ἐστάθη ὁ μύλος.

Ὅτι, παυούσης τῆς αἰτίας, παύει καὶ τὸ ἀποτέλεσμα. 1835.

1629.

Ἐρημιο μανδρὶ γιωμάτο λύκους.

Ἐπὶ κοινωνίας, ὅπου ἡ αὐθαιρεσία ἐνυπάρχει.

1630.

Ἐρωτήσανε τὴν καμήλα, τί τῆς ἀρέσει, ὁ ἀνήφορος ἢ ὁ κατήφορος; καὶ ἀπεκρίθη, τὸ σάδι.

Ὅτι ἀρεστότερόν ἐστι τὸ ἄνευ δυσχερείας τελούμενον.

1631.

Ἐρωτήσανε τὴν καμήλα, γιατὶ ἔχει τὸν λαιμό της στραβόν; καὶ ἀπεκρίθη, καὶ ποιὸ ἔχω ἴσιο.

Πρὸς τοὺς καθ' ὅλας τὰς διαστάσεις σκαιοὺς καὶ διεστραμένους.

1632.

Ἔσπειρε σιτάρι, κι' ἐβγῆκε κριθάρι.

Πρὸς τοὺς ἄλλο ἐπιδιώκοντας, καὶ ἄλλο συναντῶντας, καὶ πρὸς τοὺς προτιθεμένους καλόν τι ποιῆσαι, καὶ κακὸν ἀντὶ καλοῦ ἀποτελοῦντας.

1633.

Ἐσὺ κάθεσαι κι' ἡ τύχη σου δουλεύει.

Ὁμοία ταῖς, 1477, 1480.

1634.

Ἐσὺ φιλεῖς καὶ λειτουργᾷς· κι' ἐγώ, νὰ μὴ σουρίζω.

Πρὸς τοὺς διδάσκοντας καὶ μὴ ποιοῦντας.

1635.

Ἐτούτη πάει τὰ ῥοῦχά μας κ' ἡ ἄλλη τ' ἅρματά μας.

Ἐπὶ χαρτοπαικτῶν μανιωδῶν, καὶ ἐπὶ κερδοσκόπων λίαν ἀτυχῶν.

1636.

Ἔφαγ' ἡ σκύλα τ' ἀλεύρι.

Ὁμοία τῇ, 390.

1637.

Ἔφτασ' ὁ κοῦμπος ᾽ς τὸ χτένι.

Εἰς περιστάσεις κρισίμους.

1638.

Ἔχει μάτια καὶ πίσω ᾽ς ταὶς πλάταις.

Πρὸς τοὺς μὴ ἐξαπατωμένους εὐκόλως.

1639.

Ἔχει πετριὰ ᾽ς τὸ μυαλό.

Ἐπὶ ἐξημμένων κεφαλῶν. Ὁμοία τῇ, 1627.

1640.

Ἔχει ὁ σκύλος σκαλτσουδέτα.

Πρὸς τοὺς σὐδὲν ὑγιὲς καὶ ἱερὸν ἔχοντας.

1641.

Ἔχει τέχνη τὸ ῥεπάνι, κάθε τόπος δὲν τὸ φθυάνει.

Ὅτι καὶ τὰ εὐτελῆ πράγματα οὐκ ἐπιτυγχάνονται ἄνευ πείρας καὶ τέχνης.

1642.

Ἔχε σὺ τὴν τσέργα σου, κι' ἐγὼ τὴν ἐδική μου.

Ὁμοία τῇ, 1240.

1643.

Ἔχουμε βρακὶ ἀπὸ τσέργα.

Πρὸς ἐνδεεστάτους καὶ ἀλαζονευομένους.

Ζ.

1644.

Ζακόνι τῶχουν τὰ βουνὰ νὰ βρέχουν νὰ χιονίζουν.

Ὁμοία τῇ, 691.

1645.

Ζευγάρι καὶ κλωνί.

Ἐπὶ εὐφορίας.

1646.

Ζύγιαζε μὲ τὸ ζύγι σου, κι' ἐγὼ μὲ τὸ δικό μου.

Πρὸς τοὺς ἀσυμβιβάστους καὶ ἀσυμφώνους τῷ ἤθει.

Η.

1647.

Ἡ ἀλήθεια εἶναι μαλώτρια.

Διότι πικρά ἐστι παρὰ τοῖς μὴ θέλουσιν αὐτήν.

1648.

Ἡ ἀλουποῦ ἑκατὸ χρονῶν, καὶ τ' ἀλουπούδια ἑκατὸν δέκα.

Πρὸς τοὺς ἐπ' αὐτοφώρῳ ψευδομένους.

1649.

Ἡ ἀρρώστια μὲ τὸ σακκὶ μπαίνει, καὶ μὲ τὸ βελόνι βγαίνει.

Ὅτι τὸ κακὸν ὁρμητικῶς ἐπέρχεται, καὶ χρονίως ἀπομακρύνεται.

1650.

Ἡ αὐγὰ ἢ πουλιά.

Ἐπὶ τῶν μικρὸν ἢ μεῖζόν τι ὄφελος προσδοκώντων ἔκ τινος ἐπιχειρήσεως, καὶ ἐπὶ τῶν πάνυ ὑψοκινδύνων· πρὸς ὃ συμφωνεῖ ἡ, 1549.

Ἐρρίφθω κύβος.

1651.

Ἡ γελάδα στέκει καὶ τὴν ἀρμέγουν, καὶ ὕζερα κλωτσάει καὶ τὸ χύνει.

Πρὸς τοὺς ἀγωνισθέντας ἐπὶ πολὺ εἰς ἐπίτευξιν ὠφελείας, καὶ ἐξ οἰκείου πταίσματος ἀπωλέσαντας αὐτὴν ἐν τῷ καιρῷ τῆς ἐπιτεύξεως.

1652.

Ἡ γρηὰ ἔδωκεν ἓν ἄσπρο νάμπῃ 'ς τὸν χορό, καὶ γιὰ νὰ βγῇ δίνει δέκα.

Πρὸς τοὺς ἐμπλακέντας εἰς ἐπιχειρήσεις διαφευγούσας τὴν ἱκανότητά των.

1653.

Ἡ δίψα ποτάμια βλέπει.

Ὁμοία τῇ, 950.

1654.

Ἡ ἐγγαστρωμένη ἐχόρευε, καὶ ἡ γρηὰ ἐσφίγγονταν.

Ὁμοία τῇ, 1584.

1655.

Ἡ ἐντροπίτσα τρώγει πετρίτσια.

Ὁμοία ταῖς, 429, 938.

Θεὸς ἡ ἀναίδεια.

1656.

Ἡ κακὴ ἡ εἴδησις δὲν ἀργάει νἄρθῃ.

Ὁμοία τῇ, Τὸ κακὸ δὲν ἀργεῖ νἄρθῃ.

1657.

Ἡ καμήλα τοῦ φτωχοῦ ἀντὶ νά γεννήσῃ ἀπόρριξε.

Ὅτι τὰ ἀτυχήματα τοὺς ἀθλίους ἐπιδιώκουσιν. Ὁμοία ταῖς, 337, 1379.

1658.

Ἡ καμήλα δὲν κουτσαίνει ἀπὸ τὴν τρίχα.

Ὁμοία τῇ, Τὸ ἄλογο ἀπὸ τ' αὐτὶ δὲν κουτσαίνει.

1659.

Ἡ καρδιὰ πικρή, καὶ τὸ στόμα γλυκό. Καὶ—Γλυκόζομος καὶ πικρόσκωτος.

Ὁμοία τῇ, 1694.

1660.

Ἡ καρδιὰ τ' ἀνθρώπου ραγίζεται, σὰν τὸ γυαλί.

Πρὸς τοὺς ἐξ ἀπερισκεψίας ἀποστερουμένους διαπαντὸς τὴν εὐμένειαν τῶν φίλων.

1661.

Ἡ κατσικάδα, καθὼς κ' ἡ γίδα.

Ὁμοία ταῖς, 126, 625.

1662.

Ἡ κόττα, πῶκανε τὸ μεγάλο τ' αὐγό, ἐψόφησε.

Πρὸς τοὺς ὑποστάντας ζημίας οὐσιωδεστάτας.

1663.

Ἡ κοιλία του ἔχει κακὸν ἀφέντη.

Πρὸς τοὺς θέλοντας τὰ πάντα γίγνεσθαι κατὰ τὴν γνώμην καὶ θέλησιν αὐτῶν.

1664.

Ἡ κυρὰ ἔχει τὸ σπίτι, κ' ἡ κοπέλα τὰ κλειδιά.

Ἐπὶ τῶν ἀφιερωμένων τυφλῶς εἰς ὑπαλλήλους κλέπτας.

1665.

Ἡ μία νύφη ἕνας δαίμονας, κ' ἡ δυὸ νύφαις δέκα.

Ἐπὶ τῶν ἐρίδων τῶν εἰσαγομένων εἰς τὰς οἰκογενείας ἕνεκεν τῶν νυμφῶν.

1666.

Ἡ νύφη ἀπὸ τὴν πεῖνά της ἔτρωγε τὰ κροκίδια.

Πρὸς τοὺς εἰς ἐσχάτην ἀνάγκην καὶ στέρησιν περιελθόντας. Οἱ ἀρχαῖοι ἔλεγον Τέττιγας ἐσθίειν.

1667.

Ἡ ξένη ἔγνοια γεράζει τὸν σκύλο.

Ὁμοία τῇ, 1358.

1668.

Ἡ πατούσαις του εἶν' ἀργασμέναις.

Πρὸς τοὺς ἐγγεγυμνασμένους εἰς δυσχερεῖς ἐπιχειρήσεις.

1669.

Ἡ πέτρα ἐμετατόπισε σὲ μαθημένον τόπο.

Ἐπὶ τῶν ἐπανακαμπτόντων εἰς τὴν προτέραν αὐτῶν θέσιν.

1670.

Ἡ πίσσα κρύβει ταὶς τύφλαις τοῦ μαραγκοῦ.

Ἐπὶ τῶν ὑποκαλυπτόντων τὰς ἑαυτῶν ἀδυναμίας καὶ ἐλλείψεις.

Πίσσα ναυπηγῶν κακ᾽ ἐλέγχεα κατακαλύπτει.

1671.

Ἡ πολλὴ ἀκρίβεια φέρνει τὴν φθήνια.

Ἕνεκεν τῆς συρροῆς τῶν κερδοσκόπων. 1019.

1672.

Ἡ πραμμάτεια θέλει μάτια.

Ὁμοία ταῖς, 516, 702.

1973.

Ἡ πρώτη μου γυναῖκα, ἡ δεύτερη κυρά,
Κ᾽ ἡ τρίτη σὰν εἰκόνα, ποῦ στέκεται ψηλά.

Ὁμοία ταῖς, 574, 1167.

1674.

Ἡ τιμὴ τιμὴ δὲν ἔχει, καὶ χαρὰς ᾽ς τόν, ποῦ τὴν ἔχει.

Διότι πολλῷ πλείονες οἱ ἄτιμοι ὡς πρὸς τοὺς τιμίους.

1675.

Ἦτον χλωρό, κ᾽ ἐφύρασε.

Πρὸς τοὺς ἀνεπαισθήτως ἀποστερουμένους τὰ τῆς περιουσίας των.

1676.

Ἡ τριανταφυλλιὰ κάνει καὶ τριαντάφυλλα καὶ ἀγκάθια.

Ὅτι καὶ τὰ καλὰ καὶ τὰ κακὰ συμμιγῆ φύονται καὶ συναντῶνται.

1677.

Εὗρεν ὁ Φίλιππος τὸν Ναθαναήλ.

Παροιμιώδης ἔκφρασις, εὐφημοτέρα τῶν, 325, 476, 485, 1679.

1678.

Εὕρηκ᾽ ἡ κορφὴ τὸν πάτο.

Πρὸς τοὺς ἐν ὀλίγῳ καιρῷ ἀσωτεύσαντας τὴν περιουσίαν των.

1679.

Εὕρηκ᾽ ἡ στραβὴ τ᾽ ἀρνί της, κ᾽ ἡ γκαλιώρα τὸ δικό της.

Ἐπὶ τῶν προσομιλούντων τοῖς οἰκείοις καὶ ὁμοήθεσι. 1676.

1680.

Εὕρηκ᾽ ὁ καλὸς γαμβρὸς τὴν καλὴ τὴν πεθερά.

Ὁμοία τῇ, Ὅσοι ὁμοιάζουν.

1681.

Εὕρηκε τὰ γελάδια.

Πρὸς τοὺς μετὰ τὸ πάθημα συναισθανθέντας τὴν ἀπάτην των.

1682.

Ἡ φακή, ἡ φακόζουμο.

Ὅτι τῶν εὐτελῶν πραγμάτων εὐτελῆ εἰσι καὶ τὰ παραγόμενα.

1683.

Ἡ φακὴ νερὸ δὲν εἶχε, καὶ ἔβραζε μὲ τὸ ζουμί της.

Ἐπὶ τῶν ὑπὸ τοῦ φθόνου καταπιεζομένων, καὶ ἐπὶ τῶν ἐξ ἀνάγκης κακοπαθούντων.

1684.

Ἡ φλόγα ψαίνει τὸ κρεάς, τὰ κάρβουνα τὸ ψάρι.

Ὅτι ἕκαστον ἔργον διὰ καταλλήλου τρόπου ἀποτελεῖται.

1685.

Ἡ φτώχεια χαμηλόνει τ᾽ αὐτιά.
Πενία ἄνδρα ταπεινοῖ.

1686.

Ἡ χαρὰ κ᾽ ἡ λύπη μαζὶ περπατᾶν.

Ὁμοία τῇ, 1050.

Τευλευταῖον δὲ χαρᾶς εἰς πένθος ἔρχεται. (Σολωμ.)

1687.

Ἡ χώρα βάνει τὸν Παππᾶ, κ᾽ ἡ χώρα τὸν ἐβγάνει.

Ὅτι τὸ σύνολον τῆς κοινότητος ἀποφασίζει τὰ καθέκαστα.

1688.

Ἡ ὥρα φυλάγει τὴν ἡμέρα, κ᾽ ἡ ἡμέρα τὸν μῆνα.

Ὁμοία τῇ, Ὅσα φέρν᾽ ἡ ἡμέρα.

Θ.

1689.

Θὰ μ᾽ ὦρθῃ κι᾽ ἐμένα δέξια.

Πρὸς τοὺς καραδοκοῦντας εὐκαιρίαν πρὸς ἱκανοποίησιν, ἢ ἐκδίκησιν. 1692.

1690.

Θειὰ καὶ θειὸς μ᾽ ἐφύλαξε, στιὰ καὶ φλόγα μ᾽ ἔκαψε.

Πρὸς τοὺς ὑπὸ κηδεμονίαν ἀνατραφέντας.

1691.

Θέλουν ν᾽ ἀνθίσουν τὰ κλαριά, κ᾽ ἡ πάχνη δὲν τ᾽ ἀφίνει.

Ἐπὶ παρεμποδίων ἀνωτέρας δυνάμεως.

1692.

Θὲ νὰ ῥ᾽ ὦρθῃ κ᾽ ἡ ἀράδα μας.

Ὁμοία τῇ, 1689.

1693.

Θὲ νὰ πιάσῃ καὶ τὸ κουτσὸ λαγωνικό μας κυνήγι.

Ὁμοία τῇ ἀνωτέρω.

1694.

Θεωρία ἐπισκόπου, καὶ καρδία μυλωνᾶ.

Ἐπὶ φενάκων καὶ ὑποκριτῶν. 355, 356, 1659.

Οἶκοι λέοντες, ἐν ὑπαίθρῳ δ᾽ ἀλώπεκες.

Κ.

1695.

Κάθε πρᾶγμα μέτριον ἔχει καὶ νοστιμάδα.

Διότι πᾶν μέτρον ἄριστον. καί,
Τὸ ἄγαν ὔειν πυρὸν σήπει.

1696.

Κάθε κάβουρας ᾽ς τὴν τρύπα του εἶναι δυνατός.

Ὅτι ἕκαστος κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἧττον ἰσχύει ἐν τῇ πατρίδι του.

1697.

Κάθεται τὸ κουρούπι, καὶ περγελάει τὸ κακάβι.

Πρὸς τοὺς δυσαρεστοῦντας καὶ διερεθίζοντας τοὺς κρείττονας.

1698.

Καθὼς ἀγόρασε, πουλεῖ.

Ἐπὶ ληστῶν καὶ ἁρπάγων, καὶ ἐπὶ τῶν διηγουμένων, ὅτι παρ' ἄλλου ἤκουσαν.

1699.

Καὶ κακό, κι' ὠμό, κι' ὀλίγο.

Ἐπὶ πραγμάτων καθ' ὅλας τὰς διαστάσεις ἀθλίων.

1700.

Καὶ κουρούνα καὶ τετράδη.

Πρὸς τοὺς ἁμαρτάνοντας ἐπὶ ἀθλίᾳ ἀμοιβῇ.

1701.

Καὶ τί πρᾶγμα, πῶχω 'γώ! Μαύρη κόττα κι' ἄσπρο αὐγό.

Ἐπὶ τῶν ἐγκαυχωμένων διὰ πράγματα συνήθη.

1702.

Καὶ τὸν φίλον ἀτιμάζει, καὶ τὸν ἐχθρό του χέζει.

Πρὸς τοὺς οὐδὲν ἱερὸν καὶ σταθερὸν ἔχοντας.

1703.

Καὶ τὸ σπαθὶ 'ς τὸ χέρι του, κι' ὁ πόλεμος δικός του.

Ὅμοια ταῖς, 412, 562.

1704.

Καὶ τὸ ψωμὶ σωστό, κι' ὁ σκύλος χορταμένος.

Ὅμοια τῇ, 555.

1705.

Καὶ φοβᾶται, καὶ φοβερίζει.

Ὅμοια τῇ, 1395.

1706.

Κακὸ χωριὸ τὰ λίγα σπίτια.

Ὅμοια τῇ, 1344.

1707.

Καλήτερα θέλω τὸν γάλλο, παρὰ τὸν μπακαλάρο.

Εἰρωνικὴ σύγκρισις πραγμάτων λίαν διαφερόντων.

1708.

Κάλλια νὰ λούγοσουν θερμό, νἄχε καὶ στάχτη μέσα.

Δυσνόητος ἡ ἔννοια.

1709.

Κάλλια κόσκινο τὸ μάγουλο, παρὰ μελανὴ καρδιά.

Ὅτι προτιμητέον τὴν ἀσχημίαν παρὰ τὴν κακεντρέχειαν. Λέγεται δὲ καί, Κάλλια κόκκινο τὸ μάγουλο, σημαίνουσα τὸ ἀπαρνεῖσθαι τὴν παραχώρησιν πράγματος ἀξιολόγου εἰς ξένας χεῖρας, ἵνα μὴ λυπηθῇ τις διὰ τὴν κατακράτησιν ἢ ἀπώλειάν του, αἰδούμενος τὸν ζητοῦντα αὐτό.

1710.

Καλότυχος ποῦ ὑπόμεινε, κι' ἀλλοιὰ ποῦ παραπάρθη.

Διότι ἡ ὑπομονὴ ἀβλαβεστέρα τῆς ἐρεθίσεως ἐνίοτε.

Ὁ γὰρ ὑπομείνας σωθήσεται.

1711.

Καμαρόνει τὸ κουρκούτι, καὶ γυρεύει πρόβιο γάλα.

Πρὸς τοὺς παρ' ἀξίαν ἀπαιτοῦντας τιμὴν καὶ ὑπόληψιν.

1712.

Κάμε τοῦ κακοῦ καλό, γιὰ νὰ σῴβγῃ σὲ κακό.

Πρὸς τοὺς εὐεργετοῦντας ἀχαρίστους.

1713.

Κάποιος ἐφοβέριζε τὴν γυναῖκά του, κι' ἔκοψε τὴν . . . του.

Ὁμοία τῇ, 311.

1714.

Κατὰ τὰ βουνὰ καὶ τὰ χιόνια.

Ὁμοία τῇ, 632· *καὶ σχετικὴ τῇ*,

Κατὰ ναῦν τὰ ἔρματα.

1715.

Κάτσ' αὐτοῦ, παραδαρμένε, καὶ ὅτι 'δῇς μὴ μολογήσῃς.

Πρὸς συζύγους μοιχαλίδων, καὶ πρὸς τοὺς ἕνεκεν φόβου ἢ ἀνάγκης δεινοπαθοῦντας.

1716.

Κέρνα, παπποδιά, κι ἂς ἦν' καὶ ξείδι.

Πρὸς τοὺς ἐκ χειρὸς φιλικῆς εὐχαρίστως δεχομένους καὶ τὰ δυσάρεστα.

1717.

Κερνᾷς, χάνεις· χρωστᾷς, πλερόνεις.

Ἐπὶ τῶν ἀφωτευόντων.

1718.

Κι' ὁ χωρισμὸς εἶναι κακός, κι' ἀντάμια πῶς νὰ ζοῦμε.

Ἐπὶ τῶν ἀμηχανούντων καὶ ἀγνοούντων τί ποιητέον.

1719.

Κι' ὁ φτωχὸς ὁ γείτονας γιὰ φωτιὰ χρειάζεται.

Περὶ τῆς ἀναγκαιότητος τῶν γειτόνων.

1720.

Κ' οἱ φίλοι μ' ὦγειναν ὀχθροί, καὶ οἱ δικοί μου ξένοι.

Ἐπὶ τῶν ἐγκαταλιμπανομένων ἐν ταῖς ἀτυχίαις καὶ περιστάσεσι.

1721.

Κουβαλεῖ μὲ τὸ κόσκινο νερό.

Ἐπὶ ματαιοπονούντων.

1722.

Κουκκὶ ἦταν, κι' ἔσκασε.

Πρὸς νίους καθ' ὅλα ὁμοίους τῷ πατρί. 1355, 1539, 1751.

1723.

Κουμπάρε, φάγε καὶ ζουμί.— Καλὰ εἶν' καὶ τὰ κοψίδια.

Ὁμοία τῇ, 659.

1724.

Κόψε ξύλο, κάμε Γιάννη.

Ἐπὶ πραγμάτων λίαν προσύχων καὶ εὐτελῶν. Σχετικὴ κατά τι τῇ ἀρχαίᾳ·

Ἑρμῆς δ' οὐκ ἐκ παντὸς ξύλου γίγνεται.

1725.

Κρασὶ πουλειέται, δέσποτα, κι' ἀγόραζε, καὶ πίνε.

Πρὸς τοὺς ἀπὸ ξένου βαλαντίου ἀντιποιουμένους εὐχαριστεῖν τὰς ὀρέξεις των.

1726.

Κρένουν κ' οἱ ἀπεθαμένοι μὲ τοὺς ζωντανούς.

Ὁμοία τῇ, 1154· *καὶ σχετικὴ τῇ*,

Νεκρὸς οὐ δάκνει.

1727.

Κυριακῆς βορεάς, δευτέρας γάϊδαρος.

Ὅτι ὁ ὀξύθυμος ταχέως ἐξημεροῦται. 205.

Λ.

1728.

Λαλοῦμε τὸν ταμπουρᾶ.

Πρὸς ματαιοσχόλους καὶ ἀθλίους.

1729.

Λιγοθυμιὰ τ' Αὐγούστου.

Δύσληπτος.

Μ.

1730.

Μαζεύει γράμματα γιὰ τοὺς ἀπεθαμένους.

Ὁμοία ταῖς, 684, 791.

1731.

Μάθε τέχνη, κι' ἄφσε την· κι' ἂν πεινάσῃς, πιάσε την.

Ὁμοία τῇ, 1067.

Λιμὴν ἀτυχίας ἐστὶν ἀνθρώποις τέχνη.

1732.

Μάρτις ἔβρεχε, θερτὴς ἐχαίρονταν.

Γεωργικὴ παροιμιώδης ἔκφρασις, ἀναγομένη εἰς αἴσια φαινόμενα.

1733.

Μάτια λαίμαργα, ψυχὴ χαμένη.

Ὅτι ἡ λαιμαργία καὶ τὸ βαλάντιον καὶ τὴν ψυχὴν βλάπτει.

1734.

Μὲ γέρο γάτο κάθεσαι, καὶ ποντικοὺς φοβᾶσαι;

Πρὸς τοὺς προσδοκῶντας συνδρομὴν ἐξ ἀνικάνων.

1735.

Μὲ μιὰ τσεκουριὰ τὸ δένδρο δὲν κόβεται.

Ὅτι διὰ κόπου καὶ ἐπιμονῆς τὰ δυσχερῆ ἀποτελοῦνται. 1092.

1736.

Μ' ἕνα βόϊδι ὅλοι κάνουμε.

Ἐπὶ ἐνδεεστάτων καὶ ὁμοιοπαθῶν.

1737.

Μὲ τ' ἀρνιὰ κουρεύεσαι.

Πρὸς τοὺς μετὰ παίδων συναγελαζομένους.

1738.

Μ' εὐγενικὸν κουβέντιαζε, κι' ἐξόδευε τὸ βιό σου.

Ὅτι καὶ διὰ δαπάνης θηρευτέα ἡ μετὰ ἐναρέτων καὶ εὐγενῶν συναναστροφή.

1739.

Μὲ τὸ κεφάλι πῶχω, σὲ προσκυνῶ.

Πρὸς τοὺς περιθάλποντας τὸν ἄλλον καθ' ὅσον δύνανται.

1740.

Μὲ τὸν ζουρλὸ κουβέντιαζε, καὶ βάστα καὶ λιθάρι.

Ὅτι προσεκτέον κατὰ τῶν ἐνδεχομένων ἐναντίων.

1741.

Μήνα ἦμαι πραγματευτής, νὰ ϛαθῶ ᾽ς τὸν λόγο μου.

Ὁμοία ταῖς, 292, 1304.

1742.

Μὴν πατᾷς τὸ ψωμί.

Ὅτι οὐκ ἀπαρνητέα ἡ φιλία.

Ἄλας καὶ τράπεζαν μὴ παραβαίνειν.

1743.

Μὴν πατᾷς τὸ φείδι ᾽ς τὴν ὀρά.

Ὅτι προσβλητέον τὸν ἐχθρὸν ὅπου τὸ τρωτὸν αὐτοῦ ἐνυπάρχει.

1744.

Μὴ σὲ μέλῃ γιὰ τοῦ παππᾶ τ' ἀμπέλι.

Ὁμοία ταῖς, 1241, 1800.

1745.

Μιὰ ᾽ς τὸ καρφί, καὶ μιὰ ᾽ς τὸ πέταλο.

Ὁμοία τῇ, 751· *καὶ ἀναγομένη ἐπί τε τῶν ἀνεπιδεξίων εἰς τὸ ἔργον των.*

1746.

Μικρὸ εἶναι καὶ τὸ πιπέρι, μόνε τσούζει ᾽ς τὸ στόμα.

Ὅτι οὐ δεῖ ἐκτιμᾶν τὰ πράγματα ἐκ μόνων τῶν ἐξωτερικῶν φαινομένων.

1747.

Νὰ σὲ κερδέσω τούμπανο, νὰ σὲ χαρῶ δερμάτι.

Κατάρα πρὸς κακούργους ἀποτεινομένη.

1748.

Νὰ σὲ χάσω τὸ χειμῶνα, νὰ σ' εὑρῶ τὸ καλοκαίρι.

Ὁμοία τῇ προηγουμένῃ.

1749.

Νὰ σοῦ εἰπῶ τὸ κοντὸ καὶ τὸ δεμένο.

Ἐπὶ τῶν συντόμως καὶ ἀπαρακαλύπτως ἐξηγουμένων.

1750.

Νέος ψεύτης, γέρος κλέφτης.

Διότι τὸ ψεῦδος πηγὴ τῆς κλοπῆς καὶ ἁρπαγῆς. 1561.

1751.

Νηστικὸ ἀρκούδι δὲν χορεύει.

Ὅτι ἡ πεῖνα δαμάζει καὶ τὰ ἰσχυρώτερα.

Ξ.

1752.

Ξένο ψωμὶ δικά μου δόντια.

Ἴδε τὴν ἑπομένην.

1753.

Ξένο ψωμὶ τρώγει, καὶ τὰ δόντια του λυπειέται.

Πρὸς τοὺς ἐκ ξένων ἱδρώτων συντηρουμένους καὶ θεωροῦντας τοῦτο ὡς ἀγωνιστικόν. Τοιοῦτόν τι συνέβαινεν, ὅτε ὑπῆρχεν εἰς χρῆσιν τὸ φορολόγημα, τὸ λεγόμενον, Ντὶς παρασί.

1754.

Ξέρ' ὁ βλάχος τ' εἶν' τὸ σφογγάτο.

Πρὸς τοὺς ἀγνοοῦντας τὴν ἀξίαν τῶν ζηλευτῶν πραγμάτων.

1755.

Ξέρ' ὁ Θεὸς ποιὸ δένδρο μαραίνει.

Ὅτι τοῦ Θεοῦ αἱ ἀποφάσεις ἀκατανόητοί εἰσι.

Ο.

1756.

Ὁ ἄνθρωπος εἶναι πολύβουλος, κι' ὁ Θεὸς βουλοκόπος.
Ἄλλαι μὲν βουλαὶ ἀνθρώπων, ἄλλα δὲ Θεὸς κελεύει.

1757.

Ὁ ἀργὸς κάθε μέρα τώχει γιορτή.

Ὁμοία τῇ ἀρχαίᾳ.

Ἀργῶν αἰὲν ἑορτή.

1758.

Ὁ βλάχος ἂν δὲν τοῦ πάρουν τὸ σκιάδι, δὲν πλερόνει τὸ κουμέρκι.

Πρὸς τοὺς ἀνθισταμένους εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τῶν ἀναποφεύκτων.

1759.

Ὁ βλάχος 'ς τὸ τυρὶ ἀνακατόνεται, καὶ μιὰ φορὰ τὸν χρόνον δὲν τὸ τρώγει.

Ὁμοία τῇ, 1419.

1760.

Ὁ γέροντας μὲ τὸ κρασὶ γένεται παληκάρι.

Εὔληπτον τὸ διατί.

1761.

Ὁ ζήτουλας ζητεῖ, καὶ δὲν δίνει.

Οἱ ἀρχαῖοι ἔλεγον

Ἐλεὸς ἔλεον οὐκ οἶδε.

1762.

Ὁ ζουρλὸς τὸν λαβωμένον, σὰν τὰ μάτια του τὸν ἔχει.

Ἀκατανόητος ἡ ἔννοια.

1763.

Ὁ Θεὸς δίνει τὸ ντέρτι, ὁ Θεὸς καὶ τὸ ντερμάνι.

Σύμφωνος τῷ,

Ἐκ Θεοῦ τὰ πάντα.

1764.

Ὁ Θεὸς νὰ φυλάγῃ ἀπὸ τυφλοῦ ξυλιά, καὶ ἀπὸ κουτσοῦ καβάλα.

Περὶ τῆς τελευταίας ἐννοίας, οἱ ἀρχαῖοι ἔλεγον

Ἄριστα χωλὸς οἰφεῖ.

1765.

Οἱ πολλοὶ καραβοκυρέοι πνίγουν τὸ καράβι.

Ὁμοία ταῖς, 459, 968.

Οὐκ ἀγαθὸν πολυκοιρανίη.

1766.

Ὁ κάβουρας δὲν ἔμαθε νὰ ὀρθοποδάῃ.

Ὁμοία τῇ, 1086· *καὶ σχετικὴ τῇ*,

Καρκίνου πορεία.

1767.

Ὁ καλὸς ὁ σούμπασης, τὰ δυὸ βόδια, κι' ὁ κακὸς τὸ ἕνα.

Ἡ παροιμία ἐκ τῶν ἐκμισθωτῶν τῶν ἐγγείων φόρων· τούτων οἱ μὲν σκληροὶ ἀπαιτηταὶ τοῦ φόρου ὑποχρεοῦσι τοὺς ὀφειλέτας γεωργοὺς εἰς ἀπεμπώλησιν τοῦ ἀρωτῆρος βοὸς πρὸς ἀπότισιν τοῦ φόρου, οἱ δὲ συγκαταβατικῶς διευκολύνοντες διὰ προθεσμίας τὴν ἀπότισιν, γίγνονται αἴτιοι, ἵνα οἱ ὀφειλέται πρὸς ἐξόφλησιν τοῦ ὀφλήματος πωλήσωσιν ἐν τῇ προθεσμίᾳ ἀμφοτέρους τοὺς βόας των.

1768.

Ὁ καλὸς ὁ μύλος, ὁτι τοῦ βάνεις, σοῦ ἀλέθει.

Ὅτι ὁ φρόνιμος καὶ ἱκανὸς εὐδοκιμεῖ κατὰ τὸ πλεῖστον εἰς τὰς ἐπιχειρίσεις του.

1769.

Ὁ καπνὸς νὰ βγαίνῃ ἴσια, καὶ ἂς ἦναι στραβὸς ὁ καπνολόγος.

Ὅτι θεωρητέον τὸ ἀποτέλεσμα, καὶ οὐχὶ τὸ κομψὸν τοῦ ὀργάνου, δι' οὗ τὸ ἔργον ἐκτελεῖται, ἰδιαίτερον δὲ ἀνάγεται ἐπὶ τῶν ὑπὸ τῆς τύχης εὐνοουμένων. Ὁμοία τῇ, 735.

1770.

Ὁ κόσμος μὲ τὸν κόσμο του, κ' ἡ γρηὰ μὲ τὸ κουρκούτι.

Ὁμοία τῇ, 1771.

1771.

Ὁ κόσμος ἐχιονίζονταν, κ' ἡ γρηὰ ξεροχτενίζονταν.

Ἐπὶ τῶν ἐνασχολουμένων εἰς μάταια καὶ ὀρεκτὰ ἐν καιρῷ κρισίμῳ.

1772.

Ὅλα μας τὰ χρέγια, κρεμμύδια νὰ ἤτανε.

Πρὸς τοὺς ὑποβεβλημένους εἰς ὀφλήματα βαρύτατα.

1773.

Ὅλη μέρα 'ς τὸ χωράφι, κυριακὴ γιὰ γένημα.

Ἐπὶ ἀθλιωτάτης συγκομιδῆς, καὶ ἐπὶ τῆς ἐπιπόνου ζωῆς τῶν ἀγρωτικῶν. 1515.

1774.

Ὅλη μέρα καλογιάννης, καὶ τὸ βράδυ κακογιάννης.

Ὁμοία τῇ, 1283. *Ἀνάγεται δὲ καὶ εἰς τοὺς ἐν τῷ καιρῷ τῆς ἐργασίας ὑποσχομένους παχεῖαν τὴν ἀμοιβήν, ἐν δὲ τῇ ἐκπληρώσει τῆς ἀμοιβῆς σκληρῶς διακειμένους πρὸς τοὺς ἐργάτας.*

1775.

Ὅλοι περνᾶν, κι' ἐγὼ διαβαίνω.

Πρὸς τοὺς συμμορφουμένους ταῖς περιστάσεσι, 985. *Καὶ πρὸς τοὺς ἀγογγύστως ἀνεχομένους τὰ κοινὰ παθήματα.*

1776.

Ὅλος ὁ κόσμος δώδεκα κ' ἡ Πόλι δεκαπέντε.

Ἐπὶ πραγμάτων ἀνεκτιμήτων, καὶ ἀνωτέρων παντὸς ἐπαίνου.

1777.

Ὅλο τοῦ βλάχου τὸ τυρί, τυρόπηττα νὰ γένῃ.

Πρὸς τοὺς ἀναλγήτως μεταχειριζομένους πρὸς ἰδίαν ὠφέλειαν τὴν ξένην περιουσίαν.

1778.

Ὁ λύκος νὰ φοβοῦνταν τὴν βροχή, θὰ φόρειε καὶ κάπα.

Πρὸς τοὺς ἀψηφοῦντας τοὺς κινδύνους καὶ τὰς κακοπαθείας ἀπέναντι τῶν τολμημάτων καὶ τῆς ἐξεώς των.

1779.

Ὁ Μάϊς ἔχει τὄνομα, κι' ὁ θεριστὴς τὴν πεῖνα.

Ὅτι πολλάκις συναντῶνται δεινοπαθήματα, παραγόμενα ὑπ' ἐκείνων, παρ' ὧν τοιοῦτόν τι οὐ προσδοκᾶται.

1780.

Ὀμπροστὰ γκρεμός, κι' ὀπίσω λύκος.

Ὁμοία τῇ, 343.

1781.

Ὄνειρο ποῦ δὲν σοῦ δηλοῖ, νὰ μὴν τὸ διηγέσαι.

Ὅτι οὐ δεῖ σκέπτεσθαι περὶ πραγμάτων φαντασιωδῶν καὶ κενῶν.

1782.

Ὄξ' ὡραία μαλλιά, μέσα ὡραία κασίδα.

Ὁμοία ταῖς, 354, 355, 1694.

1783.

Ὅποιος ἀκούει κόσμο, κόσμο πέρνει.

Ὁμοία τῇ, 887.

1784.

Οποιος ἀναγελάει τὸν γάϊδαρο, τὸν καβαλικεύει.

Ὅτι πολλάκις καταφεύγει τις πρὸς ἃ κατεγέλασε καὶ ἐξουθένησε.

1785.

Ὅποιος εὑρίσκει καὶ φιλεῖ, εἶναι τρελὸς ἂν πατρευθῇ.

Κακοήθους πρὸς κακοήθη συμβουλή. — Μεταφέρεται δὲ ἡ παροιμία καὶ πρὸς τοὺς ἐκ ξένων ἀγώνων καὶ ἱδρώτων ἐντρυφῶντας.

1786.

Οποιος δὲν ἔχει κεφάλι, ἔχει ποδάρια.

Ὅτι τοῖς ἀσκόπως τρέχουσι διπλοῦς ὁ κόπος.

Νοῦς ἄσκοπος διπλοῦς ὁ κόπος.

1787.

Ὅποιος ζῇ ἐλπίζοντας, ἀποθαίνει χέζοντας.

Ὁμοία τῇ, 980.

1788.

Ὅποιος ζήσει, ἂς ζαίνεται.

Ἐπὶ τῶν προτιμώντων τὸν θάνατον ἀντὶ τῶν δεινοπαθειῶν καὶ καταπιέσεων.

1789.

Ὅποιος θέλει κάνει γάμο, κι' ὅποιος θέλει γεννητσούρια.

Ὅτι ἡ ἐντρύφησις ἐξαρτᾶται ἐκ τῆς ὀρέξεως τῶν ἐχόντων πρόχειρα τὰ μέσα.

1790.

Ὅποιος ρωτάει, δὲν χάνει.

Εὔληπτος.

1791.

Οποιος τρώει τὸ λινοκόκκι, τρώγει τὸ ποκάμισό του.

Πρὸς τοὺς διαφθείροντας τὰ μέσα τῆς συντηρήσεώς των.

1792.

Ὅποιος φθάσει καὶ καλλιαρπάξει.

Ἐπὶ αὐθαιρεσίας καὶ παρανομίας.

1793.

Ὅποιο χέρι κόψει ἡ κρίσι, δὲν πονεῖ.

Ὁμοία τῇ, 1925.

Ἰσότης φιλότης.

1794.

Ὁ πολὺς ἀνήφορος, ἔχει καὶ κατήφορο.

Αἰνίττεται τὴν ἀκμὴν καὶ παρακμὴν τοῦ μεγαλείου τῶν ἀνθρώπων.

1795.

Ὁ πτωχὸς ὅσο μπορεῖ, κι' ὁ πλούσιος ὅσο θέλει.

Ὁμοία τῇ, 734.

1796.

Οπου βρίσκει χαίρεται, κι' ὅπου γνωρίσει, πέρνει.

Ὁμοία τῇ, 1158.

1797.

Ὅπου εἶχαν τὰ μαλλιὰ τἄχασαν, κι' οἱ κατσιδιαρέοι τἄπλεξαν.

Πρὸς τοὺς ἀπὸ πλουσίων πτωχεύσαντας, καὶ τὸ ἀνάπαλιν.

1798.

Ὅπου ἔχει φίλον τὸν κατῆ, τὸν μπέη δὲν τὸν φοβᾶται.

Ὁμοία τῇ, 858.

1799.

Ὅπου δὲν ἔχει ποῦθε νὰ πιασθῇ, πιάνεται κι' ἀπὸ γυμνὸ σπαθί.

Ἐπὶ τῶν εἰς θέσιν ἐσχάτης ἀπογνώσεως περιελθόντων.

1800.

Ὅπου τἄσπειρε, ἂς τὰ θερίσῃ.

Ὁμοία τῇ, 1121.

1801.

Ὅπου τὤφαγε τὸ ξέρει, κι' ὅπου τὤχει τὸ κυττάζει.

Ἐπὶ τῶν ἐχόντων τὴν πεῖραν καὶ χρῆσιν τοῦ πράγματος.

1802.

Ὁρμηνεύει τὸ πουλὶ τὴν ὄρνιθα.

Ὁμοία τῇ, 1609.

1803.

Ὅσα νὰ φᾷν ἡ μάγισαις, καὶ τ' ἄλλα ἡ κουκουβρίχτραις.

Ἐπὶ τῶν εἰς ἀσελγεῖς ὁρμὰς καὶ ἐντρυφήσεις ἐξαντλουμένων. 1012.

1804.

Ὅσ' ὁ νοῦς του 'ς τὸ χωράφι, τόσο νὰ βρεθοῦν τὰ βόδια.

Ἐπὶ τῶν παραμελούντων τὰ ἴδια συμφέροντα.

1805.

Ὅσο θέλεις, μαύρη, νύψου, καὶ μελαχροινὴ, σφογγίσου.

Πρὸς ματαιοπονοῦντας.

1806.

Ὅσο κάθεται ὁ καλόγερος, τόσο μαλλὶ μαζόνει.

Πρὸς τοὺς ἐπιτυγχάνοντας τοῦ σκοποῦ δι ὑπομονῆς καὶ βραδύτητος.

1807.

Ὅταν διαβαίνῃς ἀπὸ γιοφύρι, ξεπέζευε.

Ὅτι ἀποφευκτέον τοὺς ἐπικειμένους κινδύνους.

1808.

Ὅταν γλέπῃς τὴν ἀρκούδα ᾽ς τοῦ γειτόνου σου τ᾽ ἀμπέλι, πρόσμενέ την καὶ ᾽ς τὸ δικό σου·

Ὁμοία τῇ, 1034.

1809.

Ὅταν θέλῃ ὁ Θεός; βοηθᾶν κ᾽ οἱ ἅγιοι.

Εὔληπτος.

1810.

Ὅταν ἔγινεν ἡ θάλασσα μέλι, ἔχασεν ὁ φτωχὸς τὸ χουλιάρι.

Ὁμοία τῇ, Φτωχὸς ὅταν παντρεύονταν.

1811.

Ὅταν κλέφτουν, μὴν κλέφτῃς, κι᾽ ὅταν διαλαλοῦν, μὴν φοβᾶσαι.

Ὁμοία ταῖς, 239, 517.

1812.

Ὅταν λαλῇ ἕνας πετεινός, ἀργάει νὰ ξημερώσῃ.

Ὅτι ἡ σύμπραξις καὶ συνδρομὴ τῶν πολλῶν ἀποτελεῖ ἐπιτυχῶς τὸ προσδοκώμενον, διότι εἷς οὐδείς.—Ἐπλάσθη ἡ παροιμία ἐπὶ τῆς ἰδιότητος τοῦ πτηνοῦ εἰς τὸ συγχρόνως φωνεῖν καὶ συνεχῶς ἐν τῇ ἐνάρξει τοῦ λυκόφωτος.—Ἐκ ταύτης τῆς παροιμίας ἐπλάσθη καὶ ἡ, 968· *ἀτόπως ἐκτεθειμένη.*

1813.

Ὅταν νὰ μάθ᾽ ὁ κερατᾶς τὴν τέχνη τοῦ κεράτου,
Μέλι καὶ γάλα γένεται μὲ τὴν οἰκοκυρά του.

Πρὸς τοὺς ἐθίσαντας εἰς τὸ αἰσχρὸν καὶ ἄτιμον.

1814.

Ὅταν πουλοῦν ἀγόραζε.

Πρὸς τοὺς παρὰ καιρὸν ἐρωτῶντας καὶ ζητοῦντάς τι.

1815.

Ὅταν τῶχες ᾽ς τὸ κλουβί, ἂς τὸ κράτειες τὸ πουλί.

Ὁμοία τῇ, 1854.

1816.

Ὅτι βρέξει, λάσπη γένεται.

Ἐπὶ τῶν ἀριδήλων ἀποτελεσμάτων.

1817.

Ὅτ᾽ εἶχ᾽ ἡ γρηὰ ᾽ς τὸ νοῦ της, τῶγλεπε ᾽ς τὸ ὄνειρό της.

Ὁμοία τῇ, 950.

1818.

Ὅτι κόψει τὸ δόντι του.

Ἐπὶ ἀσώτων, καὶ τῶν διὰ μόνην τροφὴν ἁπλῆν κοπιώντων.

1819.

Ὅτι ὁρίζουν τὰ θεμέλια, προσκυνᾶν τὰ κεραμίδια.

Περὶ ὑποταγῶν.

1820.

Ὁ τοῖχος ἔχει αὐτιά, κι' ὁ κάμπος ἔχει μάτια.

Ἐπὶ κατασκόπων.

1821.

Ὁ Τοῦρκος τὴν φιλία 'ς τὰ γόνατα τὴν ἔχει.

Ἐννοεῖται, ὅτι ὑπάρχουσι καὶ πολλαὶ ἐξαιρέσεις.

1822.

Οὔτ' ἀπ' τὸν Πρόκο προκοπή, οὔτ' ἀπ' τὸν Ῥίζο ῥίζα.

Ἐπὶ ἀλυσιτελῶν καὶ ἀθλίων σχέσεων.

1823.

Οὔτε κόταις ἔχω, οὔτε μὲ τὴν ἀλουποῦ μαλόνω.

Ὁμοία τῇ, 941.

1824.

Οὔτε ποτὲ χαρὰ 'ς τὸν Γιάννη, οὔτε τώρα 'ς τὰ παιδιά του.

Ἐπὶ τῶν ἀείποτε ὑπὸ τῆς τύχης κατατρεχομένων. 1499.

1825.

Οὔτε 'ς τ' ὄνειρό του τὸ εἶδε.

Εἰς ἀπροσδόκητον εὐτύχημα.

1826.

Ὁ χάρος μπασίδια ἔχει, καὶ βγαλσίδια δὲν ἔχει.

Εἰς ἀθεράπευτα καὶ ἀναπόφευκτα δυστυχήματα.

1827.

Ὁ χάρος τὸν παρακαλεῖ, κι' ἐκεῖνος καμαρόνει.

Ὁμοία τῇ, 791.

1828.

Ὀχιὰ ἀπὸ τὸ προσήλιο.

Ἐπὶ ἀνθρώπων λίαν πικροχώλων.

Κρατῆρ κωνείου.

1829.

Ὄχι αὐγό, μόνε κόκκο.

Ὁμοία ταῖς δύο ἑπομέναις.

1830.

Ὄχι Γιάννη, μόνε καλογιάννη.

Ὁμοία τῇ ἑπομένῃ.

1831.

Ὄχι κρασὶ μὲ νερό, παρὰ νερὸ μὲ κρασί.

Ἐπὶ τῶν ταὐτοσημάντων καὶ συνωνύμων.

II.

1832.

Παίρνει ἀπὸ τὸν Χριστό, νὰ δώσῃ 'ς τὴν Παναγιά.

Πρὸς τοὺς ἐξ ἁρπαγῶν ἐλεοῦντας.

1833.

Παντρεύστε με 'ς τὰ μακρυνά, νὰ 'ξέρω νὰ παινειῶμαι.

Ἐπὶ τῶν ἐγκαυχωμένων παρ' οἷς οὐκ εἰσὶ γνωστὰ τὰ προσόντα αὐτῶν.

1834.

Παληκάρι ποῦ πηδάει τὸ μανητάρι.

Εἰρωνεία ἐπὶ ἀνάνδρων.

1835.

Πάρ' του τὸ τυρί, νὰ λησμονήσῃ τὸ ψωμί.

Ὁμοία τῇ, 1628.

1836.

Πέρα βρέχει.

Πρὸς τοὺς μὴ θέλοντας ἀπαντῆσαι εἰς ὅ τι οὐ συμφέρει αὐτοῖς. 1294.

1837.

Πέρδικα 'ς τὸ περιβόλι.

Εἰς σπάνια φαινόμενα.

1838.

Περισσότερο δουλεύεις, περισσότερ' ὀφελειέσαι.

Ὁμοία τῇ, 503.

Ἄθλου ἄδρου, ἄεθλον ἄδρόν ἐστι.

1839.

Περισσότερα τὰ ἄδικα, παρὰ τὰ δίκαια.

Διὰ τοῦτο καὶ ἡ εὐχὴ τῶν ἐπαιτῶν. Ὁ Θεὸς νὰ σὲ φυλάγῃ ἀπὸ τὰ ἄδικα.

1840.

Περπατεῖ μὲ τὴν ψυχὴ 'ς τὰ δόντια.

Ἐπὶ τῶν εἰς ἐσχάτην ἀπόγνωσιν καὶ κίνδυνον.

1841.

Περπατεῖ μὲ τὸ γυαλὶ 'ς τὸν ἀφαλό.

Τῆς αὐτῆς ἀνωτέρω ἐννοίας. Γυαλὶ ἐννοεῖ τὸ ἐν τῷ ὀμφαλῷ τιθέμενον, ὅτε τις πάσχει ἐκ κοιλιαλγίας.

1842.

Πές μου το, νὰ μὴ 'ς τὸ 'πῶ.

Ὁμοία τῇ, 1239.

1843.

Πήγαμαν νὰ σκιάξουμε, καὶ μᾶς ἐπατάγωσαν.

Παρεμφερὴς τῇ, 364.

1844.

Ποιανοῦ τοῦ μέλλει νὰ πνιγῇ, ἀλλοιῶς δὲν ἀποθνήσκει.

Γνώμη τῶν δοξαζόντων τὸ γραπτόν.

Μένει ἕκασιος τοῦθ' ὅπερ μέλλει παθεῖν.

1845.

Ποιανοῦ δίνουν καὶ δὲν παίρνει; ποιόνε δέρνουν, καὶ δὲν φεύγει;

Σχετικὴ ταῖς, 480, 1191.

1846.

Ποιὸς γιωματαέι 'ς τὸ σπίτι του, δειπνάει 'ς τὸ χωράφι.

Ὅτι ὁ φυγόπονος μεταμελεῖται, καὶ ζημιοῦται.

1847.

Ποιὸς δὲν γελάει τὸ ταχύ, οὔτε τὸ μεσημέρι.

Πρὸς τοὺς ἀδιαλείπτως δυστυχεῖς. 1499.

1848.

Ποιὸς εἶν' αὐτὸς π' ἀπέθανεν; ὅποιος συχναρρωστοῦσεν.

Ἀλλὰ πολλάκις συμβαίνει τὸ σημαινόμενον τῆς, 1206 *παροιμίας.*

1849.

Ποιὸς μικρὴ πληγὴ δὲν ἔδεσε, μεγάλη νὰ μὴ δέσῃ.

Πρὸς ἀπείρους καὶ τολμητίας. 306.

1850.

Ποιὸς τυφλὸς δὲν θέλει τὰ μάτια του.

Ὅτι ἕκαστος τὸ ἴδιον συμφέρον ὀρέγεται, καὶ ἐπιδιώκει.

1851.

Πολλὰ ἀρνιά, πολλὰ πρόβατα.

Παρεμφερὴς τῇ,

Ὅπου πολλοὶ μόσχοι, ἐκεῖ καὶ πολλοὶ ἔσονται βόες.

1852.

Ποτέ του αὐγὸ δὲν ἔδωκε, μήτε ᾽ς τ᾽ ἁγίου Λαζάρου.

Ἐπὶ λίαν φιλαργύρων καὶ ἀσυμπαθῶν.

1853.

Πούλειε ἀκριβά, καὶ ζύγιαζε σωστά.

Διότι. Ζύγια δόλια βδέλυγμα Κυρίου. (Σολωμ.)

1854.

Πουλὶ ὁποῦ σ᾽ ἀπέταξεν, ὀπίσω δὲν γυρίζει.

Ἐπὶ τῶν ἅπαξ καὶ διαπαντὸς ἀποστερηθέντων τι. 1815.

1855.

Ποῦ τὰ πᾶς καλὲ τὰ βόδια; δὲν τὰ θέλ᾽ ὁ γελαδάρης.

Πρὸς τοὺς ἐπιμένοντας ἐπιτυχεῖν ὅτι εἰς αὐτοὺς ἀπαγορεύεται.

1856.

Πρέπ᾽ ὁ νουνὸς νἄχῃ ᾽ντροπή, κι᾽ ἀναδεχτὸς νὰ γνώθῃ.

Ἴσως τὸ νόημα τῆς παροιμίας ὁμοιάζει τὸ τῆς, 179.

1857.

Πρὸς τὸν Γκιώνην μπούμπα.

Ἐπὶ τῶν φοβιζόντων τοὺς ἀναιδεῖς καὶ ἀναλγήτους.

1858.

Προσκύνα γαμβρέ. Δόξα σοι ὁ Θεός.

Ὁμοία τῇ, 664.

Σ.

1859.

Σὰν ἀστραπὴ τὸ χέρι του ᾽ς τὸ ξένο τὸ σακκούλι.

Πρὸς τοὺς εὐκόλως καὶ ἀψήφως δαπανῶντας τὰ ξένα. 1777.

1860.

Σὰν δὲν θέλεις νὰ ὑερίσῃς, μάσσε ῥόβι.

Ὁμοία τῇ, 500.

1861.

Σὰν ἡ τρίχ᾽ ἀπ᾽ τὸ προζύμι.

Ἐπὶ τῶν πραγματικῶς ἀθώων, καὶ ἀκηλιδώτων, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τῶν ἐπιτηδείων εἰς τὸ φαίνεσθαι καὶ μὴ εἶναι τοιούτους.

1862.

Σὰν ο Τοῦρκος τὸ γελέκι.

Πρὸς ἀπειροκάλους καὶ μὴ καθαρίους τοῖς ἐνδύμασιν, ἐννοεῖ δὲ τοὺς Ἀλβανούς, οἵτινες οὐκ ἀλάσσουσι τὸ φόρεμά των, πρὶν ἢ σαπῇ φορούμενον.

1863.

Σὰν πόσα βατσινόμπουρα ᾽ς τὸν κῶλο τῆς ἀρκούδας.

Ἐπὶ αἰσχροκερδῶν καὶ βδελυροβίων.

1864.

Σὰν ποιὸς καλοδανείζεται; ὅποιος καλοπληρόνει.

Ὁμοία τῇ, 226.

1865.

Σὰν σ᾽ ἀρέσῃ ἡ φάβα, σπεῖρε κουκκιὰ νἄχῃς.

Ὁμοία ταῖς, 1947, 1949.

Ἄμελγε γάλα καὶ ἔσται βούτυρον. (Σολωμ.)

1866.

Σὰν δὲν θέλει, καμαρόνει.

Δυσνόητος.

1867.

Σὰν τὰ κακὰ προγόνια (τρώγονται).

Ἐπὶ τῶν οὐδέποτε εἰρηνευόντων.

1868.

Σὲ δυό, κουμπάρε, τὴν ἐλπά.

Ἐπὶ παρασίτων, καὶ λαιμάργων. 660.

1869.

Σὲ ξένο κρασὶ νερὸ μὴν βάνῃς.

Πρὸς τοὺς αὐτεπαγγέλτως ὑπεισερχομένους εἰς ὑποθέσεις ἄλλων. 1888.

1870.

Σὲ παληὸ κάστρο καινούρια νομὴ μὴν κάνῃς.

Ὁμοία τῇ, 1193.

1871.

Σέρνει καὶ ὁ κρατημένος ἀκράτητο καμάρι.

Εἰς πτωχαλαζῶνας.

1872.

Σὲ τόπον ἀδιαφόρετον νὰ μὴν πολυκαθίζῃς.

Σχετικὴ τῇ, 1442.

1873.

Σὲ τέτοιο ξύλο πού ἔντεσα, ἐδῶ θὰ ξημερώσω.

Πρὸς τοὺς ἐμπλεχθέντας εἰς δυσχερέστατα συναντήματα καὶ πράγματα.

1874.

Σημαδεύει τὸ ἄσπρο μὲ τὸ ἄσπρο.

Πρὸς ματαιοπονοῦντας.

Ἐν λευκῷ λευκὴ στάθμη.

1875.

Σκυλιὰ ἀλυχτοῦν; καρβάνι διαβαίνει.

Ἐπὶ τεκμηρίων ἀλανθάστων.

1876.

Σπίτια καὶ σπίτια καίονται, καὶ σπίτια δὲν τὸ νοιώθουν.

Ὅτι τὰ δυστυχήματα οὐκ εἰσὶ κοινά, καὶ ὅτι τὰ δεινοπαθήματα οὐ πάντας τοὺς δεινοπαθοῦντας δαμάζουσι.

1877.

Σ τὰ μάτια δὲν εἶναι νόμος.

Ὅτι τὸ ὁρᾶν οὐκ ἀπαγορεύεται, ἀλλ ἐκ τοῦ ὁρᾶν γεννᾶται τὸ ἐρᾶν, καὶ κατὰ τοῦτο οὐ θεία ἐντολή.

Οὐκ ἐπιθυμήσεις τὴν γυναῖκα τοῦ πλησίον σου.

1878.

Σ τὸν κατήφορο κοιλιέται κ' ἡ χελῶνα.

Ὅτι ἡ ἀξιότης ἐν ταῖς δυστυχίαις καταδεικνύεται.

1879.

Σ τὸ πόρο φαίνετ' ὁ σπασμένος.

Ὅτι τὰ ἐλαττώματα ἐν τοῖς ἔργοις ἀποκαλύπτονται.

1880.

Σ τοὺς Μουρτάταις κάνουν γάμο, καὶ 'ς τὸ Σούμπενο χορεύουν.

Ἐπὶ τῶν χαιρόντων δι' εὐτυχήματα ἐνδιαφέροντα ξένους καὶ ἀγνώστους.

1881.

Στρογγυλώτερα τὰ λόγια σου.

Πρὸς τολμηρούς, καὶ φλυάρους.

1882.

Συμὰ 'ς ἀμπέλια φύτευε, καὶ σὲ χωριὸ κατοίκα.

Διότι πᾶν τὸ μεμονωμένον δυσφύλακτον.

1883.

Συμώτερα τὸ σπίτι, πάρα τὸ κελλάρι.

Ὁμοία τῇ, 1010.

Γόνυ κνήμης ἔγγιον.

1884.

Συνερισθῆκαν τὰ τραγιά, καὶ παίζουν μὲ τὰ γίδια.

Ἐπὶ τῶν ἐπιδεικνυόντων τὴν ἀξίαν των εἰς ἀσθενεῖς καὶ ἀπείρους.

1885.

Σύρε κι' ἔλα, καὶ μὴν ὀκνεύσῃς.

Πρὸς τοὺς ἀσκόπως τρέχοντας καὶ κοπιῶντας εἰς δυσπίτευκτα.

1886.

Σχίζει τὴν τρίχα, καὶ πεταλόνει τὸν ψύλλον.

Ὁμοία τῇ, 1094.

1887.

Σχοινὶ λουρί.

Πρὸς τοὺς τὰ αὐτὰ λέγοντας καὶ ἀναμασσῶντας, καὶ πρὸς τοὺς τὰ εὐτελῆ εἰς ἀξιόλογον ἔργον μεταχειριζομένους.

Τ.

1888.

Τὰ δὲν σὲ μέλει, μὴ ῥωτᾷς.

Ὁμοία τῇ, 1744.

1889.

Τὰ λαγίνια τσακίζονται, καὶ τὰ πηγάδια δὲν στίφτουν.

Ἀνάγεται ἡ παροιμία εἰς τὰ φθαρτὰ τοῦ κόσμου ἀντικείμενα.

1890.

Τὰ μακρυὰ ἐκόντεψαν, τὰ ψηλὰ ἐχιόνισαν, τί ἔχεις ἔρμο γινὶ καὶ δὲν δουλεύεις;

Ἐπὶ χαλαρωμένης ὁράσεως, λευκάνσεως τῶν τριχῶν, καὶ ἀτονίας τῶν ὅλων μελῶν, ἤτοι τοῦ γήρατος.

1891.

Τὰ νερά, κοιμοῦνται, κ' οἱ ἐχθροὶ δὲν κοιμοῦνται.

Ἐπὶ ἐχθρῶν ὑποκρύφων καὶ ἐπικινδύνων.

1892.

Τὰ παληὰ τὰ 'κονίσματα τὰ κρεμοῦν 'ς τὸ γυναικειό.

Ἐπὶ τῆς ἐξευτελίσεως, ἥτις παρέπεται εἰς τοὺς παρακμάζοντας καὶ γεγηρακότας.

1893.

Τ' ἄσπρα γιὰ ταὶς μαύραις 'μέραις.

Ὁμοία τῇ, 1907.

1894.

Τὰ στουπιὰ καὶ τὰ κροκίδια βρίσκουν ριζικὸ καὶ μοῖρα,
Τὰ σκουλιὰ τὰ χτενισμένα, 'ς τὴν κασέλα μουχλιασμένα.

Πρὸς ὡραίας παρθένους μενούσας ἀγάμους ἐξ ἀτυχίας, καὶ τὸ ἀνάπαλιν, καὶ πρὸς τοὺς παρ' ἀξίαν εὐδοκιμοῦντας καὶ προαγομένους.

1895.

Τὰ τυφλὰ τὰ γίδια 'ς τὸ φεγγάρι βόσκουν.

Ὁμοία τῇ, 499.

1896.

Τέτοια λόγια μοῦ λές, τέτοια καρδιὰ μοῦ κάνεις.

Πρὸς τοὺς ἀπελπίζοντας ἢ ἐμψυχοῦντας τοὺς πάσχοντας, διὰ τῆς ὁμιλίας των.

1897.

Τέτοια ὥρα, τέτοια λόγια.

Ὅτι κατὰ τὰς περιστάσεις καὶ ὁ τρόπος τοῦ λέγειν.

1898.

Τέχν' ἡ τύχ' ἀπόχτησε, τύχ' ἡ τέχνη δὲν 'ποχτάει.

Ἡ αὐτὴ ἀρχαία·

Τύχῃ τέχνην εὕρηκας, κ' οὐ τέχνῃ τύχην.

1899.

Τῆς γάτας ἡ κοσὴ ἕως τὸν ἀχυριῶνα.

Πρὸς τοὺς μὴ δυναμένους μέγα τι ἐκτελέσαι

1900.

Τί εἶν' ὁ κάβουρας, τί εἶν' τὸ ζουμί του.

Ἐπὶ πραγμάτων ἐυτελεστάτων. 1291, 1292.

1901.

Τί θρέφει τὸ στάρι.

Πρὸς τοὺς παραπλησίους τοῖς κτήνεσι.

1902.

Τί παπποδιά, τί ῥάφτενα. Καὶ ὁ παππᾶς φελόνι, κι' ὁ ῥάφτης βελόνι ἔχει.

Ὁμοία τῇ, 1295.

1903.

Τὸ ἀκριβὸ εἶναι καὶ φθηνότερο.

Ὁμοία τῇ, 963.

1904.

Τὸ ἄλογο ἀπὸ τ' αὐτὶ δὲν κουτσαίνει.

Εἰς προφάσεις ἀτόπους καὶ ἀλόγους. 1658.

1905.

Τὸ ἄλογο 'ς τὸν ταυλᾶ του ψοφάει.

Ὁμοία τῇ, 1312.

1906.

Τὸ ἀψὺ τὸ ξείδι 'ς τὸ ἀγκειό του βράζει.

Ὅτι οἱ ὀξύθυμοι ἑαυτοὺς βλάπτουσι.

1907.

Τὸ βιό μου 'ς τὴ βιά μου.

Ὅτι εἰς κινδυνώδεις περιεσάσεις καὶ χάριν φιλοτιμίας οὐ δεῖ φείδεσθαι τῶν χρημάτων. 1893.

1908.

Τὸ γέλιο χάνει τὴν τιμή, τὸ πρόγεμα τὸ γιῶμα.

Σχετικὴ τῇ, 400.

1909.

Τὸ δένδρο ὅσο ἀξαίνει, ὁ ἴσκιος του πλαταίνει.

Πρὸς τοὺς ἀναλόγως τῆς προαγωγῆς των δεικνύοντας καὶ τελοῦντας τὰς πράξεις των.

1910.

Τὸ καλ' ὁμολογημένο, τὸ κακ' ὁμολογημένο.

Ὅτι καὶ τῶν καλῶν καὶ τῶν κακῶν τὰ ἀποτελέσματα οὐ καλύπτονται, ἀλλὰ διαφημίζονται.

1911.

Τὸ κρασὶ τὴν κάρα σεῖ.

Ὁμοία τῇ, 604.

1912.

Τὸ κρεάς τους σ' ἕνα τσουκάλι δὲν βράζει

Ἐπὶ ἀσυμφώνων καὶ ἀσυμβιβάστων συγγενῶν.

1913.

Τὸ κρυφὸ καὶ ἂν μακραίνῃ, εἰς τὸ φανερὸ ἐβγαίνει.

Ὁμοία τῇ, 848.

Οὐδὲν κρυπτὸν ὃ μὴ φανερὸν γενήσεται.

1914.

Τὸ μάτι ποιὸς σοῦ τὤβγαλεν; ὁ ἀδελφός μου. Γι' αὐτὸ εἶναι βγαλμένο σύρριζα.

Ὅτι τῶν συγγενῶν ἡ κακονργία ὀξυτέρα καὶ δεινοτέρα, διότι ὁ οἰκειότερος γνωρίζει τὸ μᾶλλον τρωτὸν μέρος τοῦ συγγενοῦς.

1915.

Τὸ νερὸ ποῦ δὲν κουνιέται, πιάνει βρῶμια.

Ἐπὶ ὀκνηρῶν καὶ ἀδρανῶν.

1916.

Τὸν ἅγιον 'ποῦ δὲν σὲ βοηθάει, νὰ μὴν τὸν προσκυνᾷς.

Ὅτι πρὸς τοὺς εὐεργέτας ὀφείλεται εὐγνωμοσύνη καὶ ὑποχρέωσις, καὶ οὐχὶ εἰς τοὺς ἀδιαφόρους καὶ ἀνωφελεῖς.

1917.

Τὸ νερὸ μὲ τὴν φωτιὰ δὲν συμπεθεριάζουν.

Εἰς πράγματα ἀντιθέτως διακείμενα.

1918.

Τὸν κατσιδιάρη ᾽ς τὴν κατσίδα μὴν τὸν ἐγγίζῃς.

Ὁμοία τῇ, 297.

1919.

Τὸν ξένον εἰς τὸ σπίτι σου, γιὰ μάρτυρα τὸν ἔχεις.

Ὁμοία τῇ, 944.

1920.

Τὸ ξέρει ὡς κι᾽ ἕνα μικρὸ παιδί.

Εἰς εὐκατάληπτα καὶ συνήθη.

Καὶ τυφλῷ φασι δῆλον.

1921.

Τὸ παῖξε παῖξε, φέρνει καὶ τὸ μπῆξε μπῆξε.

Ὅτι ἐκ τοῦ παίζειν καὶ ἀστειεύεσθαι κατὰ κόρον ἐπάγονται διενέξεις καὶ αἰκισμοί.

1922.

Τὸ πληγιασμένο τ᾽ ἄλογο τρέμ᾽, ὅταν ᾽δῇ τὴ σέλλα.

Ὅτι τὸ πρόξενον βλάβης μισητὸν καὶ τρομερὸν ἐστί.

1923.

Τὸ πρωτόγεννο πουλὶ, ἂν δὲν πετάξῃ, θὰ φτερουγιάσῃ.

Ὅτι τὸ προοιμότερον προτιμώτερον τοῦ ὀψίμου. 1062.

1924.

Τὸ στραβὸ τὸ ξύλο, ἡ φωτιὰ τὸ σάζει.

Ὅτι διὰ τῆς τιμωρίας ἡ πρὸς τὸ κακὸν τάσις περιορίζεται.

1925.

Τὸ σχοινὶ ἐκεῖ ποῦ εἶναι λεπτὸ κόβεται.

Ὅτι ἐν ταῖς περιστάσεσι τὸ ἀσθενέστερον μέρος διακυνδυνεύει, καὶ διαφθείρεται.

1926.

Τοῦ ἀκριβοῦ τὸ πρᾶγμα ᾽ς τὸ παζάρι πουλιέται.

Διότι, τοῦ ἀκριβοῦ τὸ τίποτες σὲ χαροκόπου χέρια.

1927.

Τοῦ ἔβαλε τὰ ματογυάλια.

Πρὸς τοὺς εὐαπατήτους.

1928.

Τοῦ ἐμαύρισε τὸ μάτι.

Ἐπὶ τῶν ἀπεγνωσμένων.

1929.

Τοῦρκον ᾽ς τὸ σπίτι φίλευε, καὶ τὴν τιμή σου φύλαγε.

Κατὰ τῶν ἀσέμνων ἡ παροιμία.

1930.

Τούτ᾽ ἡ γρηὰ ᾽ποῦ συγκολλήθη, θέλει νὰ μοῦ φάῃ τ᾽ ἀρνίθι.

Ἐπὶ κολάκων καὶ ὑποκριτῶν.

1931.

Τούτη παλαιά, κι᾽ ἄλλη καινούρια.

Ἐπὶ τῶν ἀπαύστως προσκοπτόντων ὡς ἐκ τῆς ἀπερισκεψίας των, καὶ ἐπὶ τῶν μὴ ἐχόντων ἀνάγκην τοῦ οἰκονομεῖν.

1932.

Τοῦτο μοῦ τὸ χαρίζεις, τοῦτο σοῦ τὸ παίρνω, τοῦτο μοῦ τὸ δίνεις.

Ἐπὶ ἁρπάγων καὶ αὐθαιρέτων.

1933.

Τοῦτο μοῖρά μου, καὶ ᾽κεῖνο μερδικό μου.

Σχετικὴ τῇ προηγουμένῃ.

1934.

Τοῦ φτωχοῦ τ᾽ αὐγὸ πουλὶ δὲν βγαίνει.

Ὁμοία τῇ κατωτέρω.

1935.

Τοῦ φτωχοῦ τ᾽ ἀρνὶ κριάρι δὲν γένεται.

Ὁμοία ταῖς, 337, 1379.

1936.

Τὸ ψάρι χωρὶς δόλο δὲν πιάνεται.

Ὅτι ἄνευ δαπάνης οὐδὲν κέρδος ἐπιτυγχάνεται. 903.

1937.

Τὸ ψωμὶ ᾽ποῦ μὲ χορταίνει, τὸ γνωρίζω ἀπὸ μακρυά.

Ὅτι τὸ θετικὸν ὄφελος καὶ ἀγαθὸν οὐδένα λανθάνει, καὶ παρὰ πάντων ἐπιδιώκεται.

1938.

Τὸ ψωμὶ κινάει τὰ δάκρυα, τὸ ψωμὶ τὰ σταματάει.

Ὅτι ἡ ἀποστέρησις τῶν δεόντων λυπηρά, καὶ ἡ ἐπίτευξις εὐχάριστος.

1939.

Τράβα τ᾽ ἄλογό σου, μὴ σὲ πατήσῃ τὸ γομάρι μου.

Ἐπὶ τῶν ἀγνοούντων τὴν εὐτέλειαν καὶ ἀδυναμίαν των, ἀπέναντι τῶν ἰσχυρῶν.

1940.

Τρέχουν ᾗ νηαὶς μὲ τὰ σακκιά, κ᾽ ᾗ γρηαὶς μὲ τὰ σακκούλια.

Ἐπὶ τῶν συρρεόντων εἰς νομὴν καὶ συμμέθεξιν ἀπροφυλάκτου ἢ ἀδεσπότου περιουσίας.

1941.

Τρὶς κι᾽ αὐγό, κι᾽ ὁ κρόκος ᾽ς τὴ μέση.

Ὁμοία ταῖς, 889, 1960.

1942.

Τρύπιο τὸ σακκὶ καὶ πέφτουν τὰ κομμάτια,

Πρὸς ἀσώτους καὶ ἀψήφους.

1943.

Τρώγει τὰ σκουτιά του.

Ἐπὶ βλοσυρῶν καὶ κακεντρεχῶν.

1944.

Τρῶν τ᾽ ἀλεύρι τὰ ποντίκια, τρῶν κ᾽ ᾗ γάταις τὰ ποντίκια.

Ὅτι οἱ τὸ κακὸν πράττοντες, παρ᾽ ἄλλων καὶ αὐτοὶ κακοποιοῦνται.

Νεοπτολέμιος τίσις.

1945.

Τσουκάλι σκεπασμένο τίποτε δὲν παθαίνει.

Ὅτι ἡ προφύλαξις ἀποσοβεῖ τὸ κακόν.

Φ.

1946.

Φόβο κι᾽ ἀπὸ τὴν ἀρκούδα, φόβο κι᾽ ἀπὸ τὸ σκατό της.

Ἐπὶ τῶν φοβουμένων καὶ ἐκ τῶν ἐλαχίστων ἀντικειμένων.

1947.

Φόλι ἔβαλες; αὐγὰ θὰ μάσῃς.

Ὅμοια τῇ, 1949.

1948.

Φύσι τὴν φύσι κυνηγάει, κ' ἡ γάτα τὰ ποντίκια.

Ἐπὶ τῶν φυσικῶν ἰδιοτήτων καὶ κλίσεων.

Λέπας τῷ Διονύσῳ, καὶ τῷ Πλούτῳ βάριδα.

1949.

Φύτευσε μηλιά, γιὰ νἄχῃς νὰ τρῷς μῆλα.

Διότι τὸ ὄφελος οὐκ αὐτόματον, ἀλλὰ διὰ κόπου κτᾶται.

Ἂν μὴ καθάρῃς κ' ἀλέσῃς οὐκ ἂν φάγῃς.

1950.

Φωνὴ λαοῦ, φωνὴ Κυρίου.

Εὔληπτος.

X.

1951.

Χέσε κῶλε, κι' ἄφσε κι' ὅλε.

Πρὸς τοὺς ἀξίους περιφρονήσεως καὶ ἀποστροφῆς.

1952.

Χίλια λόγια, κι' ἀπ' τὰ χίλια κἀγκανένα.

Ἐπὶ τῶν πολλὰ ὑποσχομένων, καὶ οὐδὲν τελούντων.

1953.

Χίλια κλήματα, δέκα σταφύλια.

Ἐπὶ ἀκαρπίᾳ

1954.

Χίλιοι ντυμένοι δὲν γδύνουν ἕναν γυμνόν.

Ἴσως σημαίνει, ὅτι ἐκ τῶν ἐνδεεστάτων οὐ δύναταί τις ὠφεληθῆναι.

1955.

Χόρεψ' ἀράπη, δὲν ἀδειάζω, ἀφέντη.

Πρὸς τοὺς μὴ ἔχοντας ἰδίαν θέλησιν καὶ ἀνεξαρτησίαν. 1352.

1956.

Χτίζει μύλον χωρὶς νερό.

Πρὸς τοὺς ἐπιχειροῦντάς τι ἄνευ σκέψεως.

1957.

Χώρια τὰ τσανάκιά μας.

Ὅμοια ταῖς, 489, 1240.

1958.

Χωριάτης ἅγιος κι' ἂν γενῇ, νὰ μὴ τὸν προσκυνήσῃς.

Ἐπὶ τῶν ἐκ φύσεως ἀναξίων τιμῆς.

1959.

Χωριάτης ἐγεννήθηκε; ματσούκα πελεκιέται.

Σχετικὴ τῇ προηγουμένῃ.

Ψ.

1960.

Ψῆσ' αὐγό, ἐννιὰ θὰ φᾶμε.

Ὅμοια ταῖς, 859, 1941.

1961.

Ψωμὶ ἀπὸ τὸ σπίτι του, δουλειὰ σὲ ξένο ἀμπέλι.

Ὅμοια τῇ, 757.

Ω.

1962.

Ὡς αὐτοῦ, καὶ μὴ παρέκει.

Ἐπὶ τῶν ἐξερχομένων τῶν ὁρίων των, καὶ τῶν ἀπαιτούντων ὅτι οὐ κατορθωτὸν καὶ δίκαιον.

Μέχρι βωμοῦ.

Ῥητὰ ἐξηγμένα ἐκ τῆς Ἁγίας Γραφῆς, ἅτινα ὁ χυδαϊσμὸς μετήγαγεν εἰς παρομοιώδεις ἐκφράσεις, κατὰ τὸ πλεῖστον ἀκαταλλήλως τῷ νοήματι καὶ τῇ φράσει.

Α.

1.

Ἀλλὰ ῥῦσαι ἡμᾶς.

Σημαῖνον, = Θεὲ φύλαξον ἡμᾶς ἐκτοῦ δεῖνα ἢ δεῖνα προσώπου ἢ πράγματος.

2.

Ἁμαρτία ἐξομολογημένη.

Αἰτῶ σοι συγγνώμην καί, = Νὰ σοὶ εἴπω τὴν ἀλήθειαν.

3.

Ἀνθρώπους καὶ κτήνη σώσεις, Κύριε.

Προκειμένου περὶ ἀνθρώπων εὐήθων καὶ ὑλικῶν.

4.

Ἄρατε πύλας.

Εἰς περιστάσεις ἀπαιτούσας τόλμην καὶ ὁρμήν.

5.

Ἅρμα πύρινον.

Ἐπὶ τῶν ἀστραπηδὸν φευγόντων.

6.

Ἄρον ἆρον.

Ἐπὶ αὐθαιρέτων καὶ παραβιαστῶν.

Β.

7.

Βίβλος γενέσεως.

Ἐπὶ πολυλάλων.

Γ.

8.

Γεύσασθε καὶ ἴδατε.

Δοκιμάσατε πρὶν ἢ ἀποφανθῆτε περί τινος.

Δ.

9.

Δεῦτε προσκυνήσωμεν.

Εἰς ἐπανάληψιν διηγήματος.

10.

Δι' ἄλλης ὁδοῦ.

Ἐπὶ τῶν ἀποχωρούντων, ἢ δραπετευόντων.

11.

Δόσε τόπον τῇ ὀργῇ.

Μὴ ἐξάπτησαι, = ὑποχώρει, = ὑπόμενε.

Ε.

12.

Ἔγεινε γῆς Μαδιάμ.

Εἰς κατεξαμένην οἰκογένειαν ἢ κοινότητα

13.

Ἔγεινε τὸ ἀνάστα ὁ Θεός.

Εἰς πρόσφατον ἀναζάτωσιν καὶ συμπλοκήν.

14.

Εἴη τὸ ὄνομα Κυρίου.

Εἰς ἔναρξιν σπουδαίας ἐπιχειρήσεως καὶ κινήματος.

15.

Εἶπε καὶ ἐγένετο.

Εἰς ἰσχυρογνώμονας.

16.

Ἐκ τοῦ στόματός σου κρινῶ σε.

Ὁ ἴδιος τὸ ὁμολογεῖς, = οἱ λόγοι σου σὲ καταδικάζουσι.

17.

Ἐκ Ναζαρὲτ δύναταί τι ἀγαθὸν εἶναι;

Ἐπὶ τῶν δι' οὐδὲν ἀγαθὸν εὐδιαθέτων καὶ ἐπιδεκτικῶν.

18.

Ἔλεον ἁμαρτωλοῦ.

Ἂς λείψῃ τὸ καλόν του.

19.

Ἐν κεφαλίδι βιβλίου γέγραπται.

Ἐπὶ τῶν εὐδαιμονούντων καὶ ἰσχυρῶν.

20.

Ἔντεινε καὶ κατευοδοῦ.

Καλὸν κατευόδιον, = καλὴ ἐπιτυχία.

21.

Ἐν τῇ ἀπαλάμῃ καὶ οὕτω βοήσωμεν.
Προκατάβαλέ μοι τὸ τίμημα, ἢ τὴν ἀμοιβήν.

22.

Ἐν τυμπάνῳ καὶ χορῷ.
Εἰς πολύκροτόν τινα πρᾶξιν, καὶ εἰς ἐπίμεμπτον.

23.

Ἐπέρασε ζωὴν χαρισάμενος.
Ἐπὶ τῶν διελθόντων ἐποχήν τινα χαρμοσύνως.

24.

Ἔπιε τὸ ποτήριον.
Ὑπέμεινε τὴν θλῖψιν.

25.

Ἐπὶ ξύλου κρεμάμενος.
Εἰς ἀπεγνωσμένους καὶ ἐνδεεστάτους.

26.

Ἐπὶ πτερύγων ἀνέμων.
Εἰς ἀεροβατοῦντας, καὶ ἄφρονας.

27.

Ἔρχου καὶ ἴδε.
Μὴ πιστεύσῃς πρὶν ἴδῃς.

28.

Ἔσφαλεν εἰς τὸ ὁμοούσιον.
Κατεδικάσθη ἀναπολογήτως.

29.

Εὐλογητὸς ὁ Θεός.
Εἰς ἀπόφασιν περὶ ἐπιχειρήσεως σπουδαίας.

30.

Ἐφαγε τῶν παθῶν τοῦτον τὸν τάραχον.
Ἐξυλοκοπήθη ὑπερβαλόντως.

31.

Ἔφθασεν εἰς τὸ νῦν καὶ ἀεί.
Ἐπὶ ξηροῦ ἀκμῆς, = εἰς ἔσχατον κίνδυνον.

32.

Ἔχει τὸ δεσμεῖν καὶ λύειν.
Ἐπὶ ἰσχυρῶν καὶ αὐθαιρέτων.

33.

Ἔχουσι τὴν γνῶσιν οἱ φύλακες.
Μὴ ἐνδιαφέρησαι, = Μὴ ξενογνοιάζησαι.

Ζ.

34.

Ζῶα μικρὰ μετὰ μεγάλων.
Εἰς κοινωνίαν ἢ ὁμάδα ἔχουσαν πολλοὺς ἀθλίους καὶ εὐήθεις.

Η.

35.

Ἡσαΐα χόρευε καὶ παρθένοι χαίρετε.
Εἰς συγκρότησιν εὐθυμίας καὶ γάμου.

Θ.

36.

Θεὲ Δημητρίου.
Μὴ γένοιτο, = ἄπαγε.

Κ.

37.

Καὶ ὑπερυψοῦται.
Ἀρκεῖ, = δὲν ζητῶ περισσότερον.

38.

Κατευθυνθήτω.
Ἐπὶ ἀποδημούντων ἢ διαδιδρασκόντων.

39.

Καὶ γὰρ ἡ λαλιά σου δειλὸν (ἀντὶ δῆλον) σὲ ποιεῖ.
Παραπλήσιόν τι τῆς, 16.

40.

Καὶ ἔσται ἡ ἐσχάτη πλάνη.
Εἰς χειροτέρευσιν προσώπου ἢ πράγματος.

41.

Κοντὸς ψαλμὸς ἀλληλούϊα.
Συντόμως εἰπεῖν.

42.

Κύριε πλήθυνον τὸν θυμόν σου.
Ὁ Θεὸς νὰ τὸν φωτίσῃ.

Μ.

43.

Μακάριοι οἱ κρατοῦντες.
Χαρὰ εἰς τὸν κατέχοντα καὶ καρπούμενον.

44.

Μή μου ἅπτου.
Εἰς σκιοφόβους, καὶ εἰς ὀξυθύμους.

45.

Μία ῥοπὴ καὶ ταῦτα πάντα.
Ἐπὶ καταστροφῇ κακούργου.

Ξ.

46.

Ξίφει τελειοῦται.
Ἐτείναξε τὰ πέταλα, = κατεστράφη.

47.

Ξύλῳ τὸν Ἀδάμ.

Ἐπὶ τῶν ἀξίων ῥαβδισμοῦ.

Ο.

48.

Ὁ προλαβὼν τὸν Κύριον ἴδε.

Μὴ παραλείψῃς τὴν εὐκαιρίαν.

49.

Ὅριον ἔθου.

Εἰς φρενητιῶντας.

50.

Οὐκ ἔχει ποῦ τὴν κεφαλὴν κλῖναι.

Εἰς τοὺς ἐν ἐσχάτῃ ἐνδείᾳ περιελθόντας.

51.

Οὐκ ἠβουλήθη συνιέναι.

Ἐπιμένει εἰς τὰ κακά.

52.

Οὐκ ἦν φωνή, καὶ οὐκ ἦν ἀκρόασις.

Εἰς σκληροκαρδίους καὶ φιλαργύρους.

53.

Οὕτω λαμψάτω.

Παραπλησία τῇ, 21.

54.

Ὁ γὰρ ὑπομείνας εἰς τέλος ξεκωλωθήσεται.

Τὸ κακὸν ἐκορυφώθη, = ἡ ὑπομονὴ ἐξηντλήθη.

55.

Οἱ λίθοι κραυγάζουσι.

Τοῖς πᾶσι δῆλόν ἐστι.

56.

Ὁ ὢν εὐλογητός, νάτος κι' αὐτός.

Εἰς παραοίτους καὶ ἐνοχλητικούς.

Π.

57.

Προηγοῦνται τὰ ἀναστάσιμα.

Εἰς τὰ ἀξία προτιμήσεως.

58.

Πρὸς τὸ θεαθῆναι.

Ἐπὶ δολίων, καὶ ὑποκριτῶν.

Σ.

59.

Σόδομα καὶ Γόμορρα.

Ἐπὶ κακούργων καὶ αἰσχροτάτων.

60.

Σοὶ Κύριε.

Εἶναι ἄνθρωπος, σοὶ Κύριε, = ἐξηρτημένος, δειλότατος, εὐπειθέστατος.

Τ.

61.

Τὰ κῶλα ἐν τῇ ἐρήμῳ (ἄφησε).

Εἰς τὸν κακὴν κακῶς ἀπολεσθέντα.

62.

Τίνα μὲ λέγουσιν οἱ ἄνθρωποι.

Ἐπὶ ἐπηρμένων καὶ ματαιοδόξων.

63.

Τοσοῦτον χρόνον μεθ' ἡμῶν καὶ οὐκ ἔγνωκάς με Φίλιππε;

Πρὸς τοὺς ἐμπιεσθέντας εἰς ἀπαταιῶνας.

64.

Τοῦ ἁρπάσαι καὶ ξεσχίσαι.

Πρὸς αὐθαιρέτους καὶ ἀδίκους.

65.

Τοῦ προφασίζεσθαι προφάσεις.

Ἐπὶ τῶν μὴ θελόντων ποιῆσαι τὸ ζητούμενον.

Υ.

66.

Ὕπαγε ὀπίσω μου, Σατανᾶ.

Πίσω μου εἶσαι διάβολε.

Φ.

67.

Φλυαρίας τὸ ἀνάγνωσμα.

Εἰς φλυάρους καὶ πολυλόγους.

68.

Φρίξον ἥλιε.

Εἰς τοὺς ἐμπνέοντας τρόμον καὶ φρίκην.

Χ.

69.

Χαῖρε βάθος ἀμέτρητον.

Εἰς πράγματα ἀκατάληπτα καὶ ἀνεκτίμητα.

Ψ.

70.

Ψαλῶ τῷ Θεῷ μου, ἕως ὑπάρχω.

Ὅτι γιγνώσκω καὶ δύναμαι, ἐκτελῶ.

71.

Ψώρα καὶ τῶν γονέων.

Εἰς τοὺς ἀξίους ἀποστροφῆς καὶ περιφρονήσεως.

Δημώδη φρασίδια ἔχοντα παροιμιώδη μεταφοράν.

Α.

1.

Ἀδειασέ μας τὸν τόπον.

Μὴ μᾶς σκοτίζῃς, = μὴ μᾶς ἐνοχλῇς.

2.

Ἀραις μάραις κουκουνάραις.

Εἰς τοὺς ὁμιλοῦντας ἄνευ σειρᾶς καὶ σκέψεως.

Β.

3.

Βάλε του ρίγανι (νὰμη βρωμήσῃ).

Εἰς ἀδιόρθωτα καὶ ἀθεράπευτα.

4.

Βάνει ὀκνά.

Δὲν ἔχει τὸν καιρόν, = δὲν ἔχει τὴν διάθεσιν.

Γ.

5.

Γιὰ τὰ μαῦρα μάτια.

Διὰ ἀνθρωποπαρέσκειαν.

6.

Γλύφει τὰ τσανάκια.

Ἐπὶ κολάκων καὶ χαμερπῶν.

Δ.

7.

Δὲν εἶδεν ἀπὸ τὸν ἥλιόν μοῖρα.

Εἰς τὸν κατὰ πάντα ἀτυχῆ.

8.

Δὲν κάνει παράδες.

Διὶ οὐδὲν ὠφελεῖ.

9.

Δὲν τοῦ στρίζει τ᾽ αὐτί.

Οὐδόλως πτυεῖται, = οὐδόλως φροντίζει.

10.

Δίβουλος καὶ τρίβουλος.

Εἰς εὐμεταβλήτους, καὶ ἀσταθεῖς.

11.

Δός του πέντε νἄχῃ δέκα.

Στεῖλε τον εἰς τὸν διάβολον, = ἐγκατάλειψέ τον.

Ε.

12.

Εἶναι γιὰ τὰ σίδερα.

Ἐτρελλάθη, = ἐλλεβόρου δεῖται.

13.

Εἶναι γιὰ τὸν Ἅϊ Γιάννη.

Ἔχασε τὰς φρένας του, = πλεῖν εἰς Ἀντικύρραν.

14.

Ἐκεῖ ποῦ βγαίνει ὁ ἥλιος (ἂς πάγῃ).

Ἐρρέτω κακῶς.

15.

Εἶπα καὶ ἐλάλησα.

Ἐξετέλεσα τὸ χρέος μου.

16.

Ἔμασε τὰ λουριά του.

Περιωρίσθη, = ἐφοβήθη.

17.

Ἔμασε τὰ τσόλια του καὶ τὰ μέλια του.

Εἰς τοὺς ἀποδεδιωγμένους αἰσχρῶς.

18.

Ἐμπῆκε ᾽ς τὴν πόχα.

Συνελήφθη, = ἐπιάσθη ᾽ς τὴν παγίδα.

19.

Ἔπεσεν ἡ μύτη του.

Ἐταπεινώθη.

20.

Ἐτείναξε τὰ ροῦχά του.

Διέλυσε τὰς σχέσεις, = ἀπηλλάγη της εὐθύνης.

21.

Ἐτείναξε τὰ πέταλα.

Ἀπεσβέσθη, = ἐξωντώθη.

22.

Ἕτερα πατσὰ σιμίτια.

Εἰς δολίους διαχειριστάς.

23.

Ἔβγαλε τὸν λαιμό του.

Μᾶς ἀπήλλαξε τῆς μισητῆς παρουσίας του.

24.

Ἐφύλαξε τὰ ροῦχά του.

Προέλαβε τὸ κακόν, = διέφυγε τὴν ποινήν.

25.

Θαυματουργοῦν τὰ κόσκινα.

Εἰρωνικὴ ἔκφρασις εἰς ἀσημάντους ἀνθρώπους καὶ πράξεις αὐτῶν.

Θ.

26.

Θὰ τὸν πάρουν οἱ Ἑβραῖοι ᾽ς τὸν Κατῆ.

Εἰς τοὺς πεπληρωμένους βορβόρου καὶ ῥύπου. Κ.

27.

Κάλτσα τοῦ διαβόλου (εἶναι).

Τετραπερασμένος, = πονηρότατος.

28.

Κατὰ διαβόλου μάννα.

Πίσω νὰ μὴ γυρίσῃ, = ἐῤῥέτω κακῶς.

29.

Κλωσσάει τ᾽ αὐγά του.

Περιωρισμένος διάκειται.

Λ.

30.

Λάμπει, καὶ δὲν κόφτει.

Εἰς ἀναξίους καὶ δειλούς.

31.

Λόγια τῆς καραβάνας

Εἰς τοὺς οὐδὲν βάσιμον λέγοντας.

Μ.

32.

Μέσαις ἄκραις (ὁμιλεῖ).

Ἄνευ σειρᾶς, ἄνευ ἀρχῆς καὶ τέλους.

33.

Μὲ τὰ κόκκινα τ᾽ αὐγά.

Εἰς ἀπροσδόκητα καὶ δυσεπίτευκτα.

34.

Μῶφερε τὴν χολὴ ᾽ς τὰ μάτια.

Κατέστη ἀνυπόφορος.

Ν.

35.

Ν᾽ ἀποθάνῃ σὲ ψηλὴ θέση.

Εἴθε νὰ ἐξεμέσῃ τὸ ζῆν δι᾽ ἀγχόνης.

36.

Νερὸ ᾽ς τὸ γουδὶ (κτυπᾷ).

Εἰς ματαιοπονοῦντας.

Π.

37.

Ποῦ τὰ πᾷς, ποῦ τὰ βρίσκεις.

Εἰς τοὺς ἀπερισκέπτως διευθύνοντας τὰ ἑαυτῶν. Σ.

38.

Σπαθὶ ξεγυμνωμένο.

Εἰς παρωργισμένους καὶ ἀμαλλάκτους ἐχθρούς.

39.

᾽Σ τὰ βουνὰ καὶ ᾽ς τὰ κλαριά.

Ἀπελθέτω τὸ κακὸν μακρὰν ἡμῶν, = Κατ᾽ αἴγας ἀγρίας.

40.

Σφάζει μὲ τὸ μπαμπάκι.

Ἐπὶ τῶν ἀνεπαισθήτως καταστρεφόντων τοὺς εὐπίστους.

Τ.

41.

Τ᾽ ἀνάποδο τῆς γῆς.

Εἰς στρεβλούς, καὶ ἀσυμβιβάστους.

42.

Τοῦ ἐμπῆκεν εἰς ταῖς μύταις.

Τὸν διηρέθισε, = καὶ τὸν περιώρισε.

43.

Τὸ μπῆκεν εἰς τὸ μάτι.

Τὸν ἐζήλευσε.

44.

Τὸ κάτω κάτω τῆς γραφῆς.

Ἐν περιλήψει, = ἐν συντομίᾳ εἰπεῖν.

45.

Τὸν ἐκούνησεν (ὁ πειρασμός).

Εἰς τοὺς διαβολὰς καὶ κακὰ προτιθεμένους.

46.

Τοῦ ἔῤῥιψε ζάκτη ᾽ς τὰ μάτια.

Εἰς τοὺς ἐξαπατημένους.

47.

Τοῦ ἔψησε ψάρι ᾽ς τὴν γλῶσσα.

Εἰς τοὺς τυραννοῦντας καὶ βασανίζοντας τὸν ἀδύνατον.

48.

Τραναὶς καληώραις.

Εἰς τοὺς πολλὰ ὑποσχομένους, καὶ οὐδὲν ποιοῦντας.

49.

Τρώγει τὰ σίδηρα.

Ἐξηγριώθη, = παρωργίσθη εἰς τὸ ἔπακρον.

50.

Τσακίζ᾽ ὁ ποντικὸς τὴ μύτη του. (εἰς τὸ σπίτι τοῦ δεῖνος.)

Πρὸς τοὺς εἰς ἐσχάτην ἔνδειαν περιελθόντας. Χ.

51.

Χέλι ἄπιαστο.

Εἰς πονηροτάτους καὶ γλίσχρους.

Πίναξ τῶν ἐν τῇ βίβλῳ ταύτῃ ὀλιγίστων ξενικῶν λέξεων· Τουρκικῶν, Σλαβικῶν, Λατινικῶν καὶ Ἰταλικῶν.

Α· Ἀκουμπάω, ἐρείδομαι.
Τ. Ἄτι, ἵππος ἐνόρχης.
Ἀτλάζι, ὕφασμα μεταξωτόν.
Βερεσέ, ἐπὶ πιστώσει (Μπιστιοῦ.)
Γενάτι, πεῖσμα, τὸ τῆς γνώμης ἀνένδοτον.
Ἰ· Γούρνα, δεξαμενή.
Σ. Ζακόνι, ἔθος, συνήθεια.
Τ. Καβγᾶς, ἔρις, λογομαχία, συμπλοκή.
Ἰ Καλκούνι, ἐπισόμιον.
Κ. Καντάρι, ἑκατόλιτρον.
Ἰ. Κάππα, σισύρα, χειμάμνα, χλαῖνα.
Κουμάντο, ἐξουσία.
Α. Κουμερκιάρης, τελώνης.
Τ. Κουρκούτι, ἀλευριά.
Κουρμπάνι, θῦμα, σφάγιον.
Ἰ. Μανέστρα, ὀρυζόζωμος.
Τ. Μαχαλᾶς, συνοικία.
Ἰ. Μπαρμπούνι, τρύγλη, γενειήτης ἰχθύς.
Μοῦτσος, ναυτίσκος.
Ῥάσον, τρίβων, τριβώνιον.
Τ. Σόγι, γενιά, συριά.
Ταυλᾶς, χορταβάκιον, ἄβαξ.
Τελιάλης, διαλαλητής, καὶ κήρυξ.
Τέντσερη, χύτρα.
Ἰ. Φάβα, ὀσπριομαγείρευμα.
Τ. Φέρετσες, ἐπενδύτης.
Ἰ. Φίνον, ἐντελές, ἔξοχον.
Φοῦρνος, κλίβανος.
Τ. Χαλβᾶς, θρυμματίς.
Χαμάμι, βαλανεῖον, λουτρόν.
Χαράτσι, ὁ κεφαλικὸς φόρος.
Χατίρι, χάρις, φιλοφροσύνη.

ΠΑΡΟΡΑΜΑΤΑ.

Παροιμ.	36	1546	*γράφ.*	1495.
„	58	486	„	1498.
„	91	1505	„	1512.
„	96	575	„	774.
„	109	1055	„	744.
„	139	1510	„	1520.
„	141	1566	„	1593.
„	162	451	„	1681.
„	166	346	„	1246.
„	167	745	„	773.
„	176	149	„	146.
„	180	249	„	1298.
„	182	350	„	1350.
„	205	1660	„	1727.
„	208	1530	„	1546.
„	239	528	„	410.
„	435	1000	„	438.
„	460	1504	„	575.
„	489	736	„	766.
„	500	1768	„	1860.
„	539	480	„	579.
„	681	*τοὺς*	„	*τὰς*
„	737	1550	„	1507.

Παροιμ.			*γράφ.*	
„	287	1567	„	1565.
„	297	1817	„	1918.
„	301	1510	„	1521.
„	311	1650	„	1713.
„	314	840	„	890.
„	325	391	„	485.
„	345	166	„	280.
„	351	552	„	353.
„	354	1634	„	1694.
„	361	649	„	699.
„	368	1568	„	1597·
„	400	1807	„	1918.
„	413	1750	„	1577.
„	423	1586	„	1617.
„	430	1156	„	1601.
„	757	1849	„	1961.
„	791	1741	„	1827.
„	801	1521	„	1534.
„	811	*ἀπέλευσιν*	„	*ἐπέλευσιν.*
„	883	329	„	339.
„	1184	329	„	319.

Ἐπειδὴ καὶ ἄλλα πολλὰ παροράματα παρεισέφρυσαν τὰ πλεῖσα ἐν ταῖς πρώταις σελίσι, παρατηροῦμεν τῷ ἀναγνώστῃ, ὅτι τὰ λάθη ταῦτα διορθῶνται, ἐὰν ἀντὶ τοῦ σημειουμένου ἀριθμοῦ τῆς ζητουμένης παροιμίας θεωρήσῃ τὸν προηγούμενον ἢ ἑπόμενον. Π. Χ. ἡ παροιμία 21 *παραπέμπει εἰς τὴν* 390· *ἐν ᾧ ἡ* 389 *ὑπάρχει ἡ παρεμφερὴς αὐτῇ.*

ΚΑΤΑΛΟΓΟΣ ΤΩΝ ΦΙΛΟΜΟΥΣΩΝ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ.

ΟΙ ΕΝ ΙΩΑΝΙΝΝΟΙΣ.

	Σωμ.		Σωμ.
Ὁ Βρετ. Πρόξενος Κ. Ρ. Στούαρτ	,,10.	Ὁ Ρωσσ. Ὑποπ. Κ. Ἀ. Δενδρινὸς	,, 2.
Ὁ Ρωσσικὸς Πρόξενος Κ. Γιοννὴν	,, 4.	Ὁ Γραμ. τοῦ Ἑλλ. Προξ. Κ. Ἰωάννης Χρηστίδης	,, 1.
Ὁ Ἑλληνικὸς Πρόξενος Κ. Πάκιωρ	,, 4.		

ΟΙ ΚΑΘΗΓΗΤΑΙ.

	Σωμ.		Σωμ.
Ἀναστάσιος Σακελλάριος	,, 1.	Σωτήριος Κοντοθανασίου	,, 1.
Σ. Μανάρης	,, 1.	Μ. Ι. Καφταντζόγλους	,, 1.
Στ. Ῥάδος	,, 1.	Δημήτριος Λεβαδὲς	,, 1.
Χ. Θ. Ἀρεταῖος	,, 1.		

ΟΙ ΚΥΡΙΟΙ.

	Σωμ.		Σωμ.
Ἰσμαὴλ Μπέης Χακῆς	,, 1.	Ἰωάννης Φώτου	,, 1.
Κυριάκης Βίτας	,, 1.	Φίλιππος Ἀλ. Φίλιου	,, 1.
Ἀνώνυμός τις	,, 3.	Δημήτριος Καζαντσῆς	,, 1.
Ἡ Ζωσιμαία Σχολὴ	,, 5.	Γεώργιος Μολυβάδας	,, 1.
Ν. Κ. Ἀθανασίου	,, 1.	Νικόλαος Τσιγαρᾶς	,, 1.
Π. Κωλωβὸς	,, 1.	Γεράσιμος Λεβαδίτης	,, 1.

ΟΙ ΜΑΘΗΤΑΙ ΤΗΣ ΖΩΣΙΜΑΙΑΣ ΣΧΟΛΗΣ.

	Σωμ.		Σωμ.
Jean D. Zioannopulo	,, 1.	Γεώργ. Α. Οἰκονόμ. ἐκ Μπαγίας.	,, 1.
Νικόλαος Δ. Παρανίκας	,, 1.	Γεώργ. Σ. Βελέντσα ἐκ Φραγγάδ.	,, 1.
Ἀριστείδης Καραγιαννόπουλος	,, 1.	Δημήτριος Πλάτωνος.	,, 1.
Σοφοκλῆς Ξενοφῶντος	,, 1.	Γεώργιος Χ. Πέντης ἐκ Κουκκούλ.	,, 1.
Ἰωάννης Γ. Ζώτου	,, 1.	Ἰωάννης Κ. Σισκίδης ἐκ Φραγγάδ.	,, 1.
Δημήτριος Κ. Στούπης ἐκ Λιασκοβ.	,, 1.	Ἰωάννης Π. Σισκίδης ἐκ Φραγγάδ.	,, 1.
Γεώργιος Χ. Λάζου ἐκ Καπεσόβ.	,, 1.	Ξεν. σφ. Δ. Γούναρης ἐκ Μπαγίας.	,, 1.
Δημήτρ. Λαζόπουλος ἐκ Καπεσόβ.	,, 1.	Στέφανος Παπ. Κώνσα ἐκ Μονοδ.	,, 1.
Γεώργιος Κ. Σίτης ἐκ Λιασκοβετσ.	,, 1.	Χριστόδ. Μανδρίδης ἐκ Χιονάδων.	,, 1.
Ἀριστ. Κ. Ἀδαμίδης ἐκ Φραγγάδ.	,, 1.	Ἰωάννης Πολυχρονιάδ. ἐκ Νεγάδ.	,, 1.

ΟΙ ΕΝ ΤΕΚΟΥΤΣΙΩι ΒΛΑΧΙΑΣ.

Οἱ Ἄρχοντες Ἀλέξιος καὶ Πέτρος Ἀναστασίου, ἱδρυταὶ τοῦ Τυπογραφείου Δωδώνης, ἵνα διανεμηθῶσι δωρεὰν εἰς τὰ χωρία Ζαγορίου Σωμ. 50.

ΟΙ ΕΝ ΚΑΠΕΣΣΟΒΩι.

Χρυσὴ Γ. Πασχάλη διὰ τὴν ἱδρυθεῖσαν σχολὴν τῶν ἀδελ. Πασχάλη	Σωμ. 5.	Δημήτριος Α. ἱερεὺς ἀπὸ χωρίον Καρίτσα	Σωμ. 1.

ΟΙ ΕΝ ΒΡΑΔΕΤΩι.

Εὐφροσύνη Ν. Τσιγαρᾶ διὰ τὴν σχολὴν Βραδέτου	Σωμ. 1.	Ἀθανάσιος Φερεκύδης	Σωμ. 1.
		Χριστόδ. Μ. Σόμπουλου Ἔξαρχος	,, 1.

Οι ΕΝ ΣΚΑΜΝΕΛΙΩι ΤΟΥ ΖΑΓΟΡΙΟΥ.

	Σωμ.		Σωμ.
Ἡ Ἑλληνικὴ σχολὴ	„ 1.	Ὁ αὐτὸς διὰ τὸν ἐν Μολδανΐᾳ	
Ὁ Δ. Οἰκονομίδης ἐν αὐτῇ διδάσκ.	„ 1.	ἐξάδελφόν τε Α. Καντζόπουλον	„ 1.
Ὁ Γ. Οἰκονόμος	„ 1.	Ἠλίας Δ. Τσεπόπουλος	„ 1.
Ὁ αὐτὸς διὰ τὸν ἐν Ἡλιουπόλει		Ἀναξάσιος Π. Παππάζογλους	„ 1.
φίλον του Θ. Ἡλιόπουλον	„ 1.	Ἀστέριος Δημητριάδης μαθητὴς	
Ἰωάννης Χατζόπουλος	„ 1.	τῆς Ζωσιμαίας σχολῆς	„ 1.
Νικόλαος Γ. Σαγιάννος	„ 1.	Νικόλαος Ι. Γκιοκόπουλος	„ 1.
Πέτρος Α. Μίνως	„ 1.	Ἀντώνιος Μ. Βλαχόπουλος	„ 1.
		Ἀντώνιος Κ. Βρασίδης	„ 1.

Οι ΕΝ ΑΡΤΗι.

	Σωμ.		Σωμ.
Λάζαρος Α. Γκίνου	„ 1.	Γεώργιος Σ. Πάτσης	„ 1.
Κωνσταντῖνος Ν. Βαρζέλης	„ 1.	Κωνσταντῖνος Χ. Κροκίδας	„ 1.
Ἀντώνιος Ε. Γερακάρης	„ 1.	Σπυρίδων Ι. Φαρμακοπέλου	„ 1.
Χρῖστος Βαρζέλης	„ 1.	Ι. Τσιπούνης	„ 1.
Ἰωάννης Γ. Δελήμπασης	„ 1.	Χρυσόβουλος Ν. Ἀντωνόπουλος	„ 2.

Οι ΕΝ ΜΕΤΣΟΒΩι.

	Σωμ.		Σωμ
Ἀδελφοὶ Τσανάκα	„ 2.	Σπυρίδων Ἱεροδιάκονος	„ 1.
Γεώργ. Ἀθ. Μανέση Μετσοβίτης	„ 1.	Ἰωάν. Μ. Μελανίδης ἐκ Χιονιάδ.	„ 1.
Κωνσταντῖνος Α. Ζέρβας	„ 1.	Κ. Ἐλ. Καμβύτης ἐξ ἄνω Σβδενῶν	„ 1.
Πολύμερος Ἰωαννίδης Καστανιώτ.	„ 1.	Δημήτριος Παππᾶ Ἰωάννου	
Κυριάκης Ν. Πέχτου Μετσοβίτης	„ 1.	Χαλκιώτης	„ 1.
Ἰωάννης Παππαζήση	„ 1.	Δημήτριος Χ. Χασιώτης ἐκ Βίτσης	„ 1.
Νικόλαος Χ. Καφεζῆ	„ 1.		

Οι ΕΝ ΔΡΟΒΙΑΝΗι ΤΟΥ ΔΕΛΒΙΝΟΥ.

	Σωμ.		Σωμ.
Θωμᾶς Θ. Πούσιος	„ 1.	Χότος Ξένος ἢ ὀρφανὸς	„ 1.
Π. Πετρίδης διδάσκαλος	„ 1.	Βασίλειος Ζωτίδης	„ 1.
Κωνσταντῖνος Γεωργίου	„ 1.	Γεώργιος Πάνου	„ 1.
Β. Πράτσικας	„ 1.	Χαρίτων Παππᾶς	„ 1.
Στ. Ζ. Πράτσικας	„ 1.	Πάνος Βολίδης.	„ 1.

Οι ΕΝ ΤΡΙΚΚΗι.

	Σωμ.		Σωμ.
Δημάκης Νάκα Καστανιώτης	„ 1.	Λεωνίδας Π Κονκορῖκος	„ 1.
Γεώργιος Ι. Κυδωνὴς	„ 1.	Κ. Ι. Σαράφης	„ 1.
Ἰωάννης Ἀντωνίου	„ 1.	Κῦρκος Ἰατρός	„ 1.
Γ. Μησχόπουλος	„ 1.	Κωνσταντῖνος Λάππας	„ 1.

ΟΙ ΕΝ ΣΜΟΚΟΒΩι ΤΩΝ ΑΓΡΑΦΩΝ.

	Σωμ.		Σωμ.
Παρασκευὴ Γ. Τζιάπουλον.	„ 1.	Γεώργ. Καϊμπαλῆς ἐκ Μακρυνίτσας	
Σακελλάριος ἐκ Σμοκόβου	„ 1.	τοῦ Βώλου	„ 1
Δημήτριος Θεωνίδης Ἑλληνοδιδ.	„ 1.	Ἰωάννης Οἰκονομίδης Ἑλληνοδιδ.	
Δημ. Γ. Βαρσαμῆς	„ 1.	Δομοκοῦ	„ 1.
Εὐαγγέλης Κώνστα Δημοδιδάσκαλ.		Μιχ. Παππᾶ Ἰωάν. Ἀλληλοδιδ.	„ 1.
Δρανίστας	„ 1.	Γεώργιος Θ. Ζαρίμπας	„ 1.
Ἀναγνώστης Στεργίου Δημοδι.		Κωνς. Ἰ. Οἰκονομίδης	„ 1.
Θραψίμης	„ 1.	Ἀναγνώστης Γ. Σλατινιώτης	„ 1.

ΟΙ ΜΑΘΗΤΑΙ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΣΧΟΛΗΣ ΕΝ ΘΑΥΜΑΚΩι.

	Σωμ.		Σωμ.
Θεόδωρος Γρηγορίου	„ 1.	Δημ. Παππαγεωργίου	„ 1.
Δημήτριος Εὐσταθίου	„ 1	Ἀθανασούλας Ἀπὸς Κουκούλης	„ 1.
Βασίλ. Κ. Οἰκονομίδης	„ 1.	Ἀντώνιος Ἀθανασίου	„ 1.
Νικόλαος Σακελλαριάδης	„ 1.	Γεώργιος Ἀλεξίου	„ 1.

ΟΙ ΕΝ ΞΑΝΘΗι.

	Σωμ.		Σωμ.
Ὁ Πανιερώτατος ἅγιος Ξάνθης καὶ Πε-		Ὁ Δημοδ. τῆς Ματσηνίου Σχολῆς Κ.	
ριθεωρείου Κύριος Διονύσιος	„ 2.	Θεοχάρης Κ. Δερβένης ἐξ Ἰωαννίνων	„ 2.
Ὁ τῆς Α. Π. ἱεροδ. Κ. Ἀνθιμος Χῖος	„ 1.	Μ. Σακελλαρίδης ἐξ Ἰωαννίνων	„ 1.
Ὁ τῆς Α. Π. γραμματεὺς Κύρ. Ἰωάν-		Κωνσταντῖνος Καζανόγλος	„ 1.
νης Τσιωτίδης ἐκ Λιασκοβετσίου Ζα-		Νικόλαος Βέλιου	„ 1.
γορίου τῶν Ἰωαννίων.	„ 1.	Κωστὴς Γεωργίου.	„ 1.
Ὁ Πανοσιώτατος Καθηγ. τοῦ ἱεροῦ		Ἰωάννης Νικολάου	„ 1.
Μοναστηρίου Καλαμοῦς Κ. Κοσμᾶς	„ 2.	Γεώργιος Ματσίνης.	„ 1.
Μ. Μελίῤῥυτος	„ 1.	Κωνσαντῖνος Βαρζώκας Ἑλληνοδιδ.	„ 1.
Ζαφύριος Γ. Βαντάκης.	„ 1.	Κωνσταντῖνος Κοϊμτσόγλου	„ 1.
Δημήτριος Κ. Καπιτανόπουλος	„ 1.	Βασίλ. Κωνσαντινίδης ἐκ Καξανιᾶς	„ 1.
Ἄγγ. Δ. Ἀλματζόγλους ἐκ Κεσεντελ.	„ 1.	Ὁ Αἰδεσ. Κύρ. Παππᾶ Χριςόδ. ἐφημ.	
Γεώργιος Βεκιαρίδης ἰατρὸς	„ 1.	ἐκ Γραζούνιτσας τῶν Ἰωαννίνων	„ 1.
Μιχαὴλ Κ. Καραμιχάλης μαθητὴς	„ 1.	G. N. Pappajoglus	„ 1.
Νικόλαος Γ. Παππαδημόπουλος ἐκ		Ἀνδρέας Ἀρχιμανδρίτου ὡρολογ.	„ 1.
Κουκολίου τοῦ Ζαγ. τῶν Ἰωαννίνων	„ 1.	Νικόλαος Κ. Ἀλατσίδης	„ 1.

ΟΙ ΕΝ ΓΙΑΣΙΚΙΟΪ.

	Σωμ.		Σωμ.
Ὁ Αἰδεσιμ. Κύρ. Παππᾶ Βασίλειος Δ.		Σχολάρχης Κωνσταντῖνος Προεσῶς	„ 1.
Παππᾶ ἐκ Κροτινίστης τῆς Κονίτσης	„ 1.	Εὐαγγέλης Παρασκευαΐδης μαθητὴς	„ 1.
Ν. Ἰωαννίδης ἰατρὸς ἐκ Δολιανῆς τοῦ		Θεόδωρος Α. Τερζῆ μαθητὴς	„ 1.
Ζαγορίου τῶν Ἰωαννίνων	„ 1.		

ΟΙ ΕΝ ΡΕΝΔΙΝΗι ΤΩΝ ΑΓΡΑΦΩΝ ΤΗΣ ΘΕΣΣΑΛΙΑΣ.

	Σωμ.		Σωμ.
Ἀνδρέας Γ. Ζαφυρίδης	„ 1.	Γεώργιος Χασαπίδης	„ 1.
Ἡσαΐας Ἀρχιμανδρίτης Ἡγούμενος τῆς		Γεώργιος Κ. Στρίμας	„ 1.
Μονῆς Ῥενδίνης	„ 1.	Νικόλαος Κ. Στρίμας	„ 1.
Σακελλάριος Παππᾶ Ζαχαρίου	„ 1.	Δημήτριος Σταθόπουλος ἐκ τῶ χωρίε	
Σπυρίδων Γιαννάκη Τζιολάκογλου	„ 1.	Πεσινικόλα	„ 1.
Μάρκος Ἰωάν. Ἀναγνωστόπουλος	„ 1.	Νικόλαος Σακελλαρίδης Ἑλληνοδιδ.	
Νίκος Γιαννακοῦ Ἀντωνίου	„ 1.	Ῥενδίνης	„ 1.
Ἀπόστολος Α. Τζιλιρίδης	„ 1.	Ξενοφῶν Ἀν. Τζιαμάγκου Ἰατροῦ.	„ 1.

ΟΙ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ.

ΚΑΘΗΓΗΤΑΙ.

Ἀλέξιος Πάλλης	Σωμ. 2.	Ἀθανάσιος Ῥουσόπουλος„	Σωμ. 2.

ΦΟΙΤΗΤΑΙ.

	Σωμ.		Σωμ.
Κ. Μπουρνιᾶς	„ 1.	Φωκίων Πολύδωρος	„ 1.
Α. Σακκελίωνος	„ 1.	Ἀλέξανδρος Χριστοδούλου	„ 1.
Γ. Δυμανίκης	„ 1.	Ζήσης Σούρλας	„ 1.
Κ. Ι. Δραγούμης	„ 1.	Σπυρίδων Εὐκλείδης	„ 1.
Λεωνίδας Ἀθ. Ῥούσης	„ 1.	Δημήτριος Παππαθεοδώρου	„ 1.
Δ. Ζωμπολίδης	„ 1.	Κωνσταντῖνος Νεστορίδης	„ 1.
Γεώργιος Χρ. Χασιώτης	„ 1.	Δημήτριος Φίλιος	„ 1.
Μεθόδιος Χρυσανθίδης	„ 1.	Φίλιππος Λεμβαδεὺς	„ 1.
Φωκίων Σ. Λαμπριάδης	„ 1.	Ἠλίας Χαρίτονος	„ 1.
Μηχαὴλ Παππαγεωργίου	„ 1.	Γ. Α. Φλέσσας	„ 1.
Θωμᾶς Καλλιβελώνης	„ 1.	Ἀκύλας	„ 1.
Κωνσταντῖνος Πάλλης	„ 1.	Μ. Οἰκονόμου	„ 1.
Βασίλειος Ἀνδρεάδης	„ 1.	Εὐστράτιος Τσακαλῶτος	„ 1.

ΟΙ ΚΥΡΙΟΙ

Νικόλαος Ματαρέγκας	„ 1.	Δημήτριος Μαρούλης	„ 1.
Ἰωάννης Κεφαλίδης	„ 1.	Δημήτριος Κονοφάος	„ 1.

ΟΙ ΕΝ ΒΟΥΚΟΡΕΣΤΙΩι.

	Σωμ.		Σωμ.
Ὁ Θεοφιλ. Ἁγ. Περιστερᾶς Κύρ.		Ὁ Πανοσιώτ. Ἀρχιμ. Κύρ.	
Κύριλλος	„10.	Γρηγόριος Μιλιάνος	„ 4.
Ὁ Πανοσιώτ. Ἀρχιμανδ. Κύρ.		Ὁ Πανοσιώτ. Ἀρχιμ. Κύρ.	
Εὐάγγελος Σαρανταριάνος	„ 3.	Εὐγένιος Ντοντσενιάνος	„ 2.
Ὁ Πανοσιώτ. Ἀρχιμ. Κύρ.		Ὁ Πανοσιώτ. Κύριος Γαβριὴλ	
Διονύσιος Μπαμπιάνος	„ 2.	Ἁγιαννίτης	„ 3.

	Σωμ.
Ὁ Πανοσιώτ. Κύρ. Ἰωαννίκιος	,, 1.
Πολύδωρος Βαλλιάνος	,, 1.
Ὁ Πανοσιώτ. Κύρ. Ἀθανάσιος Γολγοθιάνος	,, 4.
Ὁ Πανοσσιώτ. Ἀρχιμ. Κύρ. Νικόλαος Παυλίδης	,, 2.
Ὁ Αἰδεσιμωτ. Πρωτόπαππας Σαρανταρίου Κύρ. Δημήτριος Φωτιάδης	,, 1.
Ὁ Νομομαθὴς Κύρ. Δημήτριος Καριαρδὴς	,, 2.
Ὁ Ἐντιμ. Κύρ. Στέργιος Βαγγέλη	,, 2.
Ὁ Ἐλλόγ. Κύρ. Ν. Σ. Εὐαγγελίδης	,, 1.
Ὁ Ἰατρ. Κύρ. Στέφανος Γεωρ. Σάρος	,, 1.
Ὁ Ἔντιμος Κύρ. Ν. Κ. Μπουτάτης	,, 2.
Ὁ Ἐλλογ. Κύρ. Σωτήριος Κουτσάκης	,, 2.
Ὁ Ἔντιμος Κύρ. Ν. Βλαχάβας	,, 2.
Ὁ Ἔντιμος Κύρ. Φ. Δ. Καραγιαννόπουλος	,, 1.
Ὁ Ἔντιμος Κύρ. Ἀθανάσιος Χαριζανίδης	,, 2.
Ὁ Ἐλλόγ. Κύρ. Θωμᾶς Α. Πασχίδης	,, 1.
Madamoiselle Annette Vaillent	,, 1.
Ἡ Κυρία Μαρία Π. Δημ. Φωτιάδου	,, 1.

ΕΤΕΡΟΙ ΕΝ ΤΡΙΚΚΗΙ ΤΗΣ ΘΕΣΣΑΛΙΑΣ.

	Σωμ.
Στέφανος Παπ. Γεωργίου Ἑλληνοδιδάσκαλ. ἐκ Ζαγορίου	,, 1.
Ἀναξάσιος Ξέραγγας δημοδιδάσ.	,, 1.

ΟΙ ΜΑΘΗΤΑΙ ΤΗΣ ΕΝ ΤΡΙΚΚΗΙ ΕΛΛ. ΣΧΟΛΗΣ.

	Σωμ.
Γεώργιος Σ Κανούτα	,, 1.
Βασίλειος Σ. Σιμῆ	,, 1.
Θεοδόσιος Δ. Χαντζῆ Γώγου	,, 1.
Νικόλαος Ι. Π. Πολυμέρου	,, 1.
Ἰωάννης Α. Κυδώνης	,, 1.
Παῦλος Ι. Δημητριάδου	,, 1.
Ἀναγνώστης Δημητρίου Περιβολίτης	,, 1.
Νικόλαος Στεργίου ἐκ Λεπενίσης	,, 1.
Νικόλαος Μ. Κόκορα	,, 1.
Νικόλαος Ῥαδινὸς	,, 1.
Κωνσαντῖνος Θ. Ἀκριβόπουλος	,, 1.
Ἀθανάσιος Ἰωάννου	,, 1.
Βασίλειος Ἀναστασίου	,, 1.
Κωνσταντῖνος Βασιλείου	,, 1.
Κωνσταντῖνος Παναγιώτου	,, 1.
Ἀνδρέας Δ. Ζωγραφίδης.	,, 1.

ΟΙ ΕΝ ΚΑΡΔΙΤΣΗΙ ΤΗΣ ΘΕΣΣΑΛΙΑΣ.

	Σωμ.
Χ. Καραντοῦς	,, 1.
Κ. Πανταζίδης	,, 1.
Γεώργ. Κ. Βλαχούτζου ἐκ Νεγάδων	,, 1.
Ἀθ. Κ. Παππᾶς	,, 1.
Ἀπόστολος Α. Σανϊαρδάνος	,, 1.
Ἀθ. Μαρκόπυλος	,, 1.
Ἀναστάσιος Π. Κόκορος	,, 1.
Ν. Κ. Μαλαμίτσης	,, 1.
Δημήτριος Α. Σαραφόπουλος	,, 1.
Ἀναστάσιος Γ. Ἀθανασιάδης	,, 1.
Ἰωάννης Γ. Χ. Ἀγγελῆς Βολιώτης	,, 1.
Δημήτριος Σταθόπουλος	,, 1.
Ἰω. Θ. Σαρακιανὸς	,, 1.
Α. Δ. Τσάπαλος	,, 1.
Βασίλειος Παπ. Πολύζος	,, 1.
Σακελλάριος Παπ. Κωνσαντῆ	,, 1.
Γ. Ἀ. Φραγγόπουλος	,, 1.
Κωνσαντῖνος Δημόπουλος	,, 1.
Θ. Γ. Μωραΐτης	,, 1.